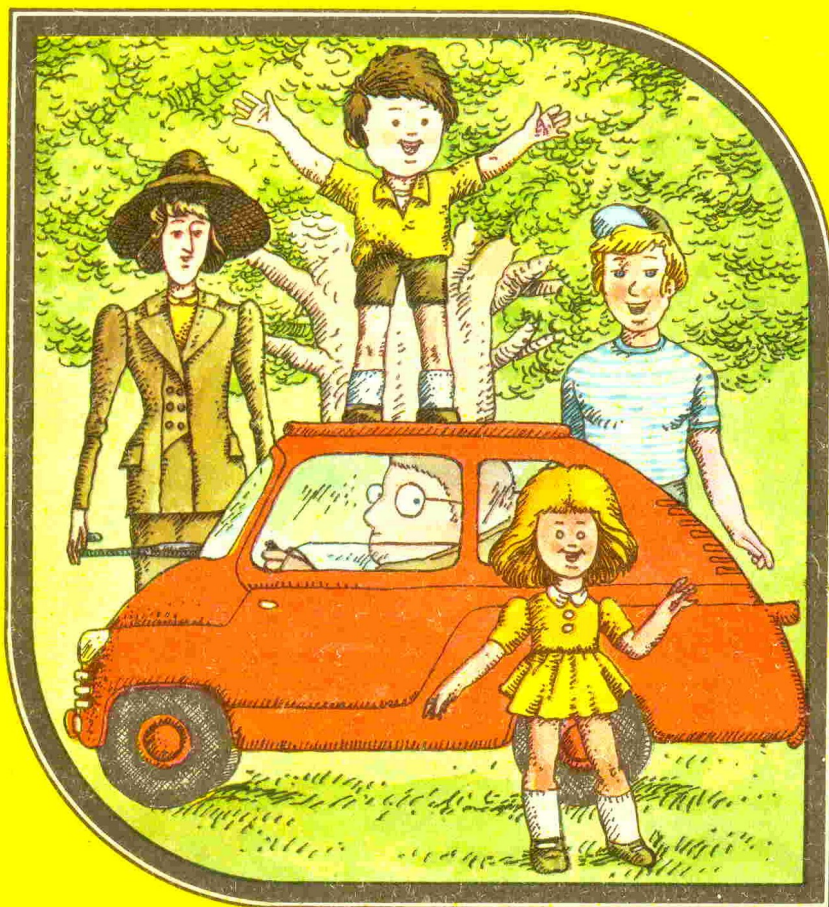

Vlad Mușatescu

UNCHIUL ANDI – "DETECTIVUL" ȘI NEPOTII SĂI

Editura Ion Creangă

Vlad Muşatescu

**UNCHIUL
ANDI-"DETECTIVUL"
ŞI NEPOŢII SĂI**

**EDITURA ION
BUCUREȘTI, 1982**

CREANGĂ,

Coperta: Vasile Olac

***Nepoților mei dragi,
Alexandra și Vlăduț; așijderi și
tuturor unchilor și mătușilor
care-și iubesc năpîstocii și
prichindeii!***

Episodul 1

SCRISOAREA DE LA VALEA CU URȘI

La vreo cîteva zile după Anul nou, de bine ce isprăvisem cu sărbătorile, a început să ningă.

Și ninse zdravăn, cumplit, douăzeci de ceasuri la rînd.

Vîntul sufla în rafale, ca la carte, depășind și prognoza meteo, care, fiind probabilă, le mai încurcă și ea. Iar vifornița își accelerează viteza de croazieră pînă la vreo 90 de kilometri pe oră, viscolind zăpada, răscolind-o în trîmbe și vîrtejuri, pentru ca, în cele din urmă, s-o troienească.

Dis-de-dimineată, cînd am constatat că ninsoarea încetase, iar vîntul își mai redusese din intensitate, mi-am zis că-i timpul să-mi iau inima în dinți și să plec după cumpărături: iaurt, lapte, pîine și cafea.

Toate bune și frumoase! Însă ușa locuinței mele, de pe Calea Moșilor, nu binevoi să se

lase deschisă. Blocată de-un nămete, pe puțin un metru înălțime, s-a tot încăpățînat să rămîna înțepenită.

Atunci, așa cum procedez întotdeauna, dînd dovadă de inițiativă, m-am încumetat să ies pe fereastră. Nu- mai astfel am reușit s-ajung afară, pe terasa dinaintea intrării; unde, încîntat de succes, m-am pomenit îngro- pat în nea pînă la brîu.

Fără să-mi pierd curajul, deși încă nu se luminase de ziuă, am intrat din nou în casă.

Tot pe fereastră. Dar mult mai anevoios decît ieși- sem, acum fiind plin de zăpadă. O aveam și-n căciulă, și-n bocanci, și-n pieptul și buzunarele paltonului. În schimb, nu mai aveam mănușile. Le pierdusem pesemne în muntele de omăt.

Totuși, nelăsîndu-mă înfrînt, mi-am luat lopata din hol, hotărît să-mi croiesc cu forțe proprii o pîrtie corespunzătoare și să răzlesc în stradă. Întrucît curtea casei noastre este destul de mare și încăpătoare, iar viforni- ța depusese zăpada în gorgane, cît statul omului de mari, după vreo jumătate de ceas am izbutit să-mi despic o cărăruie acceptabilă. Dar care, din păcate, avînd în ve- dere întunericul și lipsa de vizibilitate, nimerise exact în ograda învecinată.

Bineînțeles, n-aș fi pățit asemenea pocinog, dacă ar fi ieșit la dezăpezirea curții și ceilalți locatari. Însă aceștia dormeau teapăn. Fără să le pese de nimeni și de nimic.

Punîndu-mi în gînd să-i critic aspru la prima ocazie, am început iarăși să sap printre

nămeți. Însă, spre dezamăgirea mea, am reușit să ajung numai pînă la gardul nostru de fier, în loc de poartă, și chiar destul de departe de ea.

Îndîrjit, mai ales că auzeam zdrăngănit de lopeți pe trotuar, ceea ce însemna că lumea pornise de mult să curețe strada, mă înverșunai și-am mai făcut două pîrtii.

Fiecare în altă direcție. Amîndouă greșite. Abia la a treia încercare nimerii, în sfîrșit, poarta. Bucuros de izbînda înregistrată, am dat să ies în stradă.

Și, în aceeași clipă chiar, primii o lopată în cap. No- roc că era de lemn. Lopata, nu capul.

— Aoleo! am strigat îndurerat, frecîndu-mi vîrtos creștetul.

— De ce aoleo?... Nu-ți pare bine că mă vezi? am deslușit imediat vocea mătușă-mi Ralița.

Nedumerit de pretențiile dînzei, care-mi mai cerea s-o și văd, și încă în plină beznă, după ce-mi otînjise scăfîrlia, precum și de apariția ei atît de neașteptată, am rămas un moment fără glas.

— Ce-i cu matale aici? am răcnit după un timp, cît mai puternic, anume pentru a-i preciza mătușă-mi locul unde mă aflu, ca să nu mă pocnească iarăși în devlă.

— Măi băiete, cum de poți pune o asemenea între-bare? s-a auzit numai vocea lui tanti Ralița, deoarece pe dînsa tot nu o vedeam. Nu era firesc să fiu îngrijo- rată de situația voastră, a ta și-a nevesti-ti, cînd am

văzut cum a viscolit toată noaptea?... De-aia am pornit către voi, să vă deszăpezesc!...

— Tocmai din bariera Vergului? mă mirai eu, ne-venindu-mi să-mi cred urechilor.

— Exact și întocmai! m-a informat mătușă-mea. Și mi-am luat și două lopeți cu mine...

— De ce două?

— Pentru c-așa aveam nevoie! Una, de lemn, ca să lucrez la zăpada spulberată, și încă una, de fier, să sparg ghețușca... E tehnic?...

Bucuros că o folosisese pe cea mai întâi pomenită, și nu pe cealaltă, cu care mi-ar fi putut crăpa capul, mă felicitai că am o astfel de mătușă. Deoarece nu se prea găsește așa ceva, oricum și oriunde. Cu atît mai mult, cu cît bătrîna depășise de mulțisor vîrsta de șaptezeci de ani.

Asta, în vreme ce locatarii din casa noastră mai aveau zdravăn pînă la pensie, dar dormeau pe sparte.

Bravo lor, halal oameni!

Pe cînd mă întorceam cu mătușă-mea de la cumpărături, dînsa oferindu-se să mă ajute la căratul laptelui și-al iaurtului, cu care prilej izbutise să-mi spargă vreo cîteva borcane, îl observai pe vecinul de la etaj, Mihăiță-„Sfîntu”, cocoțat pe acoperiș.

Răspunsul la enigma prezenței sale pe cușma casei l-am primit ceva mai tîrziu. În clipa cînd terminasem, împreună cu tanti Ralița, de curățit zăpada de pe terasa dinaintea ușii, pentru a nu fi siliți să intrăm

pe fereastră, un huruit înspăimântător ne trezi atenția.

Dar era tardiv. O avalanșă uriașă, pornită de pe acoperiș, înmormântă la loc terasa, îngropându-ne pe-amîndoi sub un munte de omăt.

Abia după un timp reușii să-mi scot capul afară, pentru a țipa în direcția „Sfîntului” de sus:

— Ce-nvîrți acolo, măi Mihăiță, vrei să ne omori cu zile?

— Dau jos zăpada de pe casă! N-ai ascultat indicațiile de la radio și televizor? Îmi răspunse el nespus de liniștit.

— Și nu era mai nimerit să fi-nceput cu nămeții din curte?...

— Bineînțeles! Însă te văzusem pe matală lucrînd la lopată și mi-am zis să-mpărțim sarcinile!... Dar unde ți-e mătușa, că n-o mai observ prin sector!...

Privind în preajmă, constatai și eu, destul de speriat, că tanti Ralița încă nu se ivise de sub mormanul de nea. Abia după o bună bucată de vreme, răscolind mai toată zăpada de pe terasă, am dat peste, biata mătușă-mea. Zăcea trîntită pe burtă, sub omăt, cu sacoșa în brațe.

O clipă mi-a fost teamă că-și pierduse cunoștința. Nici gînd de-așa ceva. Ba dimpotrivă! Se simțea foarte bine, și chiar pornise să guste din sticla de lapte.

Văzîndu-mă rămas cu gura căscată, mătușă-mea îmi explică:

— Ce te miri, Al. băiețelule?... Laptele se recomandă nu numai copiilor, ci și bătrânilor!

— Așa, crud?

— Păi unde-ai fi vrut să-l fierb? Ai vreun aragaz pe-aici, ascuns sub zăpadă?

Ca să nu mai zăbovim la taclale, am invitat-o să intre în casă și să punem de-o cafeluță.

— Excelentă idee! îmi aprobă dînsa inițiativa. Sorbim cafele și citim și scrisoarea...

— Care scrisoare?

— Ai o scrisoare de la ostrogoți!

— De unde să știe carte barbarii aceia? mă arătai eu nedumerit.

— Măi, dar greu mai ești de cap! E vorba de ostro-goții noștri, nu de cei din manualul de istorie...

— Au mai rămas, oare, pînă și-n zilele noastre? Formidabil! N-am mai auzit de-așa ceva! exclamai eu și mai surprins.

— Omule, nu-i uman ce se-ntîmplă cu tine! îmi declară tanti Ralița nemulțumită. Greu le mai pricepi!... Ai uitat că nepoțelor tăi le spui **ostrogoți**?... Pentru că-s năbădăioși și năzbîțioși, mai dihai ca bucifalul lui Sandu Machedonschi, șeful seminției ăleia din nu știu ce munți, care avea un bidiviu năvăș și cu corn în frunte...

— Aaa! Păi spune-așa, mătușă dragă! E vorba de Biba, Babane și Babacu, de la Valea cu Urși?... Minunat! Chiar mi-era dor de ei... În ceea ce-l privește pe proprietarul calului, aici ai cam încurcat borcanele! Nu-l chema

Machedonschi. ci Alexandru Macedon... Și nici n-a fost șef de trib, ci vestit general și împărat... Cel puțin așa scrie în manualul de istorie pe care mă sfătuiai să-l ci- tesc!... Ce-i drept, a existat și-un Macedonschi, dar acesta a fost un mare poet, și încă român!

Tanti Ralița m-a privit o clipă nițel cam pieziș, după care a pătruns în casă. Dar nici n-a mai zis nimic.

Așezați lângă sobă, să fim la căldurică, după aventurile prin zăpezi și nămeți, sorbim tacticos din cafeluțe. Mă-tușă-mea, căreia i-a trecut supărarea, din pricina chestiei cu încurcarea numelor, zîmbește încântată. Însă eu ard de nerăbdare. Așa că îndrăznesc s-o întreb:

— Unde-i scrisoarea ostrogoților?

— În poșetă! îmi răspunse tanti Ralița.

— Și ce mai așteptăm? Hai s-o citim!

Bătrîna mea mătușă păru stînjenită, își căută poșeta, apoi se ridică din fotoliu și dispăru în hol. Peste un timp se întoarse neliniștită.

— Mi-a dispărut poșeta!

— Imposibil! o lămurii eu. Se află în sacoșa cu bor-cănelele de iaurt. Chiar matale ai pus-o acolo...

După ce i-am adus poșeta din bucătărie, unde zăcea printre cumpărăturile făcute împreună, mătușă-mea a pornit să scotocească prin ea, pentru ca, într-un târziu, să-mi înmîneze scrisoarea copiilor.

Plicul arăta groaznic. Plin de lapte și iaurt, acumă putea fi lesne asemuit cu-o cîrpă de vase.

Cînd l-am desfăcut, suficient de anevoios, am fost bucuros să constat că scrisoarea nepoțelor scăpase cu bine. Doar nițel, pe ici pe colo, cerneala se mai dizolvase în zerul lactatelor. Totuși, se putea citi.

Copiii, prin pana fratelui lor mai mare, Babane, îmi scriau:

Dragă unchiule Andi,

Cu prilejul Anului nou îți urăm din toate inimile noastre, trei la număr, numai bucurii, voieșie, belșug în suflet și-n cămară, și, mai ales, sănătate! Căci, ne-am gîndit noi, în colectiv, dacă ai să fii bine sănătos, poate ai să scrii și vreo carte pentru cititorii mai mititei. Ducem, pe-aici, o mare lipsă de povestiri din viața de azi, și vrem și noi să ne găsim în cărțile pe care librăria noastră nu le mai are, deoarece încă n-au apărut.

Noi știm că matală ești un mare detectiv, că de-aia ți se spune și Conan Doi, și ticluiești romane cu tot felul de aventuri. Oare nepoțelii dumitale n-ar putea fi și ei niște eroi în asemenea cărți?

Acumă sîntem în vacanța de iarnă, iar, cînd tătucu și mămica pleacă la lucru, lăsîndu-ne în grijă casa și gospodăria, trăim o sumedenie de aventuri, din cele mai neașteptate.

Bunăoară, cum am pățit mai zilele trecute, cînd ne-am apucat să pritocim moarea din butoiul cu varză pusă la murat, după cum ne-a rugat mămica noastră, și-am pierdut mai toată zeama, deoarece n-am mai fost în stare să astupăm la loc vrana.

Noroc că ne-a dat prin cap să umplem butoiul cu apă. Peste vreo cîteva zile însă, din păcate, a trebuit să îngropăm toată varza în fundul grădinii, întrucît se împutăise atît de puternic, încît fugiseră din ogradă toate dobitoacele, îngrozite de duhoarea pe care o răspîndea moarea preparată de noi, dar în care uitaserăm să punem și sarea trebuincioasă.

Acuma am scăpat de beleaua care ne căzuse pe cap, însă am rămas și fără pic de varză.

Deci, dragă unchiule Andi, adio sarmale, adio varză călită, adio și rață la cuptor, pentru că orătăniile, tare lacome, s-au apucat să scurme după resturile din grădină și au murit, intoxicate de-o boală necunoscută!

Altminteri, totul e bine. Noi mai învățăm, din cînd în cînd, pînă se va îndura să ningă, îl ajutăm pe tăticu la cărat lemne pentru foc, ascultăm la radio piese pentru copii, privim la televizor pe Woody și-așa mai departe.

Ai salutări de la nea Tilică Boieru al lui Sfetea lu' Pop, de la Vițica noastră,

care o să fete în aprilie, pre-cum și de la nea Mișu Falconetti, cățelu'-coțofelu' pe care ni l-ai lăsat în gazdă, de nu mai avem o clipă de liniște.

Sărutări de mînă lui tușa Ralița și lui tanti Penke, cărora te rugăm să le spui că ni-e dor de dînsele și de prăjiturile pe care ni le-au preparat astă-vară, de ziua lui tăticu.

Încheiem scrisoarea noastră, la care am muncit o după-amiază întreagă, urîndu-ți, dragă unchiule Andi, încă o dată, multă sănătate!

**Biba, Babane și Babacu,
nepoții matala de la Valea cu Urși**

Post Scriptum. Adică, în limba latină, o adăugire după isprăvirea scrisorii. Nu ne uita cu abonamentele la revistele pentru copii, și nici cu rugămintea noastră. Știi matala la ce ne gîndim: o carte pentru cititorii mititei, sau, cum se spune pe la noi, mitutici.

Tot B., B. și B.

Tanti Ralița, care în timpul cît îi citisem scrisoarea chicotise și rîsese mînzește, după ce-am terminat lectu- ra mi-a spus cu ochii podidiți de lacrimi de bucurie și dragoste:

— Al, băiețelule, e musai să le scrii copiilor o carte!

Înduioșat și eu de copilăreasca cerere a nepoțelilor de la Valea cu Urși, am stat o clipă pe gînduri. Apoi i-am spus mătușă-mi:

— Crezi că-i chiar atît de ușor să întocmești un vo- lum cu povestiri pentru tinerii cititori?... Nu cred c-aș fi în stare... Pînă acum n-am scris decît romane de aventuri!

— Ei și? Îți închipui că nu le-au citit și ei? Te-nșeli, și încă amarnic... Pune-te, omule, pe treabă, și fă-le o carte mai pe-nțeleșul lor!

— Cu basme? Întrebai oarecum îngrijorat.

— De ce nu!... Oare Făt-Frumos n-a fost și el un soi de detectiv? N-a luptat împotriva răilor de pe lume? Scrie-le niște basme moderne, cu balauri din zilele noas-tre, că există și azi, fii fără grijă!

Am zîmbit nițel pe sub mustață, apoi i-am declarat mătușă-mi:

— Bine! Bine, tanti Ralițo! Dar să nu-ți pară rău... Am să te bag și pe matală în carte!

— Ce vorbești? Semăn eu a balaur? s-a înspăimîntat mătușă-mea.

— Oarecum! i-am răspuns bătrînei mele dragi. Însă unul care va stîrni zîmbetul pe buzele mituticilor... Că faci atîtea boroboațe și încurcături, încît vei deveni o eroină adorată de cititori!...

Tanti Ralița nu mai știa ce să facă, să rîdă sau să mă dojenească.

Într-un tîrziu, îmi comunică părerea dînzei:

— Bine!... Dar să scrii și despre tine, și despre nepo-țeei tăi, despre toți cei care trăiesc în jurul nostru!

— Exact! Așa am să și fac!... Mi-ai dat o idee de milioane! Am să scriu niște povești despre noi toți, pe care am să le reunesc sub titlul: ***Detectivul și ostrogoții, sau unchiul Andi și nepoții săi!***

— Și cu mine ce-ai să faci? Nu mă bagi și-n titlu?... se arată mătușă-mea supărată.

— Să vedem... Poate-ți fac și matale un loc... Numai să găsesc un nume de alt năvălitor... Ce ți-ar conveni: tătar, avar, gepid?

— Nici unul! Decît așa, mai bine renunț la onoarea de-a mă vedea pomenită în titlu! Însă fii atent ce scrii despre mine, c-altminteri o pați!...

Episodul 2

MESAJUL DIN CALEA MOȘILOR

***Dragii mei, Biba, Babane și Babacu,
Am primit scrisoarea voastră, prin
mijlocirea lui tanti Ralița, și vă
mulțumesc pentru urările pe care mi le-
ați adresat.***

***De asemenea, vă rog să-i transmiteți și
lui nea Ti- lică Boieru, ciobanul de la***

Valea cu Urși, contrasalu-tările mele, ca răspuns la ale sale.

În ceea ce privește complimentele din partea Vițicăi, vaca voastră producătoare de cafea cu lapte, și-ale lui Mișu Falconetti, „cățelu'-coțofelu'” cum îi ziceți voi, mă îndoiesc serios să vi le fi putut spune în grai omenesc.

Cel mult, singura posibilitate acceptabilă, ar fi să fi devenit voi niște măgăruși și purceluși năstrușnici, după cum vă știu dealtfel, și să fi vorbit cu dobitoacele în limba voastră, a animăluțelor domestice. Ei, ce ziceți?

M-a bucurat vestea că mai învățați câte ceva. Însă nu sînt de acord cu precizarea „din cînd în cînd”. Un elev conștiincios trebuie să pună mîna pe carte cu orice prilej. Barem din curiozitate intelectuală. Cum o să ajungeți ingineri, doctori sau astronauți, dacă stați toată ziua la săniuș sau în fața televizorului?

Referitor la ajutorul prestat în gospodărie, cu care ocazie ați dat gata varza pusă la murat, ar fi fost bine ca, mai înainte de-a vă avînta la asemenea treburi, să vă documentați serios, să fi întrebat pe țața Gherghina, nevasta ciobanului, care se pricepe de minune la ches- tii dintr-astea, cum se procedează la prepararea unei moare corespunzătoare.

Cu ce-o să mă ospătați, când o să vin la voi în vizită, dacă ați omorât și rațele pe varză călită? Cu brînză de vaci? Păi de-asta am și la București, și-s sătul de ea pînă-n gît!... Deși, între noi fie vorba, doctorii nu-mi recomandă, pentru regimul meu de slăbire, decît așa ceva, plus iaurt degresat. Viață-i asta?...

Și-acum să vă comunic vestea cea mai importantă!

De mîine am să-ncep lucrul la o carte pentru voi. În care eroii să fie niște copii. Însă niște copii nu tocmai cu-minți și ascultători, ci năzdrăvani și puși pe isprăvi năstrușnice. Din care, cititorii, printre care, pesemne, veți fi și voi, să-nvețe unele lucruri folositoare. Iar dacă am să utilizez, pentru scrierea cărții, o serie de pățanii la care ați participat, să nu vă fie cu supărare. Ați cerut să deveniți eroi de roman.

Poftim, veți fi!...

Nădăjduiesc să vă prindă bine, nu numai vouă, dar și altor copii, care s-ar putea să vă semene.

Vă sărută, cu drag, al vostru unchi, scriitor și detectiv,

Al. Conan Doi

Episodul 3

CINE ESTE DETECTIVUL CONAN DOI?

Ca să nu ne mai ascundem după deget, v-o spun de la bun început!

Nu mă cheamă Conan, acesta fiind doar pseudonimul

cu care-mi semnez romanele mele de aventuri. De profesie, de fapt, sînt ziarist. Am vreo 50 de ani, 1,68 pe înalt, 0,77 pe lat, iar pe cîntar, cam la o sută de ocale, plus ceva mărunțiș. De aceea sînt și astăzi în evidența Institutului de endocrinologie, care se străduie, de ani de zile, să mă slăbească la normal. Însă fără succese notabile. Motiv pentru care, de cîtva timp, lucrez și cu Institutul de boli de nutriție.

Din fragedă tinerețe m-a mistuit patima citirii romanelor cu întîmplări neobișnuite. Acesta-i motivul pentru care, de la o vreme, am purces și eu să ticluiesc povești cu detectivi. Iar colegii mei, de la revista unde lucrez, care mi-au citit de mai multe ori manuscrisele, mă consideră și-un mare detectiv. Mai ales că rezolvă- rile enigmelor din cărțile mele par să fie mult mai originale și mai eficiente decît cele întîlnite în practica de toate zilele. Ceea ce, fie vorba între noi, nu-i de ici de colo!

Penke, nevastă-mea, se încăpățînează însă să nu prea creadă în șansele literaturii pe care o profesez cu îndîrjire.

Noapțile mele de veghe, cînd stau aplecat deasupra mașinii de scris „Erika”, n-au reușit s-o facă mai înțelegătoare. În schimb, i-au provocat o astenie destul de gravă, cu tulburări ilustrate prin interminabile și rebele insomnii. Așa că, întrucît țin foarte mult la nevas-tă-mea, mi-am căutat la un moment dat refugiu în po-dul locuinței, unde mi-am înjghebat un cabinet de cre-ație din cele mai rudimentare.

Vara, cînd soarele bate drept în tabla acoperișului, curg apele de pe mine, ca și cînd aș fi un izvor termal. Iarna, nici atunci nu-i mai plăcut. Vîntul suflă atît de aspru încît bat cuie cu nemiluita (și la mașină bineînțele) înfodolit în cîte două sau trei pleduri.

Mai greu îmi vine cînd se defectează rețeaua electrică a străzii. Ceea ce se întîmplă destul de des, deoarece locuiesc pe Calea Moșilor, unde transformatorul nu-i dintre cele mai faimoase.

Atunci sînt nevoit să cobor în casă, cufundat în beznă, apelînd la cele 114 trepte ale scării.

Nu îndrăznesc s-ascund tot ce pătesc. De multe ori mi se întîmplă s-ajung în pivniță, în loc de căminul meu, mult mai rapid decît s-ar cuveni conform celor mai elementare principii ale gravitației.

Alteori, vecinii fiind cuprinși de bănuiala că sînt călcați de hoți, datorită bubuiturilor pe care le dezlănțui cu căderile mele, au telefonat de urgență la circa a cîncea de miliție, cerînd ajutorul specialiștilor. Noroc

că aceștia, fiindu-mi oarecum colegi de...
brânză, m-au eliberat mai totdeauna a doua
zi, după verificările de ri-goare, oferindu-mi
și-o cafea fierbinte și reconfortantă.

Și fac, cei de la miliție, niște cafele
fantastice. Mai ceva ca la „Intercontinental”!

De aceea, am continuat să-mi consider
pseudonimul ales ca foarte nimerit. Mai întâi
pentru că, astfel, aduc un binemeritat omagiu
marelui meu coleg și profesor sir Arthur
Conan Doyle, inventatorul lui Sherlock
Holmes și al romanului deductiv, și, în al
doilea rînd, mai ales, pentru a justifica
numele de Conan **Doi**, fiind- că nădăjduiam,
și încă nădăjduiesc, să ajung la fel de celebru
ca ilustrul meu înaintaș, nu ca un al doilea
scri- itor din domeniul respectiv, ci ca unul
de-o valoare sporită, modernă și
contemporană, ba chiar îndoită.

S-ar putea zice că-s cam lipsit de
modestie. Just!

Dar voi lupta, cu ghearele și cu dinții, să-
mi îndreptățesc ambițiile. Cu atît mai mult cu
cît, spre deose-

bire de Doyle, eu mă ocup îndeaproape și de
meseria de detectiv.

Adică sînt extrem de atent la ceea ce se
întîmplă în jurul meu, caut să înțeleg și să
îndrept metehnele semenilor mei, participînd
activ la combaterea și lichida- rea lor. Ce?
Nu-i frumos, nu-i moral?...

De fapt, mă cheamă Al Coman, întocmai ca și pe taică-meu, așa cum auzeam că-l strigă vecinii peste gard: „Măi Comane, vină să-l vezi pe fi-tu cățărat la mine-n cireș, fir-ar să fie de năzdrăvan!”

Iar la școală, cînd mă scoteau la tablă și tăceam mîlc, fiind cam rușinos de felul meu, mă stimulau spu-nîndu-mi pe-același nume:

— Coman E. Alexandru, ai un doi cît tine de mare! Dacă nu te pui cu burta pe carte, are să te-apeuce sta- giul militar într-a patra elementară!

Pe vremea aceea eram slab ca un țîr, atît de firav și plăpînd, că-mi plîngeai de milă.

Însă prevestirea lui Vichentie Țapu, iubitul nostru învățător, nu s-a adeverit. Mă luasem serios de învăță- tură. Stagiul militar mi l-am făcut la regimentul 1 de artilerie grea, cu bacalaureatul absolvit printre primii de pe listă. Iar în armată am fost nespus de prețuit. Me- reu mă puneau de jurnă la bucătărie.

Cînd am fost eliberat, cîntăream cu 18 ocale mai mult decît la încorporare! După care am mai crescut. Din toate punctele de vedere. Și ca greutate, și ca ta- lent... Și iată-mă ziarist, scriitor și „detectiv”. E chiar atît de puțin?...

Deci, acesta-i detectivul Al. Conan Doi.

Episodul 4

TANTI RALIȚA, DETECTIV-ADJUNCT

În fiecare dimineată de cînd mă aflu în plin concediu de creație, primesc, cel puțin, zece sau cincispre-zece telefoane.

Și trebuie să răspund la ce oră pleacă din Gara de Nord acceleratul de Brașov, ce întârziere are rapidul de Constanța, sau ce se mai aude cu Balt-Orient-Expressul.

Toate acestea din pricina unei diferențe de-o cifră. O singură cifră blestemată, care mă desparte de numărul de telefon al „Agenției de Voiaj C.F.R.” din Calea Griviței.

Așa că, vă dați seama, îmi este aproape imposibil să lucrez la romanul pe care mă strădui să-l duc la bun sfîrșit.

În disperare de cauză, am tăiat firul telefonului. Degeaba! Cei de la centrală m-au amenințat că-mi taie și abonamentul, dacă nu încetez cu intervențiile mele tehnice. Și m-au și amendat. Deși nu-mi mai mergea telefonul!

Dar nu mă deranjează numai apelurile acestea zbîrnîitoare. Ci și tanti Ralița. Mătușă-mea. Care-i o făptură extrem de viguroasă și neastîmpărată, în pofida vârstei sale înaintate.

De cum se lasă seara, aproape în fiecare zi, tanti Ralița se înfățișează la mine acasă și se proțăpește în fața televizorului. Pînă se

termină emisiunea. Culmea este că-i plac mai toate programele. Și unu, și doi.

După ce-și ocupă autoritară fotoliul (singurul din ca-să, și care-i al meu, cel de la biroul de lucru), îmi cere cu glas prefăcut și dogit de nenumăratele țigări „Mă-rășești”, pe care le fumează împotriva sfaturilor doctorilor:

— Al, băiețelule, ia dă-mi și mie un pahar cu apă rece! Dar vezi să nu fie de vișine, că balonează!

Și, în timp ce dă sunetul la maxim, deoarece este cam tare de-o ureche, sporovăiește fără încetare, la concurență cu televizorul.

Tanti Ralița trebuie să aibă vreo 70 și ceva de ani (asta din 1978, de când a pornit să-și numere invers... primăverile, ca la Houston). Bea cafea în neștire, fu-mează așijderea, în schimb face sport, tot în neștire. Joacă ping-pong, table, patinează și umblă foarte mult pe jos. Din Vergului și pînă-n Calea Moșilor, parcurge distanța aceasta în mai puțin de-o oră.

Fiind o pasionată cititoare de romane de aventuri, mi-a devorat toate scrierile. Unele chiar de două ori. Ca admiratoare a operelor mele, ambiționează să colaboreze cu mine, considerîndu-se dăruită pentru meseria de detectiv amator. De aici s-au dezlănțuit o sumedenie de necazuri și pocinoage.

Primul a fost atunci când îmi cumpărasem „Fiat”-ul meu 600 D, căruia în intimitate i se

mai zice și „Bom-bița”. Când l-a văzut în curtea locuinței, mi-a spus autoritară:

— Nu există detectiv care să nu se priceapă la mecanică auto! ...Musai va trebui să învățăm și asta !...

Eu neavînd timp, deoarece eram ocupat cu scrisul, mătușă-mea s-a apucat serios de studiat tehnica automobilului. Peste vreo două luni îmi demonta carbura-torul, îmi regula aprinderea, tacheții, frînele. Iar cînd s-a pornit să-mi umble și pe la bujii, la Delco și pompa de apă, „Bombița” n-a mai mers deloc, și-a trebuit să fie internată la „Ciclop”.

Tanti Ralița s-a supărat foc. Cum de-mi îngădui- sem să n-o chem pe dînsa, pentru remedierea acestor fleacuri?

— Dragă tanti Ralițo, zău așa, nu are nici un rost să te mîniezi! De cînd te ocupi matala de „Bombiță”, motorul merge numai în trei cilindri, deși are patru, iar frînele nu mai acționează asupra tuturor roților!... am încercat eu să-i astîmpăr supărarea.

— Nici asupra roții de rezervă? s-a interesat dînsa intrigată.

— Nici! Pentru că mi-ai ascuns-o în garaj!...

Mătușă-mea a tăcut mîlc. Dar peste o săptămînă, cînd am scos „Bombița” de la autoservice, iar tanti Ralița a controlat-o cu de-amănuntul, am observat că mașina poseda un zgomot înspăimîntător, bocănind de parcă ar fi avut gloanțe în motor.

Abia după ce l-am demontat în întregime, cu ajutorul mecanicului adus la domiciliu de

mătușă-mea, s-a constatat că n-avea nimic, și că troncănitul provenea de la... niște castane aflate în capacele roților.

— De-aia-i bine să-nveți ceva mecanică, măi Al, bă-iețelule! mi-a spus tanti Ralița, zîmbind mînzește, ca să știi unde să cauți și cum să detectezi o defecțiune. Eu ți-am pus castanele-n capace!... Vezi ce pățești, dacă n-asculți de cei bătrîni?...

A doua boroboacă detectivistică provocată de mătu-șă-mea a avut loc în ziua cînd mi-a comunicat plină de bunăvoință:

— Măi băiețelule, singura soluție pentru a mai slă- bi, dar și a-ți întări organismul, ar fi să ne apucăm de lupte!

— Cu cine, dragă tanti Ralițo? Că n-am cu nimeni nimic!

— Cu mine! Ia uită-te-n cărțile astea pe care mi le-a adus de la Tokio vecinul meu, Dumitrescu IX, din echipa de baschet, și-apoi ai să-mi dai dreptate...

— Păi, cum să le citesc, dacă-s în japoneză?

— Hai să fim serioși! Nu vezi că-s ilustrate?... Tratează despre luptele corp la corp. Și nu se poate con- cepe un detectiv modern, fără să cunoască bătăile cele mai japoneze!... Neapărat trebuie să le-nvățăm! Ime- diat începem! Hai, nu mai zăbovi, că trece timpul!...

În dormitor, unde-am dat paturile la o parte, împin-gînd la ele cu devotament și abnegație, vîrtos, de curgeau nădușelile pe

noi ca dintr-o cişmea, am întins pe jos saltelele, pregătindu-ne serios pentru grelele ceasuri care ne-aşteptau.

Tanti Raliţa s-a costumat în treningul nevesti-mi, care abia o încăpea, iar eu, pentru a-mi feri ciolanele de căzături şi lovituri, mi-am îmbrăcat pantalonii de schi vindiăcui căptuşit cu mesadă de blană, ciorapii de lână dar fără bocanci, ca să nu deteriorez bunătatea de saltele, plus şuba de oaie şi căciula cu urechiere.

Şi, întrucît năstrușnica de mătușă-mea are idei din cele mai neașteptate, exercițiile urmau să decurgă pe un fond muzical, furnizat de magnetofonul meu.

Peste cîteva minute, casa noastră era cutremurată din temelii.

Datorită căzăturilor mele. Care-s de groază.

La jiu-jitsu mătușă-mea pare mai experimentată.

Mă zvîrle peste capul dînzei, de parcă aş fi un sac cu cartofi. Dacă va continua în același ritm, rămîn precis fără tablouri pe pereți. Dar și fără tencuială.

Întăritat de neobosita energie a bătrînei, consider

că-i cazul să trec la represalii. Trebuie să recurg la unele figuri originale, netrecute în broșura japonezilor.

Așa că, plin de abnegație, purced să-i răsucesc mîinile, să-i întorc labelle

picioarelor, gîtul și capul, tot ce apuc și nimeresc.

Tanti Ralița urlă ca din gură de șarpe.

Iar peste cîteva momente se prăbușește la pămînt. Însă atît de puternic, încît se-aud o serie de zgomote suspecte în pivniță.

— Trecem și la karaté? o întreb eu, considerîndu-mă de pe acum învingător absolut.

— Trecem! îmi comunică mătușă-mea. Dar nu la karaté...

— Ce lupte ai mai născocit? mă interesez înspăimîntat.

— Mult mai grele! mă informează tanti Ralița, lup-tele pentru curățenia generală!... Dacă nu măturăm peste tot, și nu punem la loc tablourile, dacă nu dai o fugă să cumperi urgent o oglindă, să știi că sîntem în pom!... Va fi vai de capul nostru, cînd o să vină nevastă-ta!...

— Nu va fi nimic! o liniștesc eu. Penke-i un om de aur, cu glas de argint, iar sufletul îi este tot atît de bun ca pîinea caldă... O să priceapă imediat c-am căzut victimă trăsnelor dumitale!...

Mătușă-mea nu prea pare încîntată.

Motiv pentru care mă somează:

— Dacă te pune sfîntul și-ai să-i dezvălui că eu te-am atras în luptele astea, am să-i spun și eu că n-ai ținut regimul dietetic de slăbire!...

Nu-mi place deloc felul de-a gîndi al bătrînei.

În loc să mă-nvețe de bine, așa cum s-ar cuveni din partea unui om mai în vîrstă, dînsa încearcă să mă amenințe.

Așa că-i răspund:

— Nu-i frumos să pîrăști, dragă tanti Ralițo!

— Sigur că nu! se declară și mătușă-mea de acord, dar nici să dai vina pe altul!... De vreme ce te-ai în- voit să exersăm împreună, și tot împreună am spart oglinda și-am întors casa cu fundul în sus, corect ar fi să-ți iei și tu partea ta de răspundere! E bine? E tehnic?...

— E bine! Atunci să ne-apucăm de treabă!... Lao-laltă, în mai puțin de-o jumătate de oră punem totul la loc... Iar cînd o să vină nevastă mea, am să mă sui liniștit pe cîntar!

Mătușă-mea privește la mine mirată.

— Ce legătură are cîntarul aici?

— Am să-i fac și lui Penke o bucurie! Din pricina luptelor noastre japoneze, în versiune românească, pre- cis trebuie să fi dat jos ceva din supragreutatea mea... Mai ales că, pînă acum, încă n-am mîncat mai nimic, în afară de bătaia pe care mi-ai dat-o!...

Episodul 5

PENKE, OMUL MEU DE AUR,

CU GLAS DE ARGINT

De cînd mă aflu antrenat în operațiunile de definitivare a romanului la care lucrez în fiecă diminea- ță mă trezește (la 5.30) trompeta de argint a glasului soției mele:

— Măiestrică, ajunge cu-atîta somn! Trebuie să te-apuci de scris, că doar nu ești în concediu de odihnă!...

Întrucît sînt un om căruia îi place munca, cobor imediat din pat și-o întreb pe scumpa de nevastă-mea:

— Ceaiul e gata?

Penke pornește să chicotească, zîmbind apoi mînzeș-te, pentru a continua cu glasul ei de clopoțel:

— Ce vorbești, măiestrică? Ai uitat de prescripțiile medicale?...

Are dreptate! Am uitat.

Deoarece în ultimul timp (cam de vreo douăzeci de ani încoace) sînt din ce în ce mai trupeș, fără să cu- nosc prea bine pricina, deși medicii specialiști zic c-ar fi din cauza mîncării în exces, ceea ce nu-mi vine să cred, fiindcă țin un regim dietetic din cele mai severe, Penke, draga mea nevastă, se ocupă foarte îndeaproa- pe de sănătatea și condiția mea fizică.

— Iartă-mă, copilă bună, însă romanul mă înghe- suie din toate părțile... Mi se pare atît de interesant, încît credeam că pot fi scutit

de recomandările tirani- lor de doctori!... Ce zici?...

— Eu zic ca, mai întâi, să te urci pe cântar, să ve- dem cum stăm cu greutatea... Iar, după aceea, să treci la exercițiile de gimnastică medicală și de înviorare!... Numai astfel ai să poți lucra în plină forță și voie bună...

Am impresia c-am încurcat-o! Aseară, mă abătusem pe la cămară, unde ciugulisem niște cîrnat de casă afu-mat. Dacă mă dă de gol agregatul de stabilire a valorii personalității mele, în grame, sute de grame, sau, eventual, kilograme?...

După ce mă sui pe cântarul medicinal din casă, oftez ușurat. Arată o slăbire de 80 de grame! Minunat! Înseamnă că iarăși s-a defectat. Apoi, plin de entuziasm, pornesc să-mi execut gimnastica de dimineață. Mai în- tîi alerg vreo zece minute prin odaie, de se cutremură întreaga casă.

Apoi, sub supravegherea nevasti-mi, încep să-mi rotesc capul, să-mi îndoi genunchii, să dau din mîini și din picioare, să mă plec înainte și înapoi, și așa mai departe.

Cînd purced la ultimul exercițiu, lăsarea pe vine, sînt atît de obosit, încît execut numai prima parte, deoarece îmi este absolut imposibil să mă mai ridic. Cu greu, dar ajutat de biata nevastă-mea, izbutesc, în cele din urmă, să mă salt pe picioare. Însă tremur din toate mădula- rele.

Îngrijorat de evoluția stării mele fizice, o rog pe Penke:

— Copilă bună, dă-mi ceva să mănînc, că nu mai rezist!...

Nevastă-mea zîmbește, apoi mă încurajează:

— Ba ai să rezîști! Mai ales după ce-ți faci și dușul scoțian... Pînă termini cu baia, așa cum ți-au prescris medicii, gustarea de dimineață va fi gata și te va aștepta în bucătărie!...

Dornic să mă văd cît mai degrabă înaintea ceaiului și-a celorlalte elemente ale gustării, mă avînt cu încre-dere în baie.

Dușul scoțian, care activează circulația sîngelui, constă din cinci minute sub apă fierbinte, urmate de alte cinci, însă sub apă rece ca gheața. Cînd ies din baie, arăt ca un rac fiert în cazanul de rufe.

Opărit bine, dar și dîrdîind de frig, mă îmbrac în mai puțin de-un minut după care dau fuga de-a drep-tul la bucătărie.

Din pricina energiei care colcăie în mine, generată de gimnastică și de dușul scoțian, nu mai apuc să observ că ușa-i deschisă. Plin de elan, forța inerției mă determină să străbat, cu optzeci pe oră, întreaga încă-pere, în ciuda frînei pe care o pun pe ambele picioare. Noroc că mă oprește dulapul cu vase, în care mă prop-tesc numai cu capul.

— Bravo, măiestrică! mă felicită Penke, nevas-tă-mea, rîzînd în hohote. Nici la meciurile de rugbi n-am văzut așa ceva!...

— Nici eu! îi mărturisesc spășit. Pentru că nimeni n-a spart acolo atîtea farfurii și castroane, cîte am iz-butit eu să fac praf!...

Ce urmează acum?... Mai îmi dai să mănânc minidejunul de dimineață?

— Dar bineînțeles! Însă numai după ce strângem cioburile și facem curățenie pe jos... Am să te ajut și eu, deoarece și matala mă ajuți la spălatul rufelor!...

Peste vreo jumătate de oră eram gata. Acuma așteptam să mi se servească gustarea atât de mult dorită.

Penke, încântată de mișcarea suplimentară pe care o efectuasem, turuie fără încetare, chicotind argintiu, în vreme ce-mi orînduiește în față elementele componen- te ale ceaiului.

— Asta-i tot? o întreb eu, în clipa când își încetea- ză inexplicabil activitatea ei de gospodină. Numai un iaurt, o cană de ceai, și acela din plante medicinale, o fărimă de brînză de vaci și-o coajă de pîine de-acum trei zile?...

— Tot! îmi răspunde zglobioasa mea soție. Calcu- lat în conformitate cu tratatul de dietetică... 263 de calorii!...

— Bine, și ce-am să mănânc după regimul ăsta sever?... Vrei să mor de foame?...

— Nimic! Și n-ai să mori deloc, pentru că ai o groază de lucru!... Dar ce-ai fi poftit?...

— Măi copilă bună, de ce mă mai întrebi? Nu știi cît de mult mi-ar fi plăcut niște ochiuri pe costiță pră- jită, un pic de unt cu miere, o bucățică de ficățel pră- jit, cîteva sardele cu măsline și-un corn proaspăt, cu coaja rumenită și crocantă?...

Nevastă-mea surîde blajin, apoi mă îndeamnă să servesc:

— Bea-ți ceaiul, măiestrică, și lasă citatele de mai sus, fiindcă-s numai literatură... Știu că ți-ar dori inimioara și-un cotlețel de purcel, dar deocamdată nu-i voie... Mai târziu, însă, ai să primești tot ce-ți pofteste sufletețul!

— Când? o chestionez eu bucuros de veste.

— După ce-ai să dai jos primele zece kilograme din greutate!

Convins că așteptatul eveniment se va produce abia în cincinalul următor, mă resemnez.

Purced, agale, să-mi consum așa zisa gustare de dimineață. Încet, fără grabă. Respectînd indicațiile medicilor, ca și cum aş avea de lichidat cantități industriale de alimente, și nicidecum niște infime porții dietetice, cîntărite și calculate la computerul lui Penke.

Nevastă-mea mă asistă, plină de zîmbete și bunăvoință, chiar îmbiindu-mă cu glasul ei argintiu:

— Mai ia nițică brînză de vaci... De ce nu-ți mănînci pîinea?...

Înduișat de imensa ei grijă, îi răspund împăcat cu soarta:

— Mulțumesc mult, dar nu mai pot... Sînt sătul! Și nu uita niciodată, nu pot lucra cu stomacul încărcat... Mă duc să scriu la roman!

În momentul următor am părăsit bucătăria, pentru a mă retrage în biroul meu

de creație. Unde mă așteaptă capitolul început ieri, și-ale cărui ultime rînduri le dactilografiasem în pivniță, retras de zgomotele ce mă împresoară de pretutindeni.

Dacă n-ar fi foamea asta, care-mi ghiorăie în mațe, poate aș izbuti să lucrez ceva.

Și va trebui să reușesc, deoarece nu vreau să-mi mîh-nesc nevasta.

Prea e bună la suflet și prea îmi mîngîie inima cu clopoțelul argintiu al glasului ei, ca să-i zdruncin încrederea în virtuțile dietei pe care mi-o asigură zi de zi și ceas de ceas, de vreo treizeci și ceva de ani încoace!

Episodul 6

CEI TREI OSTROGOȚI

Mai anul trecut, prin iulie, pe cînd lucram la un roman și nu-mi găseam liniștea necesară, ceea ce pe Ca-lea Moșilor este absolut normal, tanti Ralița m-a anunțat, într-o bună zi, că-mi făcuse rost de-o oază de pace și tih-nă unde să-mi termin cartea.

— Asta-i situația, Al, băiețelule! Te urci în mașină și-ți iei valea!

— Care vale ?...

— Valea cu Urși... La Anatolie Jimbla, văru-tău de-al doilea...

— Toli?... Mai trăiește?

— Exact! Trăiește, și încă foarte bine... E inginer silvic, specialist în peisaj forestier... Locuiește la Valea cu Urși, ceva mai la deal de Curtea-de-Argeș... I-am scris despre necazurile tale, și mi-a răspuns că te invită să stai la el...

După îmbucurătoarea veste, am încercat să mi-l reamintesc pe vărul meu Anatolie. Nu-l văzusem de prin 1960. De când își terminase facultatea. Așa că-mi părea bine să-l reîntîlnesc.

Nea Culiță Jimbla, taică-său, care-o ținuse de nevastă pe țața Marița, sora lui tanti Ralița, lucrase toată viața la un centru de pîine în Tîrgu-de-Vale, din Pitești. Nici acum nu știu prea bine dacă Jimbla era numele său de familie, sau numai o poreclă.

Dis-de-dimineată, mătușă-mea s-a înființat la mine acasă, să participe la plecarea mea în expediția de creație.

— Al, băiețelule! m-a întrerupt dînsa de la degustarea jumătății de ou răscopt la care aveam dreptul, ți-am adus traseul pe care-l ai de parcurs...

— Nu era cazul să te deranjezi, dragă tanti Ralițo, fiindcă sînt în posesia ghidului auto, ultima ediție!

— Perfect! mi-a declarat satisfăcută mătușă-mea. Pentru că Valea cu Urși nu se găsește în el... Nu-i o localitate, ci un canton forestier!

— Nu-i o problemă! am declarat și eu. Lasă pe mine, c-am să mă descurc!...

Peste o jumătate de ceas demaram în trombă.

Ajuns la Pitești, am început să mă interez de dru-mul care duce la Valea cu Urși.

Nimeni nu auzise de el!

La Curtea-de-Argeș, singurele văi cunoscute de cei chestionați erau Valea Urdei, Valea cu Flori, Valea Mielor și Valea Perjei. Aceasta din urmă însă, aflată undeva, prin Moldova.

Atunci m-am îndreptat către munți, în direcția bara-

jului, gîndind că unde-s munți trebuie să fie și pădure, deci și cantoane forestiere.

Și-am avut noroc! Pentru că, peste două zile, după căutări chinuitoare, pe la șase, înainte de asfințit, eram în fața mult căutatului canton Valea cu Urși.

Ce-i drept, mă ajutase substanțial și-un cioban autostopist, nea Tilică Boieru al lui Sfetea lu' Pop, pe care-l transportasem, cu „Bombița”, la tîrla lui personală, că-rîndu-i și cinci baloți cu brînză bună de burduf, de mi se cocîrjase biata mașină.

Anaolie și nevastă-sa, Felicia, mă întîmpinară bucuroși.

— Bine c-ai venit, măi vere, că e săptămîna de cînd te tot așteptăm! Poftim în casă... Numai să ne îngădui cîteva clipe, pînă terminăm cu vaca și găinile... Mîine scăpăm de ele... Iar tu ai să rămîi singur, să lucrezi liniștit!

Privesc încântat la priveliște. Munte, pădure, aer iute, soare și cer senin, albastru ca scrobeala de rufe.

— Haidem la masă! mă anunță pe neașteptate Anatolie, întors de la treburile gospodărești.

Mulțumit de invitație, mai ales că flămânzisem crîn-cen în timpul îndelungatei și aventuroasei mele călătorești, pătrund în casă și mă instalez grabnic la „dispozitivul” pe care se servea cina.

În vreme ce gust câte ceva din minunatele bucate aflate pe masă, îl întreb pe Anatolie:

— Nu vă este urât aici, rupți de civilizație și de parte de lume?

— Deloc! Avem lumină electrică, televizor, radio... mă liniștește văru-meu, și nu ne simțim cîtuși de puțin izolați... Ba dimpotrivă, în ciuda sălbăticiei care ne-nconjoară, singurătatea ne priește mult la efectuarea muncii noastre... Eu îmi pregătesc doctoratul, Felicia o carte despre peisajul forestier...

— Cred și eu! l-am aprobat pe Anatolie. Cum să nu scrii în liniștea de-aici?... Totuși, nu pricep un lucru, de ce trebuie să lichidați vaca și orătăriile? Numai ca să nu fiu deranjat la scrierea romanului?...

— Vere dragă, ne-ai înțeles greșit! a intervenit Felicia. Am afirmat că scăpăm de ele, în sensul că noi plecăm, și astfel uităm nițel de treburile gospodăriei... Ne ducem la o reciclare, de două săptămîni.

Eram cît pe ce să mă înec cu bucăţica de friptură pe care o mestecam. Va să zică, mă abandonau la canton, în deplină linişte, dar cu vaca şi galinaceele pe cap. S-a zis cu romanul la care lucram!

Şi-abia am mai îndrăznit să rostesc, cu glas tremurat:

— Numai să mă îngăduie vaca la muls, că la păsări mă mai pricep!

Toli şi Felicia au izbucnit în rîs.

— Măi băiete! spuse la un moment dat Anatolie, fii liniştit! Că nu era să te părăsim de unul singur, cu toa- te problemele în cîrcă, să ne mai laşi şi săraci! Au să-n-grijească de ele copiii, că-s mari şi vrednici.

Peste un timp trecem în tinda cantonului. De-acolo, văru-meu dădu un răcnet în direcţia drumului ce trecea prin faţa casei:

— Babane, Biba, Babacu! Haide, daţi fuga-ncoace, c-a venit nenea Conan, unchiul vostru de la Bucureşti!...

Trei mogîldeţe se iviră la orizont. Fără să mai aştepte vreun îndemn din partea părinţilor, se duseră tustrei de-a dreptul în casă. Probabil pentru a-şi pune la punct îmbrăcămintea, deoarece nu prea arătau ca la carte.

— Vin de la gîrlă! m-a informat vară-mea.

După vreun sfert de ceas, îngerii s-au înfăţişat **in**

corpore. Acuma erau spălaţi şi pieptănaţi, cu haine curate şi încălţămintea lustruită.

Văru-meu, cu mîna pe capul fetei, îmi comunică:

— Ea este Biba, fetița lui tăticu, elevă frunțașă în clasa ei și-alaltăieri a împlinit nouă anișori...

Bălaie ca un puf de păpădie, Biba se înclină în fața mea. Anatolie dădu satisfăcut din cap și continuă:

— Băiatul nostru cel mai mare, Babane, are treisprezece ani! Ceea ce nu-l împiedică să fie premiant, cam-pion școlar la înot, participant la olimpiadele de matematică și fizică...

Vlăjganul mă salută respectuos, privind atent la taică-său. Era un băiat bine construit, vînjos, blond, cu trup de atlet.

Văru-meu, în cele din urmă, se plecă spre băiețelul de la extrema alinierii, și-i puse degetul arătător pe năsucul cîrn și borcănat:

— El este Babacu, așa-i zicem între noi, fiindcă-i filozof ca un bătrîn, meșter mare la treburile gospodăriei și înțelept ca taică-său... La toamnă o să fie școlar! Barbu Culaie Jimbla!

Bondocelul se înclină și el. Însă ceva mai anevoios, deoarece îl înzestraseră natura c-o statură miniaturală și îndesată. Era atît de durduliu și dolofan, încît arăta ca un polobocel.

Anatolie mă prezentă apoi pe mine:

— Nenea Conan Doi e vărul meu și unchiul vostru, ziarist la București și romancier...

— De romane pentru copii? întrebare într-un glas urmașii tribului Jimbla.

— Nu! Cel puțin deocamdată... Unchiul vostru scrie cărți de aventuri! le declară Anatolie.

— Mai bine! se pronunță Babane. Astea ne plac!...

Văru-meu păru nițel contrariat. Probabil nu prea era informat despre lecturile lui fiu-său.

După care, zîmbind subțire, le spuse copiilor:

— Unchiul Andi o să locuiască un timp la noi, pen- tru a scrie un nou roman... Eu și cu mămica, însă, din păcate, trebuie să plecăm la reciclare... O să-l iubiți și-o să aveți grijă de dînsul?...

— Daaa! Daaa! se bucurară pe mai multe voci Biba, Babane și Babacu.

Anatolie, fericit de înțelegerea odraslelor, vru să-mi mai facă o demonstrație. Motiv pentru care li se adresă:

— Acuma la treabă! Știe fiecare ce are de făcut?... Din după-amiaza asta, gospodăria rămîne pe mîinile voastre... Ei, ia spune-mi, Babane, ce sarcini îți revin?...

— Deseară mulg vaca, pun laptele la fiert, apoi rî- nesc în grajd... După aia fac baie și mă duc la culcare...

— Eu strîng masa, spăl vasele, deretic prin bucătărie, fac baie și mă duc la culcare! anunță și Biba, fără să mai fie întrebată.

— Și tu? se interesă, tot demonstrativ, văru-meu, întrebîndu-l pe Babacu.

— Fac baie și mă duc la culcare!

— Ce vorbești, domnule? Dar găinile? se arată surprins Anatolie.

— Fac baie și se duc și ele la culcare! îi răspunse nevinovat Babacu.

— Cum așa? Nemîncate?...

— Nemîncate, tăticule! Pentru că, azi, n-au făcut decît șapte ouă, iar planul era de cincisprezece... Dacă-s nemîncate, atunci ouă mai cu spor!...

— Bine, Babacule! fu nevoit să-l aprobe văru-meu Anatolie. Deci n-ai nici o treabă în seara asta?...

— Ba da, tăticule! Dau drumul la gaze în baie, aprind focul și-aștept pînă se-ncălzește apa...

— Și-apoi? se interesă taică-său cam nemulțumit,

— Fac baie și mă duc la culcare! declară Babacu. Dar să mă chemați și pe mine la film, să nu mă uitați!...

Anatolie dă liber odraslelor, iar după dispariția lor din cîmpul nostru vizual se-ntoarce spre mine și-mi zîm-bește încîntat:

— Ce zici de copiii mei?

— Ce să zic? îi răspund eu. Mi se par cuminți și inteligenți!

— Ai să vezi mai tîrziu că au și ei unele lipsuri, fiindcă nici îngerii nu-s perfecți! Încearcă să-mi mai reducă din entuziasm văru-meu.

Fiind cam optimist din fire, nu l-am contrazis.

Așa că, după ce ne-am luat rămas bun, Anatolie și cu Felicia urmînd să plece la reciclare încă în zori, ne-am dus cu toții la culcare.

Obosit de cele pățite în ultimele zile, am adormit imediat. Ca un buștean. Însă, după un timp, n-aș putea spune cînd, m-am pomenit trezit de niște bubuituri în ușă.

Am întrebat cu glasul meu cel mai autoritar, folosind un vers dintr-o celebră poezie:

— „Cine bate, noaptea, la fereastra mea?”...

— Eu sînt, dragă nene, nepotul tău iubit! am auzit răspunzîndu-mi glasul fraged al unuia din băieți. Dar poezia sună altfel, că l-am citit și noi pe Delavrancea...

— Poate vrei să spui Bolintineanu! l-am corijat eu imediat.

— Eram precis! recunoaște posesorul vocii, știam eu că nu-i ceva în regulă cu maestrul Delavrancea... Dar nu contează, mai bine scoală-te și vino la bucătărie, să-ți bei ceaiul; c-altminteri rămîi fără, adică nemîncat..

— Cît e ceasul? întreb eu, curios să aflu cît dormisem.

— Șase... și poate ceva mărunțiș!...

— Și ce-ți veni să mă scoli cu noaptea-n cap?

— Lasă bancurile, unchiule, că nu ține! Cine se scoală de dimineată ajunge departe... De-aia nu-ți merg romanele, după

cum ne scria tanti Ralița... Dă-i bătaie, că se răcesc ochiurile!...

După mai puțin de-un minut pătrund în bucătărie.

Tăcere. Nimeni nu zice nimic. Moștenitorii Jimbla sînt în jurul mesei, privind la mine ca la a noua minune a lumii.

— Bună dimineața nu se spune pe-aici? Îi iau eu la rost.

Copiii înghit în sec, apoi îi aud grăind:

— Bună, Hombre! rostește cu zîmbetul pe buze bondocul de Babacu.

— Noroc bun, măi frate! îl completează Babane.

— Salut, El Fugitivo! se miorlăie și bălaia de Biba.

Remarcînd că am rămas cu gura căscată, tinerii în- cep să rîdă voioși.

Biba, cutremurîndu-se de rîs, îmi arată un scaun. După care Babane ia cuvîntul:

— Sîntem măreți, unchiule Andi, nu-i așa?... Dacă vrei să te ai bine cu noi, și ții să-ți fie viața dulce, lasă-ne să fim neprefăcuți, deschiși la inimi și la gură... Gata! Babacu-ți zice „Hombre”, fiindcă ești bun și lupți pentru dreptate, întocmai ca indianul ăla, din filmul cu aceiași nume. Biba te-a botezat „El Fugitivo”, deoarece ne-a scris tanti Ralița că mereu alergi după o oază de liniște... iar eu, dacă-ți spun „Măi frate”, asta-nseamnă că te socotesc tînăr, alături de noi, la bine și la rău... Sîntem în clar, unchiule Andi?...

— Batem palma, ostrogoților! S-a făcut!...

Entuziasmul „îngerilor” nu mai cunoaște margini. Le-a plăcut chestia cu ostrogoții.

Peste cîteva clipe atacăm ochiurile din tigaie. Cam puține, doar vreo douăsprezece, însă nemaipomenit de gustoase. Cred și eu! Fuseseră prăjite cu costiță afumată, tăiată în feliuțe subțiri și rumenite țeapăn.

Cînd au aflat că, în afară de romane de aventuri, mă mai ocup și cu investigații de tip detectivistic, am crescut enorm în ochii lor.

Nu-mi ziceau decît „unchiu’ Andidetektivu’”, plus „Hombre”, „El Fugitivo” și „Măi frate”. Iar eu, „ostro-goți”.

Întrucît nu știau ce-i cu ostrogoții ăștia, le-am explicat, ca la școală, cine au fost și ce-au învățat pe lumea asta, precum și de unde mi-a trecut prin cap să le zic și lor astfel.

Iar în zilele următoare, cît am mai zăbovit la Valea cu Urși, porecla pe care-o dăruisem copiilor și-a meritat numele și mai acătării.

Episodul 7

CELE CINCI ZILE ALE SAPTĂMÎNII

După ce terminarăm micul-dejun, îmi adusei aminte de „Bombiță”. Drept care mă adresai tinerei generații:

— Măi ostrogoților, unde-i „Fiețelul” meu?...

— Păi unde să fie, El Fugitivo! mi-a răspuns bălăi- ța de Biba, acolo unde l-ai lăsat! N-ai zis că ți s-a calat motorul?...

— În șosea, măi frate! m-a lămurit și Babane.

— Că doar nu era să-l băgăm în curte, fără ajutorul matale! m-a informat Babacu.

— Și-o mai fi acolo? îmi exprimai teama ce mă cuprinsese. Dacă mi-o fi furat cineva mașina!...

— Dar ce crezi matale, Hombre, că pe la noi umblă hoții? Și-apoi, hai să fim serioși, îți închipui că „Bom-bița” matale-i chiar o mașină care să merite a fi furată?... Ce-i oare, Mercedes, Volvo, Rolls Royce?

Mirat de cunoștințele în materie auto ale năpîrstocu-lui de Babacu, mă repezii afară, urmat de ostrogoții mei dragi.

„Bombița” era la locul ei. Lîngă gardul cantonului. Plină de praf, de parcă ar fi plouat peste ea cu pudră de talc.

— Ce-i facem acum, măi copii? îi întrebai pe ostro-goți. Voi unde vă țineți „Dacia” voastră?...

— Păi avem garaj, măi frate! îmi explică numaide- cît Babane. Că n-o să păstrăm turboreactorul în grajdul vacii!...

— Care turboreactor?

— Așa-i zicem noi mașinii noastre... Dacă „Fiat”-ul matale-i „Bombiță”, „Dacia” nu poate fi decît „Turboreactor”!...

— Și unde-i garajul, că nu l-am văzut nicăieri?

— Păi cum să-l vezi, dacă-i în beci?

— Cum?

— Noi avem două beciuri, așa c-am transformat unul din ele în garaj! Nu-i o idee de milioane? mă întrebă plină de mândrie și entuziasm Biba.

— S-ar putea! îmi dădui eu cu părerea.

Însă fără prea mult entuziasm, deoarece „Bombița” îmi cam făcea figuri cu pornirea, și mă gîndeam la eventualele necazuri, cu scosul ei din pivnița familiei Jimbla.

Ajutat de ostrogoții mei de nepoți, împinserăm „Fiat”-ul pînă în dreptul gurii beciului.

Eu, la volan, iar copiii, în spatele mașinii, chinuindu-se ca niște microbuldozere.

Motorul, bată-l cucu, nici gînd să pornească. Probabil mi se înecaseră bujiile. Și-atunci îmi veni și mie o idee de milioane. Beciul, adînc de vreo doi metri, fusese astfel amenajat, încît mașina familiei Jimbla să coboare lin pe-o pantă destul de dulce.

Dacă-mi dădeam și eu drumul la vale, cu „Bombița”, era imposibil ca motorul să nu facă aprinderea. Așa că, transmițînd instrucțiunile de rigoare, pe care ostrogoții le ascultară extrem de atenți, băgai în viteza a doua, pusei contactul și, cu piciorul pe pedala de ambreiaj, comandai:

— Acuma, copii! Dați-mi brînci!...

Tînăra generație, plină de elan și energie, îmi imprimă o asemenea viteză, încît „Bombița” porni vertiginos pe panta beciului.

Pînă să ajung la punctul cel mai îndepărtat al încăperii, motorul nu se învoi deloc să pornească. Abia cînd mă proptii zdravăn cu bara din față de peretele din fund al beciului, căci mai departe nu aveam unde, aprinderea se realizează din senin... În ciuda barei care se scofilcise, de arăta ca un acordeon dezumflat.

Peste cîteva secunde beciul se umplu de fum, gaze de eșapament și zgomot. La acesta din urmă contribuiau și eu, la modul major, deoarece tușeam cumplit.

Coborîi imediat din „Bombiță”, pentru a mă îndrepta urgent în direcția ieșirii din garajul-beci. Însă mă întîm-pînă, destul de brutal, ușa garajului pe care tocmai o închideau nepoții mei, convinși că-și făcuseră datoria pînă la capăt.

Disperat, pornii să bat în ușa cu amîndoi pumnii, doar-doar m-or auzi. Fumul și gazele emanate de toba de eșapament se îngrămădeau lîngă mine. Începeam să mă asfixiez. Motorul, din fericire, se opri iarăși, din motive absolut necunoscute.

În aceeași clipă auzii de-afară:

— Ei, Hombre! Tălică ești? De ce bați? S-a ntîm- plat ceva?...

Babacu, oricît ar fi fost el de bondoc și dolofan, izbuti să-mi deschidă ușa garajului. Ceea ce nu-l împiedică să se mire nespus:

— Unchiule Andi, ce-i, dom'le, cu gălăgia asta?... N-ai ajuns cu bine în garaj?...

— Ba da! Chiar prea bine! îi răspunsei eu. Unde-s Biba și Babane?

— În casă... Se joacă de-a mecanicii cu mașina du-mitale de scris... Vor să-i scoată literele, să le îndrepte...

Aoleu! Dacă ăștia-s „îngerii” tribului Jimbla, stăm prost cu cadrele cerești!

Cînd am izbutit să-mi adun piesele mașinii de scris într-o sacoșă de plastic, m-am considerat un om fericit. Iar ostrogoții, numaidecît au purces să-mi explice în ce anume constă întreținerea unei gospodării de tip rural. Chiar de-a doua zi am trecut la mulsoarea vacii pe care ostrogoții o botezaseră „Vițica”. Bineînțeles, la îndemnul lor.

Pînă-n seară, spre bucuria generală, reușisem să-i sporesc producția de lapte cu peste 30 %. Probabil, datorită și apei cu care-i spălasem ugerul. Altminteri nu-mi puteam explica de unde atîta lapte, și încă de-gresat.

La cererea nepoților, care mi-au împrumutat un manual de îngrijire a vacilor lactante, și pe care l-am citit pînă la miezul nopții, m-am ocupat serios de îmbogățirea cunoștințelor mele în branșă.

Așa că, astăzi, a treia zi de cînd mă aflu la Valea cu Urși, intenționez să introduc unele metode moderne, de înaltă tehnicitate, pentru optimizarea Vițicii.

Dis-de-dimineată, mai înainte de-a purcede la mulsoare, am întreprins o curățenie generală în grajd. La care am utilizat și furtunul de irigare a livezii.

Cînd nivelul apei din grajd a atins vreo douăzeci de centimetri, vaca a început să ragă înspăimîntată.

Am îndemnat-o imediat să consume din lichidul care acoperea poditura. Însă a refuzat cu încăpăţinare. În ciuda faptului că, alunecînd, am gustat şi eu din el, ca să-i fac curaj.

Pentru a contribui la o producţie de lapte cît mai eficientă, i-am cărat atunci personal zece găleţi de apă proaspătă şi potabilă. Cum să dea lapte, dacă nu consumă apă?

Parcă n-am văzut-o eu pe nevastă-mea cum îmi prepară cafeaua cu lapte! Pune două linguriţe de lapte praf, adaugă apă din belşug, cacao, şi gata.

Ce-i drept, îmi rămîne de rezolvat o problemă din cele mai serioase. Şi anume, cum s-o conving pe vacă să fabrice laptele de-a dreptul sub formă de praf.

În orice caz, viitorul va decide şi-n această dificilă chestiune.

Apoi am procedat la spălarea Viţicii. Tot cu furtunul. După care am uscat-o cu cearceaful meu de baie. I-a plăcut enorm. Chiar mi-a mestecat peste un sfert din el. Însă, cînd a venit clipa s-o mulg, n-a mai dat pic de lapte.

Prea vrusesem s-o modernizez brusc. Dar nu disper. Chiar am să-ncerc s-o conving să mănînce un kil de cacao, înainte de mulsoare. Şi-atunci, sînt sigur, voi putea servi ostrogoţilor cacao cu lapte. Direct de la vacă. Ştiinţa învinge totul!...

Pînă atunci, din păcate, vom fi nevoiți, probabil, să bem numai ceai de tei. Fiindcă, deocamdată, din motive inexplicabile, blajinul animal nu mai vrea să furnizeze din prețiosul său produs.

Ceva nu-i în regulă!

Astăzi, se-mplesc patru zile de cînd m-am instalat la Valea cu Urși.

N-am scris un singur rînd la roman, dar în dimineața asta, la îndemnul nepoților, îmi fac debutul în grădi-nărie. Adică am trecut la munca de jos, la sapă și lopată. Pentru prașila straturilor de morcovi și țelină, sfeclă și păstîrnac.

Sub supravegherea lui Babacu, asud din greu. Iar bondocelul, cu mîinile în buzunare, îmi atrage atenția, din cînd în cînd:

— Ei, Hombre, iar ai tăiat un morcov! Cînd prășești, nu-i nevoie să scoți afară toate rădăcinoasele...

— Mă rog, dacă așa zici tu, dar ce-i fac cu cartoful ăsta? îl întreb eu spăsit.

— Nimic! Mai întîi pentru că-i gulie, iar apoi pentru c-am să te repartizez la roșii... C-altminteri ne lași fără legume!

Munca la roșii mi se pare mult mai ușoară! Mai ales că Babacu mi-a indicat să le **copilesc**. Adică să le rup lăstarii de la subsuoara frunzelor. Sau ceva în genul ăsta.

— Hombre, fii atent! Aia nu-s copili, ci vîrfurile de rod... Vrei să murim de foame la toamnă?... De ce le-ai rupt?...

Trebuie să recunosc c-am greșit. Nu-s dotat pentru grădinărie.

Biba și Babane, chemați de urgență de Babacu, m-au repartizat la livadă. Altă viață!

— Uite ce-i, El Fugitivo!... Noi o să plecăm la strand, iar matale, pînă ne-ntoarcem, ai să tai lăstarii lacomi de la pomii din livadă...

— Și care-s ăia?

— Cei care mănîncă hrana rodului? Ți-e clar? mă lămurește Babane, fără să-mi furnizeze și alte amănunte.

După ce mi-am luat din magazie o foarfecă de tuns pomii și-un ferăstrău de mînă, am pornit să cutreier livada. Copiii plecaseră la scaldă, pentru cel puțin două ceasuri. Deci, aveam suficientă vreme pentru tunsoarea merilor, perilor și piersicilor.

Dar care or fi lăstarii lacomi? Ca orice detectiv care se respectă, aplic metoda deductivă. Mai la toți pomii există unele ramuri încărcate cu rod în exces. Bineînțeles, ce-i mult strică! De-aia li se și zice lăstarii lacomi. De îndată ce-am să-i suprim, prin tăiere, înseamnă că mă- rul (sau părul) se va hrăni în mod rațional, fără să mai fie stingherit de prezența paraziților.

Odată clarificată problema, pornesc la lucru.

Pe la amiază, cînd s-au întors ostrogoții, i-am văzut că rămîn cu gurile căscate. Pesemne de admirație, pentru munca pe care o depusesem. Din păcate, nu reușisem să aranjez decît vreo zece meri ionathan și

vreo cinci peri. La piersici nu mai avusesem cînd.

Totuși, spre nedumerirea mea, nepoții continuau să tacă, privind muți la crengile pe care le tăiasem, și pe care se aflau o mulțime de fructe mititele și îndesate una într-alta. Nu păreau deloc mulțumiți.

Ce-ar fi vrut? Să dau gata toată livada?...

— N-am putut mai mult, îmi pare rău, dragii mei! mi-am exprimat și eu dezolarea.

În sfîrșit, după o clipă de ezitare, Babane a luat cu-vîntul:

— Bine că nu i-ai tăiat pe toți, că rămîneam și fără livadă! Măi fratele meu, lăstarii lacomi sînt cei care n-au rod deloc, pricepi?... Că doar ești scriitor!...

— Nu pricep nimic! Cum să fie lacomi, dacă n-au nimic pe ei? Mi-s eu scriitor, dar de romane, nu de sfaturi pomicole...

— E clar, El Fugitivo! declară Biba. Scrii numai romane cu crime și detectivi, că de-aia ai tăiat în bieții noștri meri...

— Nu te amărî, măi frate! încercă să mă îmbuneze Babane, de mîine o să ne ocupăm noi de grădină și de livadă, să vedem dacă se mai poate îndrepta ceva... Iar tălică ai să ai grijă de treburile celelalte... De vacă, de găini, și-așa mai departe...

— Nu și-așa mai departe, ci cît mai departe, adică la mine acasă, la București! le comunic eu necăjit nepoților. Era vorba s-aveți voi grijă de mine, voi trebuia să vă ocupați de gospodărie, iar eu să stau și să

scriu la roman... Acuma m-am lămurit! Plec!...

Ostrogoții își pleacă nasurile în pământ. Par dezamăgiți.

— Hombre, interveni Babacu, noi am vrut să iei și tălică legătura cu viața de la țară, gândind c-o să-ți prin- dă bine!...

— Am luat și mi-a prins foarte bine! i-am răș- puns eu.

— Și-atunci de ce pleci? se interesa Biba.

— Pentru că trebuie să-mi termin cartea la care lucrez... Nu-s deloc supărat pe voi... Îmi dau seama c-ați avut cele mai bune intenții... Rămînem prieteni și n-am să uit niciodată ce-ați făcut pentru mine!

— Pe bune? mă întrebă spăsit Babane. Fără pică?

— Fără! l-am asigurat eu. Și ca să vedeți că-i așa, aflați că sînteți invitații mei permanenți...

— Unde? se interesa Babacu.

— La mine, la București! Tot sînteți în vacanță... Veniți la mine și-am să mă ocup și eu de voi...

— Și-ai să ne duci la circ, la teatre, la cinema?... mă-ntrebă Biba.

— Dar bineînțeles! i-am răspuns eu, fără să-mi dau prea bine seama la ce mă angajez. O să mergem să vizităm muzee, expoziții, parcuri și grădina zoologică, grădina

botanică, să-nvățați și voi o mulțime de lucruri!...

Ostrogoții mă îmbrățișară numaidecât. Iar Babacu mi se cățără în brațe, ca să mă sărute cât mai fierbinte.

Numai Babane, parcă, avea o greutate pe suflet. Am bănuț că voia să-ntrebe ceva în privința viitoarelor vizite de la București. Dar nu era vorba de asta. Pentru că, peste o clipă, îl auzii:

— Unchiule Andi, dar de ce nu mai stai la noi încă două zile, pînă să se-mplinească săptămîna?... Barem să te odihnești și tălică oleacă!

— Păi tocmai de aia plec... Mi-ajung cele cinci zile ale săptămîinii de-aici... O săptămîna de groază, nu altceva!...

Episodul 8

NEA MIȘU FALCONETTI

După ce-am plecat de la Valea cu Urși val-vîrtej ca din praștie, gonind cu-o sută pe oră, ceea ce, de fapt, era doar o iluzie, deoarece „Bombița” nu-i în stare de asemenea performanțe, am fost cuprins de-o sumedenie de remușcări. Prea îi luasem repede pe ostrogoții mei dragi.

Cind am ajuns acasă, pe Calea Moșilor, nevastă-mea, Penke, mă anunță, cu zîmbetul pe buze, că pleacă la Govora, la băi, să-și trateze reumatismele.

— Bine, măi copilă bună! i-am zis eu, dar are să-mi fie urît fără tine! Ce-i fac?...

— Ai să faci foarte bine, dacă ai să-mi urmezi sfa- tul! mi-a răspuns dînsa, cu glasul ei de argint, și să știi că ideea mea e de milioane!... Ce-ar fi să-i inviți la tine pe nepoțeei de la Valea cu Urși? Din cele ce mi-ai povestit, par să fie niște copii minunați. Cumînți, deștepți, gospodari, n-au să te deranjeze deloc. Diminețile ai să scrii la roman, iar după-amiezile, în timpul liber, ai să le-arăți Bucureștiul... Ce zici?...

N-am mai zis nimic. Abia plecasem de lîngă ei. Totuși, mă bîntuia gîndul că-i cam nedreptățisem, atunci cînd le spuseseam că petrecusem cu ei o săptămînă de groaza lumii. Și încă una de numai cinci zile!

Imediat ce-a plecat nevastă-mea, am expediat o telegramă familiei Jimbla. Era și timpul, cînd Anatolie și Felicia trebuiau să se fi întors de la reciclare. Textul era următorul:

„Vă invit la București. Stop. Bătrînii să rămînă cu gospodăria, găinile și vaca, iar copiii să vină la mine. Andi Conan Doi-Detectivul. Stop.”

Răspunsul la telegramă l-am primit a doua zi. Suna astfel:

„Sosim. Stop. Biba, Babane și Babacu, plus nea Mișu Falconetti”.

Nedumerit de numele de la urmă, care mi se părea totuși cunoscut, am rămas o clipă pe gânduri. Apoi, de la sine, mi-am amintit că era vorba de un cunoscut personaj dintr-un film serial, de la televiziune. Numai că pe banditul acela nu-l chema Mișu. Asta ar fi fost culmea! Să aibă oare vreun frate în România? Mă rog, om trăi și-om vedea!...

Către seară, în vreme ce mă pregăteam să privesc „Timpul probabil” la televizor, deoarece afară ploua cu găleata, am auzit soneria de la intrare.

Dar suna atît de prelung, încît am fost sigur că era tanti Ralița. Numai dînsa obișnuia să rămînă cu degetul în dispozitivul butonului, de era nevoie, pînă la urmă, să demontez totul.

Și dispozitivul, și degetul mătușă-mi.

Cînd am deschis ușa, din prag m-au întîmpinat ostro-goții. Îngerii de la Valea cu Urși. Babane cu-o sacoșă uriașă în mînă, Biba cu un rucsac în cîrcă, iar Babacu de unul singur.

I-am poftit urgent în casă.

După ce ne-am îmbrățișat și sărutat, mi-am amintit de Falconetti.

— Măi copii, dar ce-ați făcut cu nea Mișu al vos-tru?... L-ați uitat afară, în ploaie?...

— Ai să rîzi, măi frate! mi-a răspuns zîmbind ștren-gărește Babane, clipind din ochi, nea Mișu Falconetti e-aici!...

— Unde? m-am mirat eu, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— În sacoșă! m-a anunțat Babacu.

— Nea Mișu va fi al matală, unchiule Andi! a pornit să turuie Biba, este o făptură dulce și gingașă, de care sîntem siguri că ai mare nevoie... I se spune și cel mai bun prieten al omului!

Cînd l-au scos pe nea Mișu Falconetti din sacoșă neagră de plastic, mi s-au întunecat ochii și-am căzut jos.

Bine că se afla la îndemîină fotoliul. Care, însă, din pricina greutății mele, ce nu-i de ici de colo, s-a desfundat pe loc, și tot la podea am ajuns.

Nea Mișu Falconetti, mic și fioros, cu blana cîrlion-țată, de parcă atunci ar fi ieșit de la coafor, a început să mă latre atît de tare, încît intraseră în vibrație și gea-murile de la ferestre. Probabil, v-ați dat seama, nea Mișu era o potaie urîță și arțăgoasă, neastîmpărată și rea.

După ce-a încetat din lătrat, a pornit să-mi viziteze biroul, stropindu-mi mobilele și colțurile odăii.

Ostrogoții erau în culmea fericirii. Eu, invers.

— Ce-i cu jigodia asta? i-am întrebat pe copii.

— Uite, Hombre! a pornit să se bîlbîie Babacu, nea Mișu nu-i o jigodie; asta unu la mîină, ci-i darul nostru pentru tălică... Orice detectiv trebuie să aibă lîngă dînsul și-un cîine polițist. De-aia i-am zis Falconetti,

pentru că-i rău ca actorul ăla din film, și, două la mână, o să-ți fie de mare folos... Dacă-l înveți meserie, o să fie și el un câine-detectiv, tot atît de bun ca și matală!... Asta e!...

— Babacu are dreptate, El Fugitivo! l-a completat și Biba pe năpîrstocul de frate-său, că uite ce scrie aici...

Nepoțica și-a scos din buzunarul fustei o hîrtie, în care am recunoscut imediat o pagină de revistă, și-a început să-mi citească:

— „Cîinele e cel mai bun prieten al omului. Este extrem de inteligent, lesne dresabil, urăște minciuna, trădarea, lașitatea, își iubește stăpînul, rămînîndu-i devotat pînă la moarte...”

Deși nu-mi era clar cît dura devotamentul jigodiei, pînă la moartea stăpînului sau a potaiei, am acceptat cu inima îndoită cadoul nepoțelilor și i-am poftit la cină.

În timp ce serveam ceaiul de seară, a trebuit să-l pun și pe nea Mișu cu noi la masă. Bineînțeles, nu era să-i dau ceai de tei, cu magiun și pîine cu unt.

Așa că, în disperare de cauză, i-am desfăcut, mai mult pentru a face plăcere ostrogoților, o cutie de șuncă presată, una de sardele și una de cîrnați cu fasole.

Falconetti mîncă vertiginos, hăpăind ca o fiară. Peste două minute, nu mai rămăsese nimic. Încă flămînd, începu să mîrîie la mine dușmănos. Nu mă prea simpatiza javra! Ce-i drept, nici eu pe ea.

— N-ai niște lăptic, Hombre? se interesă Babacu galeș.

— Păi cum ai să bei lapte cu ceai? mă mirai eu.

— Eu nu beau nici ceai și nici lapte, că seara mă doare burtica, dacă mă-ndop prea mult... Mi-ajunge magiunul cu pâine... Dar aş vrea să te rog să-i dai niște lăptic lui nea Mișu... Nu-l auzi cum te linguşește?

Dacă mîriitul lui Falconetti însemna linguşeală, atunci cum avea să procedeze cînd va intenționa, în- tr-adevăr, să se dea la mine?

I-am adus, totuși, sticla mea cu lapte, rezervată pen-tru a doua zi. Nu s-a mulțumit cu jumătatea de litru pe care i-am oferit-o, ci a răsturnat sticla pe fața de masă, și-a început să lipăie laptele de pe ea, cu-atîta lăcomie, încît, peste puțin timp, asistai la dispariția unor frag- mente întregi din pînza de damasc.

Deoarece îmi vărsase și mie niște lapte pe pantaloni, cînd termină fața de masă, Mișu deveni prietenos nevoie mare și porni să-mi consume manșetele pantalonilor.

Abia după aceea plecă să se culce, sătul și potolit, în fotoliul pe care-l demolasem.

Dimineața, după ce ostrogoții plecară să se plimbe prin oraș, rămăsei singur în cabinetul de lucru, cu gîn- dul să scriu la roman.

Însă nu-mi fu cu putință, deoarece nea Mișu Falco-netti îmi furase panglica de la

mașina de scris și se distra cu ea prin odaie, tîrînd-o după el, cînd pe covor, cînd pe parchet, lăsînd în urma sa o serie de dungi ne-gre și imposibil de spălat vreodată.

Demoralizat, m-am refugiat în bucătărie, unde am început să răsfoiesc un dicționar enciclopedic, dornic să obțin informații mai ample despre longevitatea speciei canine. Aflînd că mai are mult timp de trăit, m-am decis să-l boicotez, să nu-i mai acord nici o atenție.

De-a doua zi, javra, ghicindu-mi intențiile, între noi doi se declară un război nemilos.

Cît timp copiii erau de față, nea Mișu Falconetti se gudura pe lîngă mine, ca și cum am fi fost cei mai buni prieteni. Dar, de îndată ce ei plecau la plimbare, mîrîia la mine fără răgaz, întocmai ca un motor de tăiat lemne.

Într-o seară, cînd să mă culc, nu mi-am mai găsit papucii de casă. Degeaba îi căutarăm prin toată casa, eu și ostrogoții. Pieriseră. Fără urmă.

Nea Mișu ne privea curios, avînd întipărită pe față o expresie suspect de satisfăcută.

Abia peste două zile i-am găsit. Bieții papuci! Erau la lada de gunoi. Fără tălpi, fără căpute, într-o înaintată stare de descompunere. Atunci, profitînd de absenta copiilor, mi-am ales cea mai bună undită, una din bambus, pe care i-am arătat-o demonstrativ lui Falconetti. Barem să știe ce-l așteaptă.

Nea Mișu m-a privit atent, ca și cum ar fi înțeles despre ce-i vorba. Apoi s-a uitat lung la bățul de bambus.

În orice caz, eu n-am mai avut ocazia să mă mai uit vreodată la scumpa mea undiță. A dispărut chiar în aceeași zi.

Avînd în vedere că Mișu nu părăsise casa, aveam toa-te temeiurile să cred că el mi-o mîncase.

— El Fugitivo, cînd mai vine pe la tălică tanti Ra-lița? mă-ntrebă într-o bună zi bălăița de Biba. Am vrea s-o revedem și noi, că-i tare hazoasă!...

— Chiar în seara asta! A aflat că sînteți în vizită la mine, și mi-a telefonat că sosește pe la șapte...

Tanti Ralița s-a prezentat la ora fixată, fără pic de întîrziere.

Era îmbrăcată cu costumul dînzei de motociclist, pe care-l folosește de cînd s-a ales cu-o mașină „Trabant”^u.

După ce s-a pupat cu copiii, după ce le-a înmînat ciocolatele și cutiile cu bomboane, nea Mișu Falconetti s-a zbîrlit la biata mătușă-mea într-un chip inadmisibil. Nu numai că mîrîia la dînsa fioros, dar chiar pornise s-o latre. Bestia se considera jignită. Deh, nu i se adu-sese nimica în dar. Un osișor de i-ar fi oferit, mătu-șă-mea ar fi scăpat cu bine. Dar n-a avut noroc!

Falconetti s-a repezit la bluzonul lui tanti Ralița și, în mai puțin de-o secundă, i-a făcut harcea-parcea mî-neca stîngă.

Copiii au stricat la javră, iar mătușă-mea a zvîrlit în el cu poșeta.

Nefiind o poșetă oarecare, ci o adevărată valiză de voiaj, în care biata femeie își ținea cheile casei, cumpărăturile de peste zi, plus unele scule de la „Trabant”, din oglinda casei, mîndria familiei, n-a mai rămas decît rama!

Bestia de Mișu se ferise ca o zvîrlugă. După care a trecut la represalii. Înfingîndu-și colții în pantalonii de motonaut ai bătrînei.

Cînd tanti Ralița rămase doar într-un costum cu pantaloni scurți, ca un elev dintr-a doua elementară, dar și acela în zdrențe, cu franjuri, nea Mișu Falconetti pă- rasi încăperea triumfător.

Nu se mai putea răbda! Mișu trebuia lichidat.

Bineînțeles, n-aș fi vrut să-i îndurerez pe ostrogoți, așa c-am procedat extrem de fin.

Într-o după-amiază, cînd copiii erau la cinema, l-am ospătat pe nea Mișu Falconetti cu toate bunătățile (șun- că, sardele, crenvurști, plăcintă cu brînză și carne).

Apoi l-am luat în „Bombiță”, să-l duc să viziteze și dînsul grădina zoologică de la Băneasa.

Pe drum, Falconetti, nerecunoscător, sau, poate, presimțind ce clocesc în mintea mea, mi-a devorat tapiteria banchetei din spate. Fără să știe că nu era piele ade- vărată, ci sintetică.

După ce-am trecut împreună prin mai toate sectoarele parcului zoo pe jos, bineînțeles, l-am zvîrlit pe Falconetti în cușca leilor saharieni.

Întors acasă, pînă să vină copiii de la film, am sărbătorit evenimentul, desfundînd o sticlă de șampanie. Merita.

Pe la opt, seara, ostrogoții s-au întors de la cinema.

Cînd le-am deschis ușa, am rămas înmărmurit. Nu erau singuri. Nea Mișu Falconetti se afla în brațele lui Babacu. Iar Babane și Biba dădeau tot soiul de explicații unor tovarăși, trei la număr.

La apariția mea, javra țîșni în casă printre picioarele mele, după care Babane le spuse necunoscuților:

— Dînsul este unchiul Andi, stăpînul cățelului!...

Abia mai tîrziu, cînd ne-am găsit cu toții în casă, în jurul mesei, oamenii aceia mi-au comunicat rezultatele vizitei de la parcul zoologic.

Falconetti declanșase în cușca leilor un adevărat cataclism.

Unul din lei, ceva mai în vîrstă, era acum internat la spitalul veterinar. Alți trei, din pricina spaimii, dădeau semne de deranjamente mintale. Singurul care scăpase cu bine, era cel pe care-l căuta acuma o întreagă echipă de la administrația parcului,

umblînd înnebunită pe toate străzile din preajmă.

În timp ce achitam despăgubirea cerută de reprezentanții administrației parcului, nea Mișu Falconetti mă privi blînd, lung și duios, după care se strecură obosit în patul meu, să se culce.

Ostrogoții de la Valea cu Urși, după ce-au petrecut de minune la București o întreagă săptămînă, și încă de șapte zile, au plecat, în sfîrșit, la casa părinților.

Despărțirea s-a desfășurat în condiții de adevărată tragedie, cu lacrimi și suspine. Li-l dăruisem îndărăt pe nea Mișu Falconetti, iar ei nu erau în stare să creadă că voi putea trăi fără făptura aceea minusculă și afurisită.

Le-am dat toate asigurările că suferința va trece, odată cu timpul, și că-l voi vizita cît mai des pe minu- natul prieten al omului.

În semn de dragoste, cînd îi urcam pe ostrogoți în tren, Falconetti izbuti să-și scoată botul afară din sa- coșa în care fusese ascuns, și să mă muște nițel de vîr- ful nasului.

Doar un pic, atît cît să nu mi-l dejghineze de tot.

Am vrut să-l mușc și eu, dar n-ar fi fost frumos din partea mea. Erau de față copiii, și m-ar fi judecat că nu-mi prețuiesc prietenii.

Episodul 9

PRIMUL URS PE CARE L-AM ÎMPUȘCAT ÎN VIAȚA MEA

La cîțva timp, după întîmplările povestite mai înainte, într-o frumoasă zi de octombrie, însorită și caldă, ne-am pomenit, pe nepusă masă, cu tanti Ralița pe capul nostru.

Tocmai calculam, împreună cu nevastă-mea, kalori- ile pentru cină, subsemnatul fiind condamnat la o nouă dietă severă, pentru a mai slăbi nițel.

Nici una nici două, năzdrăvana de mătușă-mea ne-a și luat la rost:

— Nu-i uman ce se-ntîmplă cu voi, măi oameni buni!... Stați toată ziua în casă, în vreme ce soarele iradiază căldură, întocmai ca o sobă termocalor „Con- fort II”... Haideți afară, la aer!...

— Unde, afară?... o întreb eu. Pe Calea Moșilor?...

— Nu, băiețele, la Valea cu Urși!... La îngerași!... Precis ne așteaptă!...

Mi-era și mie dor de ostrogoți, ce mai calea-valea. Așa nepoței nu găsești pe toate drumurile!

După ce tanti Ralița (mecanic de excepție, zice dînsa, eu fiind de-o cu totul altă părere), mi-a reglat ralantiul „Bombiței”, de-am mai

întrziat vreo două ceasuri, pînă l-a pus la punct Mihăiță-Sfîntu, profesionistul de la etaj, am demarat în trombă către Pitești.

Cînd am debarcat la Valea cu Urși, cantonul forestier unde locuiește familia Jimbla, îngerașii ne-au în-tîmpinat cu urale.

Felicia, mama ostrogoților, m-a pupat numai. Pe tanti Ralița și pe Penke, nevastă-mea, în schimb, le-a îm-brățișat de erau să-și piardă suflarea. Anatolie, văru-meu, ca să nu se lase mai prejos, mi-a strîns mîna, zobindu-mi falangele.

Așa-s forestierii ăștia, ca urșii.

Babacu, năpîrstocul și înțeleptul tribului Jimbla, apro-pindu-se pîș-pîș de mine mi-a susurat la urechea dreaptă;

— Ce ne-ai adus, unchiule Andi?

— Nu-mi mai zici Hombre? Bine! Atunci nu-ți spun...

— Spune-mi, Hombre, nu mă lăsa să mor de curiozitate!... Ceva de citit?...

— Sigur că da? **Cărțile cu Apolodor...** E bine?

— Sigur că nu! mi-a răspuns în locul lui Babacu sora-sa, Biba, nepoțica mea cea mai dulce, că alta tot n-am.

— Mai avem trei exemplare, tot de la matale! a completat-o vlăjganul de Babane, atletul familiei. Dar altceva?...

— Mai întîi să văd carnetele cu note și-apoi discu- tăm despre acel altceva!...

— Atunci ești în pom, măi frate! Că numai note de zece avem, și încă pe toată linia... Chiar și la purtare!

Încântat de succesele ostrogoților, îl chestionez pe Babane:

— Ce trebuia să-ți aduc, măi zgîmboi?

— Păi, nu te-am rugat să-mi cumperi niște diode? Mi le-ai luat?...

Întrucît i le adusesem, Babane m-a îmbrățișat de mi-au pîrîit toate oasele.

Drept recunoștință, și pentru cărți, și pentru dio- de, nepoțzii ne-au plimbat nițel, minimum vreo cinci kilometri, pentru a ne face poftă de mîncare și a ni se întări organismul. Că aerul montan, deh, e plin de ozon...

Cînd a sosit și ceasul mesei, de obosit ce eram adormeam pe mine de-a-npicioarele, deși ședeam pe sca- unul din fruntea mesei.

Iar, ca o culme, apetitul îmi pierise total. Și asta în pofida plimbării forțate la care mă supuseseră ostrogoții, ca și a altitudinii despre care se zvonește că generează cele mai strînse relații între turistul montan și bucatele de pe masă. Dar și spre bucuria nevستی-mi, care mă vedea ținînd regim fără voie.

M-am mai înviorat nițel, trezindu-mă la viață, cînd l-am auzit pe văru-meu Anatolie anunțînd că, a doua zi, va avea loc o mare vînătoare. Ca oaspete de onoare, eram și eu invitat.

Aveau să ne însoțească și ostrogoții, Biba, Babane și Babacu, bineînțeles fără puști, însă cu misiunea precisă de-a se îngriji de cîinele de vînătoare.

— De unde-ați făcut rost de copoi? l-am întrebat pe văru -meu.

— N-a fost o problemă, unchiule Andi! mi-a răspuns Babane în locul lui taică-său, l-am recalificat pe nea Mișu...

— Care nea Mișu? am izbucnit eu. Falconetti?... Îl mai aveți? Credeam să fi scăpat de el, mai ales că nu l-am zărit nicăieri.

— Ei, Hombre! spuse Babacu lejer mîhnit, acum-a-i la exercițiile de amușinare... Dacă n-a avut și el parte să iasă cîine polițist, pe lîngă un mare detectiv, așa cum ești tălică, l-am detașat și noi în altă branșă, trecîndu-l la sectorul vînătoare... Dacă-i muncitor și isteț, într-un viitor apropiat, va putea vîna și singur... Pînă acum, a și sfîșiat trei gîște din ogradă, crezînd că-s gîște sălbatice!... Dar omul învață toată viața...

Promovarea lui Falconetti nu m-a bucurat din cale- afară.

Mai ales că, pentru a restabili relațiile noastre, care nu erau din cele mai faimoase, îl cazaseră la mine în cameră, unde s-a culcat ghemuit la picioarele patului.

Pe la miezul nopții, dacă nu cumva ceva mai tîrziu, puricii pe care-i poseda nea Mișu m-au atacat într-un chip înfiorător, considerîndu-mă, probabil, mai gras și, deci, mai comestibil decît potaia care dormea fără vise.

Babane, alertat de tonul discuțiilor pe care le purtam cu minusculele bestiole, mi-a oferit un spray împotriva insectelor. Însă eram atît

de buimăcit de somn, cu ochii cîrpiți și mintea învălmășită, încît mi-am dat mai tîrziu seama că sprayul era pentru altceva, numai pentru gînganii nu. Și anume cînd, după ce l-am stropit din belșug pe nea Mișu Falconetti, izvorul nesecat al puricilor, cu produsul acela necunoscut, m-am pomenit că javra rămîne cheală, fără o bună parte din blană.

Puricii, bineînțeles, n-au murit deloc. Ba, dimpotrivă.

Deveniseră și mai vioi, circulînd intens, pe două benzi, între pat și nea Mișu.

Cînd chelălăiturile potaiei l-au trezit iarăși pe Ba-bane, acesta mi-a comunicat cu glas însonnurat:

— Bine, măi frate, dar sprayul era pentru tălică, nu pentru cățeluș! Îl folosește și tăticu', în special pentru combaterea căderii părului!...

La vînătoare, a doua zi, lucrurile s-au deteriorat și mai grav.

Hălăduisem ore de-a rîndul, călăuziți de „copoiul de vînătoare” Falconetti, prin mai toate văioagele și văgăunile din partea locului. Cred, de fapt, că fiara de nea Mișu vrusese să se răzbune pe mine.

Frînți de oboseală, pe la ora prînzului am hotărît să ne odihnim o țîrișică la umbra unui stejar bătrîn.

Dar care era uscat și fără frunziș.

Cînd am vrut să gustăm și noi ceva, din papornița pe care Babacu o primise de la

maică-sa, pentru ospătarea noastră, a vânătorilor, am fost nevoiți să ne mulțumim doar cu vreo cîteva felioare de pîine. Friptura de miel, chiftelele și păstrămioara de purcel fuseseră devorate de Falconetti în răstimpul cît ațipiserăm (o clipă doar) la poalele inutilului arbore. Ne lăsase doar pîinea dînsul fiind, din naștere, carnivor cu precădere.

În vreme ce ne jăluiam de ghinionul ce se abătuse asupra noastră, ostrogoții, care se depărtaseră nițel de noi adică de mine și de Anatolie, singurii vînători cu puști, purceseră să răcnească de groază, ca din gură de șarpe;
— Ursu'!.... Uite ursu'!...

Biba, ceva mai fricoasă, ca orice fetiță, tipa și mai acătării:

— Tăticule. El Fugitivo!... Fiara-i pitită-n tufișul ăla din fața voastră!... Precis o să se repeadă la voi!... Trageți, nu mai stați, că ne omoară!...

Pînă să-și ia Anatolie pușca, peste care se culcase nea Mișu Falconetti, marele nostru „copoi”, mi-am luat arma și-am tras în singurul tufiș aflat la orizont.

Bineînțeles, am țintit fără să văd dihania. Însă pesemne o nimerisem, deoarece tufișul începu să se cutremure din rădăcini. Era clar! Ursul se zbătea în ghearele morții!...

Anatolie, cu pușca în mînă, se îndreptă precaut că-tre tufiș, vrînd, probabil, să-i vină de hac dihaniei.

Dar nu mai apucă, deoarece Babacu, de la distanță, strigă către taică-său:

— Nu trage, tăticule, nu-i ursu'!...

— Cum nu-i ursu'? strigă și Anatolie enervat. Ce-i atunci?

— E Vulpe! răspunse Babacu puțin speriat. E ne- nea Vulpe, paznicul de vînătoare!... Iar unchiu' Andi nu l-a nimerit, așa c-a scăpat cu viață!

Peste vreo cîteva minute, ieșind de la adăpostul tufișului, bietul paznic s-a arătat la față. Zîmbea încurcat.

Însă fără prea mult entuziasm.

Numai așa îmi explic de ce m-a amendat cu 300 de lei, deși văru-meu i-a arătat că pușca mea avea doar cartușe oarbe, întrucît nu avusese curajul să-mi înmî- neze o armă de foc în stare de orice, atîta timp cît știa că nu mai vînasem niciodată în viața mea.

Pîna să ni se servească masa, ostrogoții s-au oferit să-mi spele „Bombița”. Asta după ce-am ajuns la canton, cu picioarele zobite de oboseală și cu hainele ferfeniță.

Numai nea Mișu Falconetti țopăia vioi și bine dispus, încîntat că fostul său stăpîn habar n-are de vînătoare.

În timp ce Penke, nevastă-mea, împreună cu tanti Ralița au pornit să mă bată (de praf), de curgea colbul din hainele mele ca dintr-un siloz de ciment, Felicia, soața lui Anatolie, s-a grăbit să ne fiarbă niște cafele.

Arătam atît de dărîmați, încît numai un lichid fierbinte, tare și aromat, ar mai fi putut să ne ridice pe picioare.

Iar Babane, Biba și Babacu, impresionați de curajul meu în lupta cu ursul, lucrau cu abnegație la scăldarea „Bombiței”. Cu furtunul ce se utiliza la irigarea livezii.

În felul acesta vroiau să-și demonstreze admirația față de mine, în care descoperiseră nu numai pe marele detectiv și scriitor, ci și pe viitorul vânător.

Dealtfel, și mie începuse să-mi placă sportul acesta. Nădăduiesc însă, mai mult decît sigur, să-l practic în junglă, sau prin pustiul Saharei, pentru a nu mai fi nevoit să trag în paznici de vînătoare pe care să-i cheme Vulpe, Lupu, Prepeliță sau Mistrețu...

Tocmai cînd aveam impresia că ostrogoții dăduseră gata „Fiat”-ul, m-am pomenit cu Babacu gonind spre mine. Cînd a fost mai aproape, mi-a comunicat:

— Hombre, ne dai voie să scoatem scaunele, tapițeria, uneltele și tot ce-i în mașină?...

— De ce, măi zgîmboi? l-am întrebat curios.

— Păi să vezi, unchiule Andi, e-atît de multă apă în „Bombiță”, încît neapărat trebuie să le punem la uscat! N-o să le fure nimeni, dacă le lăsăm peste noapte afară... Falconetti are să le păzească! Ce zici?...

— Perfect, descurcați-vă cum știți! i-am aprobat propunerea.

Pesemne că eram din cale afară de obosit. Altminteri n-aș fi acceptat ideea cu nea Mișu.

Înainte de-a ne culca, nepoțeei m-au rugat să le povestesc ceva, ca răsplată pentru munca pe care o prestaseră.

— Ce-ați vrea, dragii mei? m-am interesat eu de preferințele lor.

— Să ne povestești ***Linia maritimă Onedin***, serialul care s-a dat la televiziune! a propus Babane.

— Mă rog, dacă vă place, o fac și pe-asta, deși aș fi dorit să vă citesc ceva din scrierile mele... Care episod anume

— Pe toate, Hombre! a precizat Babacu.

Așa că, pînă după miezul nopții, am izbutit să re-latez aventurile simpaticului căpitan de marină, de mi se închideau ochii de somn.

Dis-de-dimineată, am plecat spre București. Petrecuți de urările de bine și de drum bun ale soților Jimbla, precum și, mai ales, de cele ale ostrogoților mei scumpi, Biba, Babane și Babacu.

Spre bucuria mea, Falconetti n-a mai ținut să parti-cipe și dînsul la călduroasa noastră despărțire. De ce oare?...

Cînd am ajuns acasă, am constatat că nepoțeei, pro-babil din grabă, uitaseră să-mi pună la loc roata de rezervă, trusa de unelte, pompa de umflat cauciucurile și bidonul cu apă distilată.

În orice caz, spre binele meu, nădăjduiam ca, aici, să nu fi fost amestecat și nea Mișu. Doar nu era capabil să mănînce și metal! Deși, cu Falconetti ăsta, te poți aștepta la orice.

Tanti Ralița, luîndu-și rămas bun de la noi, pentru a se duce la dînsa acasă, pe Vergului. m-a liniștit:

— Nu fi amărît, măi băiețelule! Copiii noștri-s tare drăguți, adevărați îngerî, nu altceva... O să-ți aducă ei piesele uitate, că doar vin la voi, cu prilejul vacanței de iarnă... Nevastă-ta i-a invitat!... Și le-a spus să-l aducă și pe mititelul ăla, nea Mișu, cum îi spuneți voi, alintîndu-l!...

Episodul 10

DOUĂ ZILE DE VACANȚĂ, CA-N VIS!

Nici marii detectivi, oricît ar fi ei de excepție, nu-s scutiți de cîte-o gripă sănătoasă, țeapănă și chiar nițel virotică.

Deci, ce mai calea-valea, am contractat-o și eu. La timp. Tocmai cînd n-aveam nevoie, fiind angajat la scrierea romanului pe care tot nu izbutesc să-l duc la capăt.

După ce-am terminat cu bine problemele, afurisitei de gripe, medicii mi-au recomandat să-mi refac tonusul vital într-o atmosferă ozonată, montană, submontană sau deluros-colinară, și anume la Cheia.

Pentru a nu beneficia de unul singur de darurile naturii, m-am sfătuit cu nevastă-mea, dacă n-ar fi nimerit să-i luăm și pe ostrogoți, să se bucure și ei de cîteva zile de odihnă.

Fie vorba între noi, aer montan aveau și dînșii la Valea cu Urși. Și încă din belșug. Dar tot acolo se mai aflau și Vițica, și galinaceele, plus bestia aia mică, de nea Mișu Falconetti, care numai pace nu le dădea.

În definitiv, dacă tot primiseră vacanța de primăvară, de ce să nu și-o împartă cu noi?...

De cînd vizionasem la televizor o reclamă cu un cetățean ostenit, stressat și surmenat în exces, care ador-mise din prima zi în care sosise în renumita stațiune Cheia, cu care prilej aparatul de luat vederi ne înfățișase o priveliște de basm, îmi pierise de-a binelea som-nul. Iar cînd ațipeam, nu mai visam decît peisajul de-a colo! Așa că, spre seară, le-am telegrafiat soților Jimbla.

„Plecăm la Cheia. Dați-ne copii. Stop. Sperăm să vi-i înapoiăm în aceeași stare. Stop.”

În dimineața zilei următoare m-am pomenit c-un telefon de la văru-meu, Anatolie.

— Ce faci, măiestrică, vrei să-mi iei copilașii?...

— Bună, Anatolie dragă, dar de unde-mi telefonezi? l-am întrebat eu mirat de audiția perfectă a liniei.

— Cum de unde?... De-acasă! Alaltăieri ni s-a instalat și nouă un post!...

— Minunat! Te felicit, mai ales c-o să vorbim mai des!... Ei, ce faci, îi lași pe ostrogoți să vină cu noi la Cheia?...

— Cum să nu! Însă m-au rugat să te-ntreb ce fac cu nea Mișu, să-l ia și pe el?...

— Pentru nimica în lume! aproape c-am răcnit eu. Mergem la Cheia pentru a ne reface forțele intelectuale, nu ca să ne internăm la sanatoriul de nevrotici... Dacă vin cu bestia de Falconetti, asta ne-așteaptă!... E clar?...

— Mă rog! Dacă așa te porți tălică, detectivule, cu cel mai dotat câine polițist, te privește, dar nu procedezi uman!... Mîine ți-i trimit pe Biba, Babane și Babacu... Cu trenul de dimineată!... Însă or să plîngă de dorul lui nea Mișu, să știi!

— O să le treacă, măi vere, cînd au să vadă minunățiile de la Cheia. Eu unul, fii sigur, n-am să plîng din pricina absenței lui Falconetti... Ba, dimpotrivă!... Cu bine, la revedere, și pe curînd!...

Ostrogoții au sosit la șapte și jumătate.

La opt demaram în trombă spre Cheia. După ce o luasem cu șaizeci pe oră în direcția Ploieștiului, am trecut apoi pe la Vălenii de Munte, pe lîngă Măneciu și Suzana, și, către amurg, după o pană de cauciuc destul de serioasă, am ajuns cu bine la mult lăudata stațiune.

Loc de vis, nu altceva!

Ploua cumplit, de ne era teamă să nu ne ia apele, cu „Bombiță” cu tot. Noroc c-am

nimerit imediat la motelul din vestita localitate, care era ocupat pînă la ultimul loc. Numai de bucureșteni. Veniți cu toții la reciclarea forțelor. Acțiune pe care o executau, cu devotament, la barul și la restaurantul stabilimentului de mai sus.

Nici n-am apucat să-l întreb pe recepționar despre vreo posibilitate de cazare, că mi-a și răspuns, extrem de amabil:

— N-avem!... Încercați pe la particulari... Cine știe, poate găsiți ceva!

Babane, ascultînd încîntat melodiile emise de tonomatul din bar, m-a întrebat nevinovat:

— Măi frate, atît de bolnavi să fie oamenii ăia dinăuntru?...Îi auzi cum zbiară și orăcăie?... Și ce beau din paharele alea cu sticloaie în ele?... Doctorii?...

Totuși, nu eram atît de lipsit de tact încît să-i spun neprihănitului meu de nepot că bucureștenii se adăpau cu alcooluri tari, și că sticla din pahare nu era sticlă, ci bucățele de gheață.

Așa c-am luat-o și eu pe după leuștean, și l-am informat amăgitor:

— Sînt oameni suferinzi de nevroză, de-aia se jă-luie în halul ăsta! Cîntă, de fapt, ca să le treacă boala!...

— Ai dreptate, Hombre, că pe toate le știi tălică! m-a aprobat Babacu neîncrezător. Pesemne că le-au dat doctorii cine știe ce leacuri, de se hîțănă ca apucații... Nici muzica nu-i rea!... Și mie mi-ar veni să dansez, dacă aș avea benzile ăstora.

Numai Biba și nevastă-mea tăceau. Obosite, nu le mai ardea de judecarea semenilor lor, ci mai curînd ar fi jinduit după un culcuș unde să-și hodiească oasele.

— Ei, măiestrică, stăm, sau începem să căutăm o gazdă? mă mobiliză blajină Penke, cu glasul ei de argint.

— Fii liniștită, copilă bună! i-am spus eu, îndată pornim! Precis o să găsim un particular. Și-apoi, ascultă la mine, dacă ăștia de la motel dorm ca individul ăla, din reclama de la televizor, îți dai seama ce mai **soamne** o să tragem și noi, fără tonomatul și magnetofonul de-a-ici?... Nu simți aerul de la Cheia?... Iute, tare, ozonat, numai bun pentru tămăduirea celor care au suferit de gripă... Haidem!...

Afară se-nserase de-a binelea. Iar de plouat, ce mai, era urgia lumii. I-am încărcat pe toți în „Bom- biță”, și-am demarat în plină beznă, să căutăm un particular omenos, în stare să ne găzduiască.

Și l-am găsit!

După vreo două ceasuri de investigații, cînd ne apropiam cu pași repezi de miezul nopții. Ploaia încetase. Acum fulguia. Aerul era și mai tare, chiar geros.

Cetățeanul avea o casă de poveste, nemaipomenit de frumoasă. La marginea localității, dacă nu chiar nițel în afară. Însă proptită exact în coasta muntelui. Dar ce munte!... Piatră și piatră, stîncă și stîncă!

Întrucît era ultima construcție care ne mai rămă- sese de vizitat, pentru a cere un

adăpost, am bătut cu toții la poartă, în gard, în geamurile ferestrelor, pînă ce individul s-a milostivit să iasă la ușă și să ne ia la ocări. Abia după ce i-am explicat despre ce era vorba, gazda ne-a poftit să intram.

— Nicăieri nu găsiți o casă ca a mea! a început proprietarul să ne explice. Avem tot confortul, construcția are și etaj, care încă nu-i gata, lumină la discreție, deoarece posedăm lămpi cu gaz, iar nu becuri electrice, fiindcă sîntem planificați pentru celălalt an, baie cu cadă, cu apă rece, de la izvorul ce se află lîngă garajul vacii, pe care o puteți căra cu mijloace tehnice moderne, avînd la dispoziție găleți din plastic... Tot din ele adăpăm și vaca, și-o să vedeți ce lapte dă animala!...

Cînd am intrat în odaia pe care se îndurase să ne-o închirieze binevoitorul cetățean, am apreciat imediat cuceririle civilizației rurale. Paturile erau prevăzute cu saltele supraelastice, din pănuși de porumb, iar căldura provenea de la o instalație de încălzire centrală, care consta în unica sobă din casă, însă aflată și aceea în bucătăria locuinței. Deocamdată, însă, era un frig polar.

— Dacă nu vreți să-nghetați, ne-a îndemnat cetățeanul, culcați-vă numaidecît... Pînă dau drumul la foc, pînă se-ncălzește soba, precis o să vă-ncălziți și dumneavoastră, mai ales dacă o să vă ghemuiți cu toții într-un singur pat!...

Ne-am trezit alți oameni. Rebegiți, anchilozați, abia mișcându-ne. Însă ne odihnisem minunat. Ce-nseamnă aerul!

Deși stătusem cu ferestrele închise, ca să nu ne pomenim congelați, pe sub ușa defectă se strecura un şu- voi de aer atît de curat, dar și atît de rece, încît numai puritatea lui și bogatul conținut în ozon ne dăruise som-nul acela fără vise.

— Bună dimineața și poftiți la masă! ne ură și ne invită gazda noastră în clipa cînd ne zări alergînd prin ogradă, în nădejdea că ne vom mai încălzi și noi un pic. Vă iau în pensiune; trei mese pe zi, preparate nu- mai din alimente proaspete, așa cum se obișnuiește la noi, la țară! N-o să vă coste mai mult ca la restaurant ...Iar camera-i numai 65 de lei, exact ca la motel, nu- mai că parcare mașinii la mine este gratis, deoarece o ținem în bătătură! E bine?...

— E bine, nene, e foarte bine! vorbi Babacu, fără să mai aștepte și părerea mea. Ce ne dai la gustarea de dimineață?... Că murim de foame!...

— Lăptic fierbinte, puișor! Abia am muls vaca, iar oala a și dat în fiert... Am și găini, care dau numai ouă proaspete, zece oi mulgătoare, din laptele cărora facem o telemea naturală, de oaie, cum nu găsiți la Bucu- rești!... Ba chiar iese atît de grasă, încît e musai să amestec laptele de la o oaie cu laptele de la o vacă!...

După ce ne-am ospătat cu cîte-o cană de lapte fierbinte, lapte mult mai diluat decît cel pe care-l cumpă- răm acasă, la centrul de pe Calea Moşilor, şi cu-o felie de pîine de casă, tare ca piatra, dar care se-nmuia ime- diat ce- o vîram în lapte, am plecat să ne plimbăm. Cînd ieşeam din curte, cetăţeanul a avut grijă să ne atragă atenţia:

— Băgaţi de seamă, să nu vă rătăciţi şi să- ntîrziaţi cumva la prînz, că mai am vreo două familii în gazdă, şi nu vă pot hrăni pe toţi deodată, că la mine nu-i han la drumu' mare?... Pentru dumneavoastră am stabilit ora patru....

Fix la ceasurile patru, Babane, Biba şi Babacu, cumînţi ca nişte îngerî (de flămînzi ce erau), iar Penke şi cu subsemnatul, frînţi de oboseală, deoarece ostrogoţii ţinuseră neapărat să urcăm nu ştiu ce vîrf de munte, şi care pînă la urmă se dovedise a fi prăpastie, gazda ne-a oferit o fantastică ciorbă rece de lobodă, acrită cu lapte prins.

— Aşa ceva n-aveţi la Bucureşti! ne-a lămurit cetăţeanul. Loboda-i un produs vegetal natural, cules cu mînuţele mele din grădina aflată în spatele grajdului...

Avea dreptate individul. Deşi mîncasem pe sparte, cîte trei farfurii fiecare, la cinci şi jumătate umblam hămesîţi de foame prin bătătură, aşteptînd să ne vie rîndul la cină. Pe care gazda ne-a servit-o în jur de orele opt, maximum nouă.

— Hombre, ce-i ăsta? m-a întrebat la masă Baba- cu, burete de baie fiert?

— Măi frate! n-a mai așteptat Babane răspunsul meu, dacă ne mai dă nenea ăsta zer fiert și îndoit cu apă, pe post de jintiță, mâine o să umblăm ca îngerii!

— Cum adică? l-am chestionat eu nedumerit.

— O să zburăm, El Fugitivo, asta o să facem, o să zburăm, de ușori ce-o să fim! m-a lămurit bălăița de Biba. De cînd sîntem aici, cred c-am slăbit vreun kil și ceva, pe puțin, zău așa!

Înainte ele culcare, pentru a uita de foame, am mai făcut o plimbare prin vestita stațiune. Izbutind să mai obosim oleacă, ne-am dus apoi în camera de dormit (ca să nu-i zic altfel).

Cînd să ațipim, s-au prezentat și celelalte două fa- milii de bucureșteni pe care le luase în gazdă și pensiu- ne cetățeanul nostru.

Veneau de la barul motelului. Unde chefuiseră zdravăn. Probabil și ei, tot din motive de flămînzeală.

Ca să nu-i prindă frigul dormind, pînă la ziuă s-au apucat de jucat... dansuri contemporane, fiind și-n po-sesia unui casetofon ultramodern, dar și ultrazgomotos. Odăile noastre fiind învecinate, am dîrdîit și noi toată noaptea. Și de rebegiți ce eram, dar și din pricina zdu-păiturilor de-alături.

Noroc că, spre ziuă, a intrat în funcțiune instalația de încălzire centrală, și-n cameră s-a făcut ceva mai cald.

Gazda pusese la foc, în bucătărie, acolo unde era unica sobă a casei, cazanul de rufe, o hurdubaie cît o pu-tină, în care fierbeau buruienile pentru hrana porcilor.

Însă, abia dezmorțiți, a trebuit să ne refugiem imediat în bătătură. Trăsnitoarea fiertură putea atît de infernal, încît numai aici mai puteam respira nițel aer cu-rat, celebrul aer de la Cheia, cu ozon și arome de... bălegar, acesta găsindu-se depozitat sub nasul nostru, lîn-gă grajd.

Grămădiți în jurul meu, ostrogoții și nevastă-mea așteptau să iau o măsură salutară. Dar eram atît de hăbăuciți de nesomn, și ei și eu, încît dormeam de-a-npicioarelele. Așa că le-am spus:

— Ce-ar fi să ne plimbăm o țîrișică pe munți?... Poate ne mai încălzim...

— Nu ne mai țin puterile, unchiule Andi! a-nce-put să scîncească năpîrstocul de Babacu. Vrei să ne omori cu zile?... Nedormiți, nemîncăți, crezi că mai sîn-tem în stare să urcăm ceva?...

— El Fugitivo, știi ce? am auzit-o pe Biba. Aerul de-aici e prea tare... Adică tare scump!... Nenea ăsta nu-i om, ci fiară!... Eu aș zice că-i timpul s-o-ntindem, să ne urcăm în „Bombiță” și să ne luăm valea...

Privind la mutrele chinuite ale copiilor, la figura speriată și istovită a nevesti-mi, le-am

recomandat imediat tovarășilor mei de vacanță:

— Asta o să și facem! Pe cai, și să nu mai zăbo- vim!...

Ostrogoții mă priviră nedumeriți, cătînd intrigați la chipul meu. Iar Babane, în calitatea lui de mai vîrstni- cul urmașilor Jimbla, îndrăzni să mă-ntrebe:

— Dragă unchiule Andi, nu ți-e cumva rău din pricina foamei?... Care cai, unde vezi tălică așa ceva?...

— Lîngă noi! N-are „Bombița” mea 32 de armă-sari?... Și încă supracomprimați?...

La plecare, fosta noastră gazdă s-a supărat rău de tot. Mai că era să ne ia la bătaie. Răcnea și se stropșea la noi ca un apucat:

— Păi, unde vă treziți aici, să-mi ocupați bunătate de odaie și să mă părăsiți după nici două zile?... N-ați zis c-o să stați mai mult?... Mie să-mi plătiți toată săp-tămîna, c-altminteri fac urît! Asta-i bună! După ce v-am ospătat ca pe neamurile mele bune, numai cu speciali- tăți din ograda și grădina mea, o-ntindeți ca niște găinari?...

Babacu, nefiind obișnuit cu asemenea specimene, îi dădu replica ce i se cuvenea:

— Nene Cutare, că nici nu ne-ai spus cum te chea- mă, dacă noi sîntem găinari, tălică ce-oi fi? Ai?... Vreun zmeu?...

N-am mai așteptat răspunsul speculantului. I-am plătit o săptămîină

întreagă, cât a vrut și-a cerut, după care ne-am suit cu toții în mașină și-am demarat în trombă către București.

Pe drum, la „Paralela 45”, am poposit nițel la motelul de-acolo, unde ne-am ospătat, țeapăn, la restaurant. Încălzindu-ne sufletul cu ciorbele de burtă, cu sarmăluțele în frunză de viță și cu cafeluțele pe care ni le-au servit, deosebit de amabili, ospătarii prahoveni, am simțit că trăim o altă viață.

— O pățirăm rău, măiestrică dragă, cu vacanța noastră! se apucă să mă prelucreze nevastă-mea, totuși cu zîmbetul pe buze.

— Eu v-am promis, dragii mei, c-o să trăim ca-n vis. De unde era să știu că o să fie un vis *urît*?... În- să, precis, n-o să uităm niciodată aerul de la Cheia! Este?...

Episodul 11

FLAUTUL FERMENTAT

Tanti Ralița, neobosita mea mătușă, năstrușni- ca și năzdrăvana, cea fără o clipă de astîmpăr, mi-a făcut astăzi o vizită. Una din cele mai puțin așteptate. Fără să-mi telefoneze în prealabil, fără să-mi trimită vorbă prin cineva.

Dealtfel, nici nu-i de mirare. Nu se omoară dînsa cu politețea. De vreme ce-i sînt nepot, mă consideră în continuare tot... copil. Deși am sărit cam mulțisor pe- te cinci decenii. Ca să nu mai pomenesc de vîrsta mă-tușă-mi, care, de vreo cîțiva ani, s-a stabilizat tot la șaptezeci, mai mult neînvoindu-se să mărturisească.

Totuși, ca să n-o jignesc cumva, am luat-o pe de departe, cu duhul blîndeții;

— Nici nu știi ce bine-mi pare că te văd, dragă tan- ti Ralița! Tocmai aveam de gînd să mă apuc de lu- cru...

— Ce vorbești, dom'le! Și ce lucrezi, mătăluță? Ai

ceva lemne de spart, muți mobilele dintr-o odaie în- tr-alta?... s-a interesat dînsa imediat, fiind și curioasă din fire.

— Alta-i munca scriitorului! am încercat eu s-o lămuresc.

— Aha! Te pomenești că iarăși scrii la roman!... Bravo!... Chiar de asta m-am proțăpît la tine acasă, ca să-ți spun ceva deosebit de interesant...

Pînă să-și aprindă mătușă-mea eterna ei mărășeas- că, m-am grăbit s-o întreb, cuprins și eu de nerăbdare:

— Ce-i atît de interesant, de nu te-a lăsat inima să-mi anunți sosirea matală?

Tanti Ralița se făcea că n-aude. Deși era posibil să și nu fi auzit, deoarece mereu spune că-i cam tare de-o ureche, fără să precizeze care anume.

— Interesant e faptul că, în pofida încăpățînării tale de-a scrie numai romane polițiste, ai dovedit totuși oarecari înclinații pentru investigațiile de tip detectivistic... Ceea ce-i mare lucru!... Mai zilele trecute, însă, m-am gîndit că-ți lipsește ceva, pentru a fi și tu un detectiv complet, întocmai ca bătrînul și marele Sherlock Holmes... Știi ce anume? Își încheie mătușă-mea prelunga și neașteptata ei comunicare.

— Ai să rîzi, dar eu aș zice că nu-mi lipsește nimic! i-am răspuns eu căzînd în păcatul laudei de sine. Cred că posed aceleași aptitudini ca și sus-citatul, dacă nu și ceva în plus... Sherlock Holmes făcea nu-mai pe detectivul, pe cînd eu și **scriu** romane detectiviste!

— E drept, nu ticluia romane! recunoaște tanti Ra-lița, dar cînta la vioară! Este?...

— Ei și? Nu cînt și eu la pian? am informat-o ni-țel cam înțepat.

— Să nu mai amintim de episodul ăsta din viața ta... A fost atît de tragic, încît și-açum mă podidește plînsul!... Era cît pe ce să fii evacuat din casă... Vecinii tăi ceruseră asta. Că nu mai aveau pic de liniște, de le pieriseră și somnul, și capacitatea de muncă, din pricina zdrăngănitului tău la pian, atunci cînd te străduiai să interpretezi Dansul săbiilor de Haciaturian... Dacă nu interveneam pe lîngă lumea indignată, asigurînd-o c-am să-ți dezacordez instrumentul de tortură, era în stare să treacă și la fapte, și să te scoată din casă... Cu pian, cu tot!...

Încremenit de spusele mătușă-mi, am întrebat-o în ciudat:

— Va să zică dumneata ai fost persoana necunos- cută care mi-a distrus pianul?... Dumneata i-ai rupt coardele cu patentul și- apoi le-ai uns cu clei de tîm- plărie, să nu mai sune deloc! Și m-ai și lăsat să chem tot felul de meșteri?... Frumos din partea dumitale

— Eu am fost, Al, băiețelule! Spre binele tău!... Și tot eu am venit să-ți spun cea mai interesantă idee care mi-a trecut prin minte. Dacă vrei să fii un detec- tiv de excepție, neapărat trebuie să înveți să cînți la flaut!...

— De ce? am întrebat-o eu înmărmurit.

— Pentru că maestrul Sherlock, cînd avea de re- zolvat o problemă, cînta neapărat la vioară... Așa ai să faci și tu... Ai de rezolvat o situație nouă la romanul la care lucrezi sau ai de dezlegat cine știe ce enigmă detectivistică, imediat suflă în flaut și... poate-ți vine soluția!...

Sugestia lui tanti Ralița a-nceput să-mi surîdă. Era o idee. Mai ales că romanul meu nu prea mergea deloc. Așa aveam să fac! Să studiez flautul. În definitiv, este un instrument ușor de transportat, și nici nu posedă corzi pe care să le taie mătușă-mea.

A doua zi, i-am comunicat nevesti-mi:

— Copilă bună, fă-mi bagajele, că plec la Mățău!

— Măiestrică, ce-i cu matale? s-a interesat Penke. Nu ți-e bine?...

— Ba chiar foarte bine! Ca să-mi stimulez ideile și inspirația, neapărat vreau să-nvăț a cînta la flaut... Iar lucrul acesta nu-i posibil decît la Mățău, satul nostru de baștină, unde s-a născut Tatapetre, bunicu-meu. Sat de oieri, cu tradiție în materie de flaut, fluier și caval!... Nici oile nu fac telemeaua fără un pic de muzică!...

În dimineța următoare am aterizat la Mățău. Zic **aterizat**, pentru că „Bombița” zburase ca un bolid autentic. Uneori cu peste șaptezeci pe oră!

Găzduire am găsit la un neam îndepărtat, care a consimțit să mă recunoască de rudă. Contra cost! Spre marea mea surpriză, în locuința acestuia mai erau ca- zați niște turiști: nepoții mei de la Valea cu Urși, veniți la Mățău să-și petreacă o parte din vacanță, și nu o vacanță oareșcare, ci una în condițiile unei alimentații speciale, bogată în vitamine și calciu, adică alcătuită exclusiv din lapte de oaie, iaurt și telemea.

Ostrogoții: Biba, Babane și Babacu au manifestat un entuziasm atît de turbulent, încît a fost cît pe ce să ne pomenim mutați la o altă gazdă, mai puțin amatoare de zgomot.

— Ce cauți aici, măi frate, dragă unchiule Andi? s-a interesat Babane.

— Măi nepoate, nu știi cum sînt scriitorii? mi-am început eu munca de lămurire. Au și ei fel de fel de idei, care mai de care mai năstrușnice și originale ... Ce crezi că mi-a trăsnet prin cap?...

— Un nou subiect de roman? a-ncercat să ghicească Biba.

— Ceva mai deosebit! Să-nvăț a cînta la flaut! am mărturisit eu.

— Nu se poate, Hombre! a exclamat Babacu, prichindelul meu de nepotel. Pentru asta trebuie să te ca-lifici cioban, să crești oi, să ai măcar și-un cîine de specialitate!... Ce păcat că nu l-am luat și pe-nea Mișu Falconetti cu noi!... Dar nu-i o problemă, îi telefonăm lui tăticu', și mîine-l aduce!...

— Ferească sfîntu' să faceți așa ceva!... am izbuc- nit eu îngrozit de perspectiva sosirii fioroasei jivine. Cu Falconetti aici nu mai există nici o nădejde să-nvăț flautul... E-n stare să mi-l mănînce, cu găuri, cu tot!...

Chiar din după-amiaza aceleiași zile am purces să-mi studiez instrumentul. Tot biata mătușă-mea îmi făcu- se rost de el. Cîndva, aparținuse lui moș Apostol, fra- tele lui Tatapetre, bunicu-meu, care-l folosisese, pe vre- mea cînd își făcea armata, la fanfara regimentului 4 infanterie.

Era un flaut vechi și cam neîngrijit, cu unele găuri astupate de resturi alimentare, pînze de păianjeni și muște moarte. Bineînțeles, imediat am început să-i aplic un tratament corespunzător, de trezire la viață. L-am spălat cu „Alba Super Lux”, după care l-am uns cu niște unt proaspăt de casă, să i se înmoaie clapetele. Mai greu a fost cu extragerea muștelor mumificate, dar pînă la urmă tot am izbutit să le scot.

Cînd am socotit c-am terminat cu recondiționarea agregatului muzical, arăta ca nou. Iar în clipa cînd am și suflat în el, să-l aud cum sună, la-nceput a scos doar vreo cîteva baloane colorate, așa cum sînt clăbucii de săpun, iar abia după aceea au pornit să fugă înnebuni- te furnicile.

Din pricina untului, gîngăniile se refugiaseră în interiorul flautului, crezînd că-i rost de trai pe vătrai, adică mîncare la îndemîină, plus răcoare și umbră.

De unde să fi știut eu că furnicile se dau în vînt după alimente produse în condiții casnice! Le-am alun- gat pe toate, scăpînd definitiv de ele, numai atunci cînd am cufundat instrumentul în vadra cu apă. Gata! Flau- tul mă aștepta acum fără paraziți, fără grăsimea care-l făcea să lucească.

Numai că, din cînd în cînd, la strădaniile mele de-a elimina orice urmă de apă, mai scotea și cîte-un clăbuc azuriu de „Alba Lux”. Dar, după un timp, n-a mai scos. Însă nici sunete. Se cam umflase, din pricina umezelii, săracul de el.

Așa că, pînă mîine dimineață, ziua sortită primelor lecții, l-am lăsat la uscat, vîrîndu-l în cuptorul sobei din odaie.

De unde l-am scos mai apoi, taman la timp, fiindcă pornise să iasă fumul din el, ca dintr-un trabuc de Ha-vana, din cele care fumează actorii în filmele ameri- cane.

La vreo trei zile, după ce mi-am dezlănțuit exerci- țiile de studiere a cîntatului la flaut,

m-am pomenit la mine în cameră cu tustrei ostrogoții.

Exact în clipa când izbutisem să înșirui primele no- te ale melodiei **Ciobănaș, la oi, m-as duce**.

— Ce-i cu voi, măi copii? i-am întrebat eu nițel indispus. Nu vedeți că-s ocupat?...

— Dar tălică ai văzut ce se-ntîmplă în sat, de cînd ai pornit să cînți la flaut? m-a iscodit Babane, privind la mine ștremgărește.

— Nu! Dar ce se-ntîmplă? l-am chestionat eu in-trigat.

— Te-ascultă toată populația Mățăului! m-a infor- mat nepotu-meu.

— Înseamnă că le place! l-am asigurat eu, fiindcă oamenii de-aci sînt foarte muzicali...

— Probabil! a îngăimal Biba. Dă lumea năvală-n ogrăzi, de-ndată ce-ncepi să cînți, zbucnind din case, cu bîtele în mînă, să potolească dulăii care urlă a mor- țiu, de parcă ar năvăli peste noi tătarii!... Cîinii, după cum se vede, par să fie mai puțin amatori de muzică instrumentală...

— Iar țața Catarița, care ne aduce laptele, a venit să ne spună că i s-a îmbolnăvit vaca! m-a anunțat Ba-bacu, oarecum mîhnit.

— Pare-se că-i o molimă-n sat! a adăugat Babane. La punctul farmaceutic nu mai există nici un fel de antinevralgice... Mi-a spus-o Saveta, fetița doctorului Scrîn-ghiță...

La sfîrșitul săptămînii, cînd ajunsesem să cînt, destul de bine, „Priponit de-o garofiță, paște calul lui Gheor-ghiță”, cumătrul care

mă luase în gazdă m-a vestit că pleacă la târlă, sus, pe munte. Și nu numai el, mi-a comunicat dînsul, ci și majoritatea satului.

— Aveți, acolo, vreo serbare cîmpenească? l-am întrebat eu nedumerit.

— Da de unde! mi-a spus cumătrul. Mergem să ne liniștim, că nu mai putem îndura...

— Căldurile? am încercat să-l iscodesc.

— Păi da, căldurile!... Ne fierb creierii-n cap de-a- tîta fierbințeală, de parcă ni i-ar fi pus cineva la fiert, pe foc mărunț! a zis bietul cetățean, cu unul din gla-

surile cele mai demoralizate pe care le avea la dispo- ziție.

Mîhnit de necazurile omului, precum și de misterioa-sa maladie care se abătuse asupra întregului sat, mi-am continuat exercițiile. De astă dată, cîntînd unele pasa- je din **Marșul funebru** de Frédéric Chopin.

Mai bine aș fi încercat să interpretez altceva, bună-oară **Trecea fanfara militară**, că-i mai veselă. Pentru că, de ce să mă ascund după deget, deși nu-s mistic, mar- șul funerar nu mi-a purtat noroc.

Către seară, cînd m-am întors dintr-o plimbare prin satul acum aproape golit de populație, am constatat, disperat, dispariția flautului meu drag. Am mobilizat de urgență treimea ostrogoților.

În vreme ce-ntorceam casa cu fundul în sus, în căutarea prețiosului instrument,

devenit atît de plăcut în- tregii obști, l-am auzit pe năpîrstocul de Babacu su- flîndu-mi la ureche:

— Hombre, să știi că nu-i lucru curat în chestia asta!... Precis ți s-a furat flautul!... Cred că sînt, în sat, o sumedenie de amatori care vor să cînte la fluie- rul matale...

De-a doua zi, spre surprinderea noastră, au început să se-ntoarcă cei care plecaseră la munte. Pesemne se aflase și-acolo, sus la tîrle, despre marea mea pierdere. Și nu numai a mea, ci și-a Mățăului.

În dimineța următoare, tața Catarița ne-a vestit că i se vindecase vaca. Și ne-a adus, în dar, și trei litri de lapte, probabil pentru convingerea noastră. După ce ne-am ospătat cu toții, din el, corespunzător, le-am comunicat nepoțelor, destul de supărat:

— Plec acasă! Fără flaut nu mai sînt în stare să scriu!...

— Păcat! și-a exprimat dezamăgirea Babacu, ta- man acuma, cînd nea Vică, gazda noastră, ți-a adus în dar, de la munte, o putinică cu telemea de oaie natu-rală?...

— Dar ce bucurie o fi dat peste el?... m-am arătat eu mirat.

— Cine poate ști? Pesemne i-or fi trecut fierbințe-lile... Dealtfel, parcă tot satul e cuprins de veselie! mi-a spus Biba, de felul ei destul de bine informată cu noută-țile din comună.

— Ce-ar fi să gustăm și noi din brînză aia? m-a ru- gat Babacu, iarăși dînd dovadă de lăcomie.

Totuși, pentru a nu strica buna dispoziție a copiilor, în ciuda supărării care-mi suprimase orice urmă de poftă de mâncare, i-am îngăduit bondocelului:

— Haide, desfă putinica! Însă caută și tu o bucată ceva mai dezvoltată, să vă rămână și pentru zilele pe care le mai aveți de stat la Mățau...

În vreme ce nepoțelii, lucrând în colectiv, trudeau să scoată capacul putinicii, eu am purces la făcutul ba-gajelor. Eram hotărât. Neapărat trebuia să plec la București.

La un moment dat, un răcnet de victorie sfișie li-niștea:

— Uraaa! Uraaa!... Am găsit!...

Babacu țipa din toate puterile.

Pesemne găsise cea mai mare bucată de telemea. Ca să vezi unde duce lipsa de stăpânire în materie de mîn-care!

— Și ce brînză ai găsit, măi Babacule?...

— Nu brînză, unchiule Andi, ci în brînză! mă in-formă entuziasmată Biba, aproape dănțuind de bucurie.

Nu-nțelegeam nimic din spusele nepoțelii. Așa c-am rugat-o să fie mai explicită:

— Vorbește-mi clar, ce vrei să spui prin „în brînză”?...

— Măi fratele meu! interveni și Babane, ce vrei mai clar?... Ți-am găsit flautul. În brînză! E bine?...

— Nu-i bine, ci foarte bine! Nu mai plec, rămîn aici, să-mi continui studiile instrumentale...

Cum o fi căzut flautul în putinica cu telemea?

Mister! Chiar mare!

Cînd însă l-am scos din putinica de brad, am avut cea mai crîncenă deziluzie din viața mea. Bietul instrument! Din pricina saramurii în care zăcuse, se umflase și se fleșcăise ca un crenvurșt. Dînd să suflu în el, în loc de sunete n-a scos decît o serie de jeturi de zer... Un zer lăptos și acriu, frumos mirositor.

Văzîndu-mă atît de cătrănit, Babane a încercat să mă mîngîie:

— Nu-i nimic, unchiule Andi!... Gustă și matală o bu-cățică din telemeaua asta, că-i de milioane!... Flaut, ori-cînd ai să-ți poți cumpăra, dar brînză ca asta, mai greu...

Încîntat de spusele ostrogotului, care răspîndeau nu-mai optimism și energie, le-am comunicat și eu nepoței-lor:

— Așa am să fac! Am să-mi caut un flaut din oțel inoxidabil, care să nu mai fermenteze în zer... Și iarăși am să pornesc să cînt. Oamenii din Mățău ar suferi cumplit, dacă n-ar mai putea asculta gingașele sunete ale flautu- lui meu. S-ar simți văduviți de muzica adevărată...

Intrigat de zîmbetele ostrogoților, care abia se stă-pîneau să nu rîdă, i-am întrebat bănuitor:

— Măi, spuneți-mi drept, fără ocolișuri, nu cumva moțoganii mi-au ascuns flautul? Să-i fi deranjat oare, chiar într-atît de mult, exercițiile mele?...

Babacu, mai mic și mai neprefăcut, mi-a răspuns imediat:

— Și asta-i cu puțință, dragă unchiule Andi! Dar nu pune la ficați supărarea... O să ne cumperi și nouă câte un flaut, și-ai să vezi minunăție! Or să ne dăruiască fiecăruia câte o putinică de telemea, numai să aibă unde ne ascunde flautele... C-altminteri n-au cum să scape de-atîta muzică tînără, folk și pop... Nu-i bună ideea mea?

Bună pe varză! Însă mi-a plăcut nespus cum a în- tors-o nepotu-meu.

Drăguțul de el! Ca să nu mă jignească, a dat-o pe glume!... Și eu, naivul, care-mi închipuisem că aduc fericirea în casele moțoganilor. Deh! Muzica-i grea, fie ea ușoară sau cultă, mai ales cînd nu te pricepi s-o cînți ca lumea...

Episodul 12

BASMUL CU BABACU ȘI „BOMBIȚA”

De ieri sînt un fel de dădacă.

Adică trebuie să am grijă, din toate punctele de vedere, de Babacu. Nepoțelul meu cel scump și iscoditor. Și care-i atît de cuminte, încît și-acuma mă mir cum de mi l-au lăsat tocmai mie în grijă, fără ca părinții

lui, Anatolie și Felicia Jimbla, să aibă teamă că va între-prinde cine știe ce trăsnaie.

Dealtfel, la ce te poți aștepta din partea unui copil care

încă n-a împlinit șapte ani? Totuși, eu mă aștept ca Baba-cu, când va ajunge la școală, să fie neapărat un elev fruntaș. Pentru că numai așa, învățînd pe rupte, cu sîrg și încăpăținare, va izbuti și el să mai uite din neastîmpă-ratele lui porniri, care-l împing să comită tot soiul de năzdrăvănii, din cele mai neașteptate.

Plecînd la mare, împreună cu ceilalți copii, Biba și Babane, părinții lui nu-l luaseră cu dînșii numai din pricină că Babacu se cam îmbolnăvisese. Ce-i trecuse prin minte?...

Vrînd să se obișnuiască cu băile în mare, într-o bună dimineață, fără să ne spună nimic, se-apucase de scaldă în apele reci ale lacului Herăstrău.

În afară de faptul că nici nu-i voie să te-mbăiezi acolo, năpîrstocul se procopsise c-un guturai din cele mai crîncene. Acuma îi curgea nasul ca o cișmea. Iar când se pornea pe strănutat, zbîrnîiau pînă și geamurile ferestrelor din cauza icniturilor lui.

Dacă ar fi fost acasă nevastă-mea, Penke, cea cu glas de argint, nu mi-ar fi venit atît de greu. Însă dînsa era plecată la țară, la niște cumetri, care se pregăteau de-o nuntă.

Așa că, în locuința de pe Calea Moșilor, rămăsesem numai noi, bărbații. Eu și cu Babacu. Băiat bun și Ba-bacu ăsta, de-ar fi avut ceva astîmpăr și n-ar fi mani- festat în

permanență o curiozitate ieșită din comun, însă era atît de interesat de tot ce se întîmpla în jurul lui, încît îmi venea, uneori, să-mi iau cîmpii. Nepotu-meu era un năzdrăvan nemaipomenit, spaima lumii, nu alt-ceva.

De fapt, nu-i nimica rău în faptul că un viitor școlar se ocupă îndeaproape de automobile. Dar de ce era neapărată nevoie să-l intereseze anume mașina mea, și încă proprietate personală?...

Cu atît mai mult, cu cît „Bombița”, care-i numai un „Fiat” 600, în clipa de față se afla în plină revizie tehnică. Lucru necesar și normal la vîrsta ei, avînd pesta 180.000 de kilometri la bord, plus doisprezece ani vechime.

Ceea ce mă supără însă acum e ghinionul care s-a abătut asupra mea. Pentru că operația respectivă, pe care mi-o efectuează un mecanic de excepție, vecinul meu de la etaj, Mihăiță-Sfîntu’, se bucură și de contribuția lui Babacu. Și asta nu-i deloc bine!

Chiar adineauri mi-a spus:

— Unchiule Andi, să știi că ți-am uns pompa de umflat caucioace!

— În primul rînd nu se zice **caucioace**, ci **cauciucuri**, sau **anvelope**!... Și cu ce-ai uns-o? m-am grăbit eu să aflu în ce constă intervenția năpîrstocului.

— Cu ulei! mi-a zis Babacu.

— Ulei, ulei, dar din care? am insistat eu.

— Cu ulei de salată, de floarea soarelui! m-a informat mecanicul meu de nepoțel.

— Și de ce n-ai folosit ulei special, pentru mașini?

— Pentru că-n bucătărie nu se găsea altceva! mi-a răspuns Babacu, zîmbind șăgalnic.

— Ascultă, măi nepoate, uleiul pentru „Bombiță” se păstrează în garaj, și nicidecum în bucătărie... Că doar n-o să gătim cu el?

După care, nițel supărat, am dat să-ncerc pompa. Să văd dacă mai e bună de ceva. Când i-am apăsat pistonul, m-am pomenit împrôscat, de sus și pînă jos, cu cîteva țîșnituri groase de ulei. De salată. Intrigat de abundența lichidului gras din pompă, l-am iscodit pe nepotu-meu:

— Și unde l-ai turnat?... În orificiul de ungere, lîn- gă garnitură?

— Nu! Direct în corpul pompei, să se umple ca lumea! mi-a răspuns Babacu nevinovat, convins că procedase cum se cuvine.

Atunci mi-a venit să-mi smulg părul de pe cap. De disperare. După-amiază, ca să mă îmbuneze, Babacu mi-a comunicat și-o veste bună. Anume, că-mi dezumflase toate anvelopele „Bombiței”.

— Cine ți-a spus așa ceva? l-am certat eu. Nu te-ai gîndit că tot eu va trebui să le umflu la loc?...

— Păi tocmai de-aia am făcut-o! a-ncercat să-ngai- me Babacu. Când ai să umfli din nou caucioacele, pompa se va curăța singură de prisosul de ulei... Nu-i așa c-am gîndit bine?...

— Sigur că... nu! Normal ar fi trebuit să spălăm pompa, nu să golim cauciucurile de aer... Ca pedeapsă, pentru inițiativa ta nesăbuită, ai să mă ajuți la stabilirea presiunii în anvelope!

— Cu multă plăcere, Hombre! m-a asigurat nepotul meu. Nu-s eu ajutorul mamei de mecanic?...

Pînă la cină, am trudit ca un catîr. Tot umflînd, pe rînd, cele patru anvelope. Plus cauciucul de rezervă. Mai cu aer, mai cu ulei!...

Însă, cînd am vrut să controlez presiunea aerului din cauciucuri, pe care Babacu o determinase cu ajutorul manometrului, în calitate de ajutor de mecanic, mi s-a făcut rău.

Nepotul meu înțeleșese indicațiile mele greșit, și, în loc de 1,6 atmosfere, mă lăsase să pompez pînă la 16. Chiar m-am mirat cum de nu-mi explodase nici un cauciuc...

— Hai la masă, măi nepoate, că numai boroboaște mi-ai făcut! i-am spus eu. Puteam să umflu roțile de la patru camioane, cu presiunea stabilită de tine!...

— Nu-i nimica, unchiule Andi! mi-a declarat Babacu. Acuma-i mult mai ușor să dăm drumul la aer, decît să-l pompăm!... Mergem să mîncăm ceva?...

Stînd la masă, frînt de oboesală, am constatat că salata de roșii avea un gust extrem de ciudat.

— De unde mi-ai adus uleiul pe care l-am pus adineauri în castron? l-am luat imediat la întrebări pe ne-potu-meu.

Babacu, continuînd să-nfulece cu poftă din farfuria ce o avea în față, mi-a răspuns abia după ce și-a terminat îmbucătura:

— Din bucătărie... Că nu era să-l aduc din garaj! L-am găsit în dulapul de lîngă aragaz!

În clipa aceea mi s-a zbîrlit părul de pe cap.

— Vai și-amar de noi, Babacule! Asta-i ulei de parafină, și acela nu-i dulap de bucătărie, ci dulapul farmaceutic al mătușă-ti... Ce ne facem acu'?... Știi că-i laxativ?...

— Nu-i vina mea, unchiule Andi! — și-a luat apă-rarea nepotu-meu. N-ai spus matale că-n bucătărie tre-buie să se găsească numai uleiurile pentru salată?... De ce Țineți farmacia acolo?... Nu era mai bine dacă o păstrați în casă?... Și, la urma urmei, ce dacă-i laxativ?... Nici n-am mai auzit cuvîntul ăsta, pînă acum!...

La culcare, pe cînd ne îmbrăcam pijamalele, am surprins un zdrăngănit bizar. Și care răsuna în buzunarele pantalonilor lui Babacu, în vreme ce-i chitea frumos, pe spătarul scaunului, așa cum se cuvine din partea unui copil ordonat.

— Ce-ai acolo, Babacule? m-am interesat eu.

— Niște roțițe de tablă, unchiule Andi... Le-am luat

din lădița cu piese de rezervă... Dar sînt stricate și ciobite!...

— Ia să le văd și eu! Și zici că le-ai găsit în lădița „Bombiței”?...

— Exact! mi-a mărturisit nepotu-meu.

A fost suficient să-mi arunc o singură privire asupra așa-ziselor roțițe din tablă, ca să simt cum mă apucă leșinul.

— Măi băiete, păi astea-s pinioanele de distribuție... Noi nouțe, pe care le păstram ca rezervă.... Și-ăia sînt zimții lor, iar nicidecum ciobituri... Imediat să le duci la loc...

— Unde la loc, unchiule Andi! a-nceput s-o balmăjească năpîrstocul. C-am aruncat lădița la gunoi, cu toate mărunțișurile din ea... Am crezut că-s rămas de la prima revizie... Și-așa erau murdare și pline de grăsime...

Ce să mai stau și să-i explic lui Babacu? Totuși, m-am răzgîndit. Era necesar să-i fac puțin educație tehnică auto. Drept care i-am adus la cunoștință:

— Uite ce-i, Babacule, să știi și tu... Fără roțițele astea, cărora tu le-ai hărăzit o soartă atît de crudă, nici un automobil nu se poate mișca... În nici un fel, în nici o direcție!... Iar mărunțișurile alea, pe care eu le-am uns cu grijă și migală, cu vaselină specială, pentru a nu rugini, toate erau numai piese de rezervă... Extrem de necesare în caz de pană de motor sau de transmisie... Haidem să le căutăm!...

Cam într-un ceas și ceva, am izbutit să adunăm de la lada de gunoi șuruburile, șaibele grover, piulițele și prezoanele pe care

le aruncase Babacu. După ce-am răsturnat mai toate resturile, am dat și peste celelalte piese: capete de bară, garnituri de frînă, pistonase de la ambreiaj, arcuri, căpăcele și cilindri receptori...

Cînd ne-am culcat, într-un sfîrșit, eram plini de vaselină și ulei, negri ca niște coșari. Și-am făcut o enor- mă greșeală că ne-am culcat așa, fără să facem mai întîi o baie corespunzătoare. Pentru că dimineța, la trezire, cearceafurile și pernele erau atît de pătate și murdare, încît s-a impus numaidecît imediata lor spălare. Opera- ție pe care-am fost nevoit s-o execut tot eu. Noroc că m-a ajutat Babacu la întinsul lor pe funia de uscat.

Peste vreo cîteva zile, isprăvisem de pus la punct „Bombița”. Cu ajutorul calificat al lui Mihăiță-Sfîntu, vecinul de la etaj, dar și cu cel total necalificat, prestat de ostrogotul de la Valea cu Urși, adică de Babacu.

Cînd zic „pus la punct”, este doar un fel de-a vorbi. Pentru că am serioase bănuieli în privința aportului simpaticului personaj, atît de drag mie, fiindu-mi și nepoțel. Ce-i drept e drept: Babacu stă cam prost cu teh- nica auto. Deși s-a străduit tot timpul să-mi fie de aju- tor, mereu m-a încurcat. În afară de faptul că, pe cînd se efectua montajul final, mi-a rătăcit o sumedenie de șuruburi și piulițe originale, se mai apucase să-mi arunce la gunoi și două jiglere de la carburator, crezînd că-s cuie obișnuite.

Mă rog, numai boroboațe îmi făcuse.

Totuși, spre surprinderea mea, când am pornit mașina, motorul a funcționat ireproșabil. În ciuda faptului că-i lipsea jiglerul de șoc, unul din cele pierdute de Babacu.

De bucurie, m-am gândit să-l răsplătesc pe ostrogot, și să-l iau lângă mine, la o probă cu mașina prin curtea casei. Merita. Mai ales că nu izbutise să-mi piardă chiar toate piesele esențiale de la motor.

În vreme ce ne roteam prin fața clădirii, i-am explicat cum se manevrează o mașină de mic litraj, așa cum era „Bombița” mea. I-am arătat ce rost are fiecare pe-dală, care-i de frână, și care-i pentru accelerație.

Babacu pricepea uimitor de repede. Ba chiar prea repede. Pentru că, la un moment dat, fără să mă-ntrebe, a apăsât pe coada pisicii, cum i se mai spune pedalei de accelerație.

— De ce nu se oprește, unchiule Andi? a strigat speriat Babacu, în timp ce „Bombița” se avînta de-a dreptul spre teiul de la poartă.

Nu i-am putut răspunde decît după ce mașina s-a proptit bine în pom:

— Pentru că n-ai apăsât pe pedala de frână! De-aia!... Și, de fapt, nu trebuia să apeși pe nimic... Ești mic, și încă n-ai carnet de conducere, nici măcar pentru trotineta ta de la Valea cu Urși!... Ai văzut ce-ai făcut?...

— Încă nu! mi-a răspuns Babacu nițel cam rușinat. Dar o să vedem numaidecît, unchiule

Andi, dacă ne-om mai putea da jos din „Bombiță”.

Nu știu cum de-o fi ghicit nepotu-meu că vom avea dificultățile proorocite, dar, din păcate, chiar așa a și fost. Pentru că biata mea mașinuță, din pricina pupătu-rii ei cu teiul de lîngă gard, se alesese, cel puțin deocamdată, cu ușile blocate.

Din fericire, geamurile laterale ale portierelor mai funcționau încă, și-am izbutit să ieșim din „Bombiță” prin spațiul care se crease, după ce le-am coborît.

Cu Babacu a fost ceva mai lesne. Însă cu persoana mea lucrurile au decurs destul de anevoios. Totuși, pînă la urmă, am reușit și eu. Dar numai scoțîndu-mi mai întîi picioarele, unul cîte unul, încurajat substanțial de nepotu-meu, care trăgea de ele cu nădejde, de parcă ar fi fost niște stîlpi de telegraf, iar abia mai apoi restul trupului, sucindu-l și răsucindu-l în toate felurile.

După ce-am rămas fără cămașă și o parte din haină, care s-au prins în ramele ferestrelor, rupîndu-se pe ici pe colo, m-am trezit în sfîrșit afară. Și doar atunci am putut examina pagubele pe care le suferise „Bombița”.

O aripă, cea din stînga, era turtită și bușită bine de tot, farurile se spărseseră amîndouă, iar roata din față, din stînga, avea acum un aspect din cele mai ciudate, apropiindu-se foarte mult de forma cifrei 8, încît arăta ca un trombon de fanfară militară, din cele pe care le poartă muzicanții pe gît.

Babacu, tare necăjit și amărît, datorită faptului că dînsul fusese cel care determinase catastrofa, privi la mine rușinat, după care se repezi în brațele mele, îm-brățișîndu-mă cu ochii podidiți de lacrimi și străduin- du-se să mă mîngîie:

— Nu-i cazul să fii atît de cătrănit, Hombre!... Am închegat noi amîndoi „Bombița”, ajutați nițel și de ne- nea Sfîntu, ce-i drept, dar tot noi doi o s-o reparăm, că nu-i o problemă!... Doar ne pricepem, nu-i așa?... C-am mai învățat și eu cîte ceva... La urma urmei, să zicem mersi că-i tanti Ralița la băi! Dacă era aici, pe capul nostru, ne boscorodea pînă ni-l făcea cît un bostan!

Toată săptămîna am meșterit la „Bombiță”.

Bineînțeles, asistat de nepotu-meu, Babacu. Deși, fără meșterii tinichigii, aduși cu mari sacrificii taman de la Comarnic, nu știu ce-am fi făcut.

Mîine, avem de gînd să plecăm la mare. Năpîrsto-cului i-a trecut de mult guturaiul, și nu-i mai curge na- sul ca un robinet defect. Ne ducem să le facem o sur- priză lui Anatolie și Feliciei, precum și celorlalți doi ostrogoți, Bibei și lui Babane.

Cînd ne-am retras la culcare, după ce-am pus la punct „Bombița”, spălîndu-i parbrizele și geamurile la- terale, i-am atras atenția lui Babacu:

—Mîine, de-ai să fii cuminte, și-ai să accepți, fără mofturi, să șezi pe bancheta din

spate, ca să nu mai pățim cine știe ce boroboață, în seara asta am să-ți povestesc un basm!...

Nepotu-meu nu s-a arătat prea încântat. Totuși m-a rugat:

— Vrei să-ți spun ceva, unchiule Andi?... Am să stau acolo unde-ai să hotărăști tălică... Dar mie nu-mi plac basmele ălea vechi ...Mai bine să-mi povestești unul din zilele noastre, cu-o mașină, așa cum este „Bom- bița” noastră... E bine?...

— Uite ce-i, Babacule! i-am declarat eu, am să-ți povestesc ce dorești... Un basm modern, cu-o mașină și-un copil ascultător, care nu-l încurcă pe unchiu-său, atunci când își repară turismul...

— Păi, asta am zis și eu, măi Hombre!... Unul ca mine... Adică așa cum am să fiu eu, de-astăzi înainte! m-a asigurat Babacu, zîmbindu-mi galeș.

Episodul 13

AUTOBUZUL FANTOMĂ

De la mare ne-am întors eu toții, în colectiv: Ana-tolie și Felicia, părinții ostrogoților mei dragi, Biba, Babane și

Babacu, plus tanti Ralița, pe care o găsisem întâmplător la Neptun, unde se afla în tratament.

Spre norocul meu. Căci, fără Trabantul dînsei, ar fi trebuit să mă-napoiez acasă cu trenul. Desigur, mi-ar fi plăcut mai mult să călătoresc în „Bombița” mea, dar așa ceva fusese de domeniul imposibilului. „Fiat”-ul nu mai era bun de nimic. Deși poseda 32 de cai putere (eventual 27, avînd în vedere că nici pînă astăzi n-am izbutit să stabilesc numărul lor exact) se încăpățînase, ca un catîr, să n-o ia din loc.

Cu toate că motorul făcea o aprindere cum nu mai pomenisem de multă vreme, funcționînd excepțional, fără rateuri, fără să se oprească din senin, cum obișnuia în alte dăți, mașina refuza însă să intre în viteza întâia. Bineînțeles, nici în celelalte trei. Ca să nu mai vorbesc despre marșarier, care acționa cu totul alandala, săltînd pe loc „Bombița”, de ziceai că-i o capră turbată.

Tanti Ralița, mecanic de excepție (după părerea dîn-sei, eu avînd alta, absolut inversă), se vîrîse imediat sub mașină, trebăluise ceva pe-acolo, apoi ieșise plină de ulei și cu niște șuruburi în mînă, și-mi anunțase ca-tastrofa:

— Al, băiețelule, nu-i uman ce se-ntîmplă cu mași-nuța ta?... Cred că i s-a defectat cutia de viteze... Totuși am izbutit să rezolv parțial pocinogul, deoarece sper să nu mai țopăie la marșarier!... Hai să vedem! Pornește motorul!...

Nici n-am apucat să-nvîrt cheia de contact la sfert, că aprinderea s-a realizat imediat. Mătușă-mea a zîmbit încîntată. Apoi mi-a indicat:

— Bagă în marșarier, însă cu duhul blîndeții!

Am procedat în conformitate cu spusele dînzei. Spre surprinderea tuturor, „Bombița” a și purces să dea de-a-ndăratelea. Însă numai o jumătate de metru, pentru că, după aceea, huruind și zdrăngănind îngrozitor, a-nc-put s-arunce în toate părțile piulițe și șuruburi, pinioa- ne și garnituri, fel de fel de piese necunoscute mie, și toate de dedesubtul părții din spate.

— Oprește motorul! mi-a strigat tanti Ralița. Acuma știu precis ce are „Bombița”...

Motorul a stat de la sine, fără să-l mai opresc eu. Probabil din pricina agravării defecțiunii. Cînd m-am dat jos de la volan, am întreat-o pe mătușă-mea:

— Ce are?...

— Vezi șuruburile astea, din mîna mea? mi-a arătat tanti Ralița pumnul deschis. Am bănuir de la început că-i vorba de cutia de viteze... De-acolo sînt... Le-am scos anume, ca să văd ce se-ntîmplă... Și s-a-ntîmplat exact ceea ce m-am așteptat. Adică ți-au sărit toate detaliile de la cutie... Bine că știm care-i situația...

Babane, Biba și Babacu, de față la toate operațiile noastre, priveau uimiți la mătușă noastră generală. Abia într-un tîrziu, după ce și-au revenit din admirația lor pentru geniul

tehnic auto al bătrânei, au îndrăznit să se intereseze și ei, prin gura lui Babane:

— Și care-i situația, tanti Ralițo?

— Proastă! Va trebui să lăsăm „Fiat”-ul la auto-serviciul de-aici, iar noi plecăm acasă cu „Dacia” voas- tră și cu „Trabant”-ul meu... Mai mult nu pot face... N-am utilajul necesar!

— Mai bine! i-am spus eu cătrănit foc. Dacă-l aveai, rămîneam fără mașină, de tot!...

Biba, nepoțica mea cea bătăioară, cuprinsă de serioasă- se îndoieli în privința priceperii mătușă-si, mai ales după ce auzise și comentariul emanat de subsemnatul, a declarat în numele copiilor:

— De ce nu l-ai chemat pe tăticu, dragă tanti Ra-lițo?... Dacă știai că, fără un utilaj de înaltă tehnicitate, nu ești în stare să-i vii de hac defectiunii, pentru ce-ai mai făcut și experiența asta nenorocită?...

— Păi ce, taică-tău se pricepe la tehnică auto? s-a burzului mătușă-mea la biata fetiță.

Biba tăcu, înghițindu-și lacrimile ce-i apăruseră la colțul ochilor.

Însă pe Babacu nu-l mai răbda inima, și sări în apărarea soră-si:

— Tot atît cît și matale!... Adică aproape deloc!...

— Bravo, fraților! purcese să bodogănească tanti Ralița cu glas fals îndurerat. Rău am mai ajuns, dacă s-au apucat să mă judece pînă și prichindeii mei de nepoți!... Va să zică așa, habar n-am de mecanică?... Păi, știți voi cîte manuale am eu

acasă, manuale speciale de depanare auto, câte unelte și piese de rezervă?...

Babane, căruia parcă i se făcuse nițică milă de jalea mătușă-si, încercă să mai astîmpere lucrurile:

— Să n-o luăm chiar mecanic, dragă tanti Ralițo! Nu ne-ai învățat matale că trebuie să-mbinăm teoria cu practica?... Fără o practică îndelungată, într-un atelier de specialitate, degeaba mai citești cărțile alea...

Cînd am ajuns la București, tanti Ralița m-a lăsat acasă, iar ea a plecat la locuința dînzei, de pe șoseaua Vergului. Supărată foc. Pentru că-n mai tot timpul drumului îi arătasem greșelile de conducere pe care le să-vîrșea.

Din fericire, întrucît Penke, nevastă-mea, încă se mai afla la Tîncăbești, unde probabil că nunta nu se termi-nase, văru-meu Anatolie mi-a lăsat copiii, pe tustrei, să-mi țină de urît.

— Eu plec cu Felicia la Valea cu Urși!... Cînd se-n-toarce și Penke, veniți împreună, la noi, la canton, și-mi aduceți și îngerașii!...

Acestea fiind zise, familia Jimbla a demarat în trom-bă, cu „Dacia” lor, îndreptîndu-se spre Curtea-de-Argeș.

— Și noi ce-i facem acu’, măi frate? m-a chestionat Babane, pesemne speriat de perspectiva unei vacanțe la oraș, și-încă pe-o căldură toridă. Chiar în clipa aceea mi-a trecut prin minte ideea. O idee grozavă, de mili-oane.

— Plecăm la Tîncăbești, ostrogoților! le-am anunțat eu splendida inițiativă pe care o luasem. Mergem, și noi, la nuntă!...

— E minunat, unchiule Andi! a strigat încîntată Biba.

Mai puțin încîntat, Babacu s-a interesat imediat:

— Minunat, minunat, dar cu ce plecăm, măi Hombre? „Bombița”-i la Neptun, iar noi la București!...

— Ia ascultă, Babacule, de cînd te-ai născut, numai în turism proprietate personală ai călătorit? l-am dojenit (educativ) pe nepotu-meu.

Babacu și-a plecat imediat ochii, s-a-nroșit nițel, apoi și-a recunoscut vina:

— Sigur că nu, unchiule Andi!... iartă-mă, te rog, dar cu matala sînt în stare să merg oricum, chiar și cu taxiul!...

— Perfect! le-am comunicat ostrogoților opinia mea despre felul în care știau să-și facă autocritica. O să călătorim la Tîncăbești cu autobuzul... Transporturile noastre interurbane sînt excelente. Au și „Chausson”-uri, rămase de la O.N.T.!... Nu mai vorbesc de faptul că, prin Tîncăbești, trec mai toate autobuzele care circulă pe șoseaua București-Ploiești...

Pînă am ajuns la autogara centrală, de la Băneasa, folosind troleibuzele 85 și 81, ziua de vară, care abia își întetea arșița, se apropia de miezul ei. Zăpuc cumplit. În sala

de aşteptare, şi mai crîncen. Lume multă, înghesu-ială cumplită.

Şi-am început să aşteptăm plecarea primului autobuz.

Însă aşteptam zadarnic, deoarece nu se arăta nimic care să semene a „Chausson”, „Ikarus” sau ceva apropiat.

Obosiţi, copiii au aţipit, cu capetele plecate pe umă- rul fratelui cel mai apropiat. Babacu sforăia încet, pufăind abia auzit, rezemat de Biba, iar fetiţa se sprijinea de Babane. Numai Babane, care era şi mătăhălos, fiind un flăcău bine dezvoltat, vînjos şi athletic, se lăsase pe umărul meu. Apăsât de greutatea ostrogotului, care nu era de ici de colo, am pornit să cucăi şi eu, simţind cum îmi amortişte partea dreaptă a trupului.

Dar n-am avut parte de nici un pic de hodină, deoarece o băbuţă, care şedea pe aceeaşi bancă cu noi, şi pe care o apucase pofta de vorbă, începu să-mi povestească ceva extraordinar.

Mai aţipeam, mai mă trezeam, în orice caz mă străduiam să-nţeleg ce-mi spunea bătrînica.

— Măiculiţă dragă, nu-i a bună ce se-ntîmplă!... mormăia, fonf şi peltic, mătuşica. Sînt anumite seri cînd se iveşte aici, pe nepusă masă, o nălucă de autobuz... Să vezi şi să nu crezi!... Este o maşină ce nu are orar, nu-i trecută nicăieri pe tablelele ăstora de la IRTA... Ce-o fi cu ea, nimeni n-a aflat... Dar ce să-i facem, cine are nevoie s-ajungă acasă, se

urcă și pleacă și cu strigoaica asta de mașină...

În timp ce bătrînica își depăna povestea ei aiuritoare, afară pornise să se-ntunece. Era un amurg ciudat, învăluit de trîmbe de pîclă. Tocmai ațipisem din nou, în torsul de mîță al băbuței, cînd deodată aceasta, întreru-pîndu-și spusele, sări de pe bancă și țipă la mine speriată:

— Iacătă-l-ai, măiculiță dragă, ăsta-i autobuzul nostru... Năluca s-a ivit! Vezi-l cum arată?...

Era un autobuz ca toate autobuzele. Numai în închipuirea mătușicăi putea fi un autobuz fantomă. Mi-am trezit imediat ostrogoții și, laolaltă cu o mulțime de lume, ne-am urcat grăbiți în mașină. Nici n-am apucat să ne ocupăm locurile, că autobuzul a și pornit încetișor.

Abia atunci, la strigătul lui Babane, am înclinat să dau crezare poveștii băbuței. Nepotu-meu îmi spusese speriat:

— Măi fratele meu, ia fii atent! Autobuzul ăsta merge fără șofer!...

Așa și era. Mașina rula de una singură. Dar lucrurile s-au lămurit imediat. Pentru că, peste o clipă, un vlăjgan cît toate zilele, mirosind de la o poștă a trăscau, a sărit urgent, în ultimul moment, de nu știu unde, pe scaunul șoferului. Deci, ce mai calea-valea, tot n-aveam de-a face cu un autobuz fantomă.

Babacu, intrigat de cascadoria șoferului, mi-a suflat la ureche:

— Hombre, simți ceva?...

— Ce să simt?

— Nu simți că nenea ăla de la volan e băut?... Poa- te să conducă mașina?... Ori la autobuze e voie? Ei?...

N-am mai dovedit să răspund la chestiunea pusă de ostrogot, destul de justificată dealtfel, deoarece, la ieșirea din autogară, șoferul a frânat brusc, de-am căzut cu toții în spatele celor din față, pentru a îngădui îmbarcarea unui grup numeros de cetățeni foarte voioși, care păreau puși pe fapte mari.

Atmosfera a devenit deodată irespirabilă. Trăsneau frații a prăștină, țuică și alte alcooluri casnice, de mu- reau și muștele în jurul lor.

— Dă-i bătaie, nașule, că pierdem nunta! a strigat unul din oamenii aceia către șofer.

— Lasă, cumetre, că nu-ncepe ea fără noi! l-a liniștit conducătorul autobuzului. Fără naș nu se poa- te!... Și cine-i nașu?... Nu mi-s eu?...

Ostrogoții asistau intrigați la discuția dintre șofer și petrecăreți. Chiar, la un moment dat, nemaivînd răb-dare, Biba m-a și întrebat în șoptă:

— Unchiule Andi, nu-i așa că ăsta-i familiarism curat?...

— Oarecum, draga mea! Însă sîntem, cel puțin deocamdată, în minoritate... Și-i mai bine să tăcem mîlc... Pînă izbutesc să dibuiesc ce se petrece aici...

— Păi de-aia ți se spune detectivul Conan Doi! a intervenit și Babacu, cel care le știa pe toate. Fiindcă-i dai de gol pe șmecheri și pe cei care nu-s oameni de omenie!...

Atît de plăcut m-a uns la inimă ce spusese năpîrstocul de nepotu-meu, încît l-am luat în brațe și l-am pupat pe frunte.

Noaptea lăptoasă de-afară era din ce în ce mai densă. Pesemne din pricina întunecimii, șoferul nostru a trecut de Tîncăbești, fără să oprească. În schimb, a frînat, des- tul de smucit, chiar lîngă bufetul satului următor, în plin centru al Ghermăneștiului.

— O fi vreun accident, El Fugitivo? m-a întrebat Biba, privind neliniștită la mine.

— Fii cuminte, Biba dragă, nu-i nici un accident! i-am spus eu, foarte atent la evenimentele din exterior. Mai curînd ceva extrem de grav! Pentru că, ceea ce se petrece mi se pare absolut anormal...

Și-așa și era. O bandă de indivizi, deghizați în nuntași, cu flori de lămîiță la rever și cu vinul în nas, ne ataca autobuzul.

Strigînd și hăulind mereu la șofer, căruia îi ziceau „nașule!”, și cu ajutorul obținut din partea celor pe care conducătorul autobuzului îi încârcase în autogara de la Băneasa, și care și ei se prefăcuseră că-s nuntași, acumă se apucaseră să-l tîrască pe „naș”, aproape pe sus, afară din mașină.

— Măi frate, precis ăștia-s tîlhari de drumul mare! m-a avertizat Babane, ca unul care mai auzise de-aseme-nea isprăvi. Mai

întîi am crezut că vor să fure autobuzul, dar acumă văd că au ce au cu șoferul... Uită-te la ei, cum îl cară în bufet! Probabil au de gînd să-i ia banii pe care i-a încasat, fără să elibereze bilete, de la pasagerii din mașină... Nu-i așa?...

— Fii serios! l-am rugat eu să-și astîmpere imagi-nația, la noi nu se întîmplă astfel de atacuri!...

— Dar șoferul de ce-a luat bani de la oameni? nu s-a lăsat prea convins nepotumeu. Asta nu-i tot un atac la averea cetățenilor?

— Ba așa-i! a intervenit iarăși Biba. Numai că „na-șul” și-a găsit și el nașul. Tare aș fi curioasă să știu ce-i fac acolo, în bufet!...

N-am mai apucat să-i comunic nepotei mele părerea subsemnatului despre strania întîmplare, deoarece „atacanții” ne-au ridicat și pe noi, ca să ne transporte, cam fără voie, în interiorul localului. Cînd ne-am trezit în salonul bufetului, ne-am dat seama că nimerisem... în toiul unui zaiafet de pomină.

Un taraf de muzicanți cînta de mama focului, în vreme ce mesenii ciocneau și goleau paharele unul după altul.

— Unchiule Andi, fii atent, că se-ngroașă gluma! mi-a sușotit Babane. Toată chestia asta, cu nunta de la local, este organizată ca să ia ochii la lume... De fapt, bandiții vor să fure nu numai banii șoferului, ci și mărfurile din autobuz! Am mai văzut așa ceva, la televizor, într-un film cu *cow-boys*...

— Vezi-ți de treabă, măi Babane, c-aici nu-i film, ci altceva, care la noi se numește altfel! am dat eu să-l lămuresc pe nepotul meu.

— Cum, Hombre, cum se numește? m-a interogât numaidecît Babacu.

Pînă să dovedesc să-i răspund, m-am pomenit chemat afară, de unul din cei care năvăliseră asupra auto- buzului.

— Hai și matale, de ne dă o mînă de ajutor!...

Mai mult împrîncit, decît de bunăvoie, am pornit du-pă cetățeanul care mă mobilizase; dar și din curiozitate profesională, fiind interesat să aflu ce se ascunde în dosul acestei nunți. Însă, pentru a nu-mi lăsa ostrogoții singuri, fără apărare, i-am luat și pe ei.

Și-am început să descărcăm împreună, cu toții, și cu nepoții și cu alți oameni din localul cuprins de febra petrecerii, o sumedenie de lăzi cu sticle, de oale cu sarmale, de tăvi cu fripturi de purcel, curcan și alte păsări zburătoare necunoscute.

Cînd am reușit să terminăm de golit portbagajul autobuzului, nuntașul care mă solicitase să-l ajut m-a poftit să iau loc la masă:

— Hai, cumetre, bea și te ospătează, și dă-le și copiilor să manînce pe pofta inimii, c-aici e nuntă mare?... Ești din partea nașului, sau din partea înșurăței-lor?...

— Nu sîntem din partea nimănui! i-am răspuns eu intrigat.

— Te privește, măi cumetre! Ai intrat în horă, e mu-sai să joci!

Spunînd vorbele de mai sus, „cumătrul” privise la mine oarecum amenințător. După care dispăruse, topin-du-se în grămada nuntașilor ce se îmbulzeau în jurul „nașului”.

În vreme ce ostrogoții porniseră să-nfulece din bu-catele aflate pe masa nunții, eu am început să studiez cu ochi de detectiv atmosfera din interiorul bufetului. Puteai să juri că te găsești la o nuntă adevărată.

Șoferul, care făcea pe nașul, părea să fie chiar naș. Am dedus asta după felul în care îi dădeau să mănînce și să bea mirele și mireasa, care se găseau de-a dreapta și de-a stînga lui. Mai târziu, cînd s-a ivit în bufet și „nașa mare”, și care i-a spus nașului „bărbate”, n-am știut ce să mai cred. Ori mă aflam la o nuntă, ori eram, cu toții, victimele unui atac în stil mare.

Totuși, nu-mi era clar un lucru: ce rost avusese ră-pirea autobuzului, precum și golirea acestuia de măr-furile din portbagaj. Și mai era o enigmă! Ce căutau sarmalele, lăzile cu sticle și tăvile cu fripturi acolo?...

Pe cînd îmi frămîntam mintea să dezleg nenumărate-le mistere ale acestei pățanii de pomină, nepoții mei se frămîntau să vină de hac bucatelor din farfuriile ce se găseau în fața lor. În clipa cînd un mesean mi-a comunicat, plin de veselie, că n-a mai văzut așa nuntă, în care nașul să sosească cu autobuzul lui personal, în cli-pa aceea n-am

mai înțeles nimic. Prea se încâlciseră enigme peste enigme.

Pe la trei din noapte, poate patru, a început, striga- rea și strîngerea darului de nuntă. Ca să nu mă dau de gol am contribuit și eu cu două sute de lei. Dar și ca să aflu realitatea.

Și-am aflat-o! Atunci cînd „nașul” a anunțat că se adunaseră 18.000 de lei. Asta era! Bandiții aveau de gînd să-l ridice pe naș, cu dar de nuntă cu tot. Că doar nu erau să se mulțumească numai cu banii pe care șoferul îi încasase ilicit de la pasagerii din autobuz.

Era timpul să preiau inițiativa. L-am atras lîngă mine pe Babane și i-am spus:

— Nepoate, ia-i cu tine pe Biba și Babacu, și urmează-mă pe furiș!

— Unde, măi frate? s-a mirat el. Că mai am o bu-cățică de miel...

— Fuga, cu toții, la autobuz!... Trebuie să anunțăm organele de resort, despre ceea ce se întîmplă aici...

Instalat la volanul autobuzului, am demarat în trom-bă, ambalînd motorul la maximum. Bine că „nașul” își lăsase cheile în contact!

Peste un sfert de oră străbăteam Snagovul, cu șai- zeci pe oră, respectînd astfel regulamentul de circula- ție rutieră, pentru ca apoi, la Gruiu, s-o cotesc pe șoseaua care dă în autostrada Ploiești — București.

Nepoții stăteau lângă mine, atenți la desfășurarea acestei curse fantastice. La un moment dat, am auzit un glas pițigăiat și somnoros:

— Măiculiță dragă, văzuși c-am avut dreptate cu autobuzul nălucă!

Fără să-ntorc capul, am recunoscut imediat vocea băbuței de la autogară. Am întrebat-o intrigat:

— Ce-i cu matale aici, mătușico?... Ce făceai în mașină?...

— Dormeam, maică, dormeam, că m-apucase som- nul

Pătrunzînd în incinta autogării Băneasa, am par- cat imediat autobuzul lângă biroul dispecerului. Cobo- rînd din mașină, urmat de ostrogoți, i-am comunicat șefului de tură:

— V-am adus autobuzul de Snagov... Dacă nu eram eu și nepoțeei mei, precis rămîneați fără el, dar și fără șoferul dumneavoastră!... Acum se află în mare primejdie...

Dispecerul s-a uitat la mine ca la a noua minune a lumii, apoi a pornit să rîdă în hohote. Abia într-un tîr- ziu s-a potolit și mi-a comunicat:

— Nu-i în nici o primejdie!... Este finul meu, și eu i-am dat voie să folosească mașina... Avea și el de cunutat niște tineri, în sat la Ghermănești!...

Bineînțeles, am rămas cu gura căscată. Și nu numai eu, ditamai detectivul, ci și nepoțeei mei ostrogoți.

Cînd am ajuns acasă, aproape de faptul zilei, ne-am așezat să bem un ceai de plante medicinale, să ne mai treacă oboseala. Dar și pentru a discuta cele întîmplate.

Primul care a luat cuvîntul a fost Babane:

— Cine-i îngăduie dispecerului de la autogară să utilizeze autobuzul statului în folosul său și al finului?...

Biba a ținut să precizeze:

— Noi ne temeam că șoferul de pe autobuzul fan-tomă o să fie jefuit, și, cînd colo, el era cel care...

Vorbea ca la carte, mititica.

În timp ce mă pregăteam să răspund problemelor ridicate de nepoțeei mei, atît de deștepți și atenți la viața din jurul lor, Babacu mi-a luat vorba din gură:

— Unchiule Andi și dragă Hombre, neapărat trebuie să faci ceva, pentru ca asemenea lucruri să fie aduse la cunoștința lumii!... Ce fel de detectiv ai fi dacă vei tăcea?...

— N-am să tac, Babacule scump, n-am să tac ci am să scriu... Chiar mîine duc, la revista unde colaborez, un articol de demascare a practicilor la care am asistat cu toții! E bine?...

— Sigur că da! Dar să scrii c-ai fost ajutat și de noi!... Și să pomenști și de băbuța cu autobuzele nă-lucă, să afle și dînsa că nu există fantome, ci numai șmecheri puși pe căpătuială!

Terminînd cele de mai sus, Biba, bălăița mea de nepoțică, a căscat lung, și-a mai adăugat:

— Noi ne ducem să ne culcăm, unchiule Andi, iar matale pune-te pe scris articolul cu pricina!... Cînd ne vom trezi, să ni-l citești și nouă, să vedem dacă-i bun de ceva!... Noapte bună!...

Bieții mei ostrogoți! Care ***noapte bună***, de vreme ce-afară începea să strălucească soarele?...

Episodul 14

CASA MISTERELOR

A treia zi după apariția articolului meu din revis- ta Fapta, și care a declanșat o serie de măsuri administrative împotriva celor care își realizau afacerile cu mijloacele de transport ale statului, am primit două telefoane de-o importanță aproape la fel de gravă.

— Allo! răcnea o voce de la mare distanță, făcînd să-mi zbîrnîie timpanul. Casa scriitorului Conan?...

— Da! am strigat și eu în microfonul agregatului. Cine-i acolo?...

— Autoservice „Neptun”! Ați lăsat la noi un „Fiat” 600... E gata!

— Nu se poate! mi-am exprimat eu uimirea, cum așa?... Mătușă-mea zicea că nu mai are cutia de vi- teze?...

— Are tot ce-i trebuie! am auzit glasul sigur de sine al dispecerului de la Neptun. Însă mătușă dumneavoastră nu are...

— Ce nu are?

— N-are ce căuta la „Fiat”-ul dumneavoastră!... Mașina este în perfectă stare de funcționare, a fost ne- voie doar să-i schimbăm discul de ambreiaj... Veniți s-o ridicați, sau v-o trimitem noi c-un tehnician de-al nostru?...

— Din păcate sînt ocupat... Mai bine o rog pe mă-tușă-mea să mi-o aducă...

— Dacă dînsa este cea care a umblat la motor, vă sfătuim s-o lăsați liniștită acasă... Poimîine veți primi „Fiat”-ul, care o să fie adus de tovarășul Mitu Tabagiu, pilot de curse în timpul liber...

— Aoleu! am exclamat eu speriat, și încă pe bun motiv. Păi „Fiat”-ul meu nu-i mașină de alergări... N-are mai mult de 32 de cai, și nici nu prinde peste șapte- zeci la oră.

— Fiți liniștit, maestre! Nici Mitu Tabagiu nu mai participă la cursele de automobile, fiindcă are un picior în ghips, de la accidentul pățit la ultimul concurs !...

— Și cum o să conducă?...

— Nu-i o problemă, are proteză! m-a anunțat glasul îndepărtat, după care mi-a închis telefonul în nas.

Al doilea apel m-a înspăimîntat și mai abitir. Pro-venea de la Penke, nevastă-mea. Îmi telefona de la Tîncăbești.

— Măiestrică, diseară sosesc acasă! m-a anunțat glasul ei de argint. Sîntem într-o mare încurcătură...

— Ce s-a mai întîmplat? am întrebat-o eu cuprins de presimțirile cele mai negre.

— N-ai aflat că nenea Iliescu a fost internat în spi-tal?...

— Nu! Dar ce legătură are cu noi?

— Păi asta e, că are! Și încă una de groază... Nu știi că dînsul, săracul, se ocupa de calcularea repartitiei notei de lumină pentru întreaga casă?... Acuma va trebui s-o descurcăm noi, pentru că nimeni altcineva nu se pricepe!

M-am liniștit brusc. Pentru că, deși nici în liceu n-am prea stat bine cu matematica, mai aveam totuși oarecare habar de-un calcul elementar, așa cum este cel al stabilirii cotelor de plată a luminii. Ceea ce i-am comunicat și nevesti-mi:

— Copilă bună, totu-i în regulă! Mai ales că se află la noi și Babane, nepoțelul nostru de la Valea cu Urși, împreună cu Biba și Babacu... Iar Babane-i fruntaș la matematică, precum și premiant la nu știu ce olimpia- dă de fizică și chimie...

Pe seară, eram adunați în jurul unui ceai de sună-toare. Eu, Penke, Biba, Babane și Babacu, dar și tanti Ralița.

Mătușă-mea, aflînd de necazul care se abătuse peste casa noastră, uitase de supărare și venise să ne dea o mîină de ajutor. După ce-a ras majoritatea sandvișurilor de pe masă, de ne-a lăsat aproape flămînzi, tanti Ralița m-a întrebat:

— Al, băiețelule, cui i-a trăsnet prin cap ideea asta sinistră, să te pună pe tine la calcularea repartiției?... Nu-i uman ce se întîmplă la voi, zău așa!

— Ideea îmi aparține, dragă tanti Ralițo! Din motive de forță majoră... Am fosi astăzi la nenea Iliescu, la spital, și mi-a predat o sacoșă întreagă, plină cu notele și facturile de pe lunile trecute... Zicea c-o să mă orientez de minune... Drept să-ți spun, nu știu de unde-l

apucase un entuziasm atît de inexplicabil!... Dar o să ne descurcăm, nu-i dracul chiar atît de negru...

Ostrogotii, cam lihniți de foame, datorită contribuției esențiale a mătușii noastre generale la consumarea cinei, priveau la mine curioși. Probabil nici ei nu erau lămuriți în privința siguranței cu care declarasem, atît de optimist, că o să ne descurcăm.

Sîntem, cu toții, în cea de-a cincea zi de cînd ne aflăm antrenați în acea incredibilă aventură matematică. Mai întîi, în primele

zile, încercasem, repartizînd sarcinile, să punem o oarecare ordine în notele și facturile din sacoșă, care zăceau acolo claie peste gră-madă.

Cînd izbutisem să le aranjăm într-o ordine cronolo-gică aproximativă, am preluat întreg pachetul de hîr-țoage și-am pierdut o noapte întreagă ca să le studiez. Deși ultima notă de plată absentă cu desăvîrșire, în zori reușisem să rezolv prima parte a difi-cilelor ope-rații.

Ajunsesem la o concluzie. Clară! Și anume, că nu se putea pricepe nimic din maldărul de indexe facturate electronic... Tot era ceva!

Întrucît toți ai casei dormeau pe rupte, spetiți de oboseala zilelor precedente, de cînd începuseră să lu-creze serios la stabilirea cotelor pentru fiecare familie în parte, din cele care aveau nenorocul să locuiască în casa din Calea Moșilor, m-am gîndit c-ar fi cazul să-mi limpezesc gîndurile făcînd un duș scoțian. Adică 50% cu apă fierbinte, iar 50% cu apă rece. Din păcate, a trebuit să mă mulțumesc cu unul polar, fiindcă robi-netul de apă caldă nu debita decît un fel de gheață pi-sată. Deci, se defectase și baia, că nu-mi ajungeau necazurile cu calculele.

Cînd m-au văzut că dîrdîi din toate măduarele, os-trogoții, nevastă-mea și tanti Ralița s-au speriat zdra-văn, cu atît mai mult cu cît nu puteau să-nțeleagă ni-mic din spusele mele. Ce-i drept, nici eu nu prea izbu-team să rostesc clar cuvintele, deoarece îmi

clănțăneau dinții atît de puternic, încît ai fi zis că posed un vibra- tor electric în gură.

— Unchiule Andi, nu te mai căzni, c-am priceput tot! mă liniști nepoțica de Biba. Vrei să spui c-ai ter- minat calculele, dar ești prea obosit ca să ne comunicî rezultatele... Pesemne te-a luat frigul de peste noapte... Îndată o să ne prepare tanti Ralița un mic dejun ceva mai țeapăn și-n cîteva minute ai să vezi că ești alt om!...

Abia după ce-am consumat ceaiul de izmă creață, cu pîine și magiun de coacăze verzi, am simțit că revin la viață.

În vreme ce încercam să iau din platoul de pe ma- să ultima bucată de șuncă, deoarece tanti Ralița părea să-i fi pus gînd rău și-acesteia, după ce dăduse gata aproape o jumătate de kil, fără însă să reușesc, dînsa fiind mai iute de mîna, am putut, în schimb, să le transmit alor mei:

— Nu mai merge așa, fraților! Unii să muncească noaptea întreagă, iar ceilalți să le doarmă buștean... Nu se poate, nu-i corect, nu-i uman, ca să folosesc expre- sia lui tanti Ralița!... De astăzi, facem o nouă împărți- re a sarcinilor...

— Și care or să fie acestea? s-a interesat mătu- șă-mea, privind la mine chiondorîș. Adică tu să le dormi, iar noi să ne-așternem pe calculat?... Zi odată, nu te sfii, că oameni sîntem!

După ce m-am uitat și eu cîș la dînsa, m-am stăpî- nit totuși, și-am transmis indicațiile pe care le-am con-

siderat de cuviință, cu glas hotărît și calm, în pofida supărării care mă mistuia:

— Matale, tanti Ralițo, ai să citești din nou și-ai să notezi iarăși consumurile la zi de pe contoarele pasan- te ale celor zece familii care viețuiesc în casa noastră; una la mînă... Penke, în calitate de gospodină, se va ocupa de gătit, asigurînd o hrană substanțială și rațio- nală pentru toți membrii colectivului nostru; doi la mînă... Babane, ca matematician, care și-a verificat înclinațiile sale la olimpiada aceea de pomină, mă va ajuta la calcule; trei la mînă... Biba, fiind un copil politicos și cuminte, va aduna declarațiile locatarilor des- pre abaterile de la consumul normal, pentru a afla dacă nu există cumva vreo scurgere de curent; patru la mî- nă... Datele și informațiile adunate de voi se vor cu- mula apoi într-un tabel centralizator pe care-l voi în- tocmi personal, urmînd să trec după aceea la faza fi- nală, adică la determinarea sumei pe care trebuie s-o plătească fiecare posesor de contor pasant... Asta ar fi cam cinci la mînă!... Și gata!...

— Cum adică gata? a țîșnit Babacu, jignit foarte. Dar unde-i șase la mînă, unde-s eu?...

Săracul Babacu, nu-l pusesem la socoteală. Îl ui-tasem. Dar, ca să-l împac, i-am dat și lui o misiune.

— Știi ce-ai să faci, măi Babacule?... Tu ai să te duci la poartă, unde se află contorul central, și-ai să-mi comunici dacă

funcționează normal... Asta-i șase la mînă!... E bine?

— E bine, unchiule Andi, e tehnic! a sărit în sus de bucurie năpîrstocul tribului Jimbla.

Atunci totul e clar! am declarat eu. Diseară, la cina pe care ne-o va servi soția mea, dar și mătușa voastră, ne vom întruni cu toții și ne vom sfătui despre ce am aflat și măsurat... Eu mă duc să mă culc, pen- tru că n-am dormit toată noaptea!

Pe la șapte și jumătate, oră pînă la care nu reuși- sem totuși să ațipesc ca lumea, fiind preocupat perma-nent de problema spinoasă a stabilirii cotelor de plată, m-am prezentat în sufragerie. Și ca să gust ceva de-ale mîncării, dar și pentru a constata roadele muncii depu- se de colaboratorii mei. În odaie nu se afla încă ni- meni. Dar peste cinci minute, cînd Penke a strigat în direcția curții: „Poftiți la masă!”, încăperea s-a popu- lat imediat.

Prima a sosit tanti Ralița, ținînd în mînă niște hîr- tiuțe. Apoi au urmat Babane, năpîrstocul de Babacu și bălăița de Biba. Nevastă-mea a sosit ultima, avînd în fa- ța ei o servantă cu rotile, pe care o împingea cu elegan- ță și încredere. Încredere, fie vorba, aveam și noi toți, sperînd să fim ospătați corespunzător. Și-am fost!

Adică, fiecare a primit cîte un borcănel de iaurt, cinci ridichi de lună, o bucățică de brînză topită („pen- tru copii”) și un corn de optzeci de bani, din cele în formă de semilună.

Mirat de frugalitatea primului fel, mi-am consumat porția în tăcere. După ce comesenii mei au terminat de mâncat, m-am încumetat s-o întreb pe nevastă-mea:

— Și ce-avem, copilă bună, la felurile următoare?...

— Păi, ce s-avem?... Discuții la problema notei de lumină... Seara nu se recomandă mâncăruri grele, mai ales după un prînz bogat! Trebuie să ținem și regim, dragă măiestrică!

La început am crezut că Penke glumește. De aceea am insistat:

— Care prînz?

— Acela pe care l-am servit noi, în vreme ce ma- tale te odihneai... Noi însă am muncit, și încă zdravăn. Eu am gătit mâncărurile pentru mîine, iar ceilalți și-au îndeplinit sarcinile trasate de tine!

— Bravo vouă! le-am spus eu nițel mîhnit. Unii mănîncă și-alții rabdă!...

— Dacă dorm, atunci și rabdă! mi-a trîntit-o ver- de în față tanti Ralița.

Am tăcut mîlc. Înghițind în sec. Nedrepti mai sînt uneori oamenii... Uitaseră că nunchisesem un ochi toa- tă noaptea. Mă rog, se mai întîmplă și-așa în viață!

— Atunci să trecem la problemele noastre!... am zis eu, stăpînindu-mi nervii. Care-i situația contoare- lor, tanti Ralițo?... Le-ai citit pe toate?...

— Le-am! mi-a răspuns dînsa prescurtat.

— Și cum e?

— Prost!... Multe din ele, după părerea mea, funcționează aiurea, unele deloc, iar celelalte cu intermitențe!...

Indispus de vestea aflată, și care nu prevestea ni-mica bun, l-am chestionat pe Babacu:

— Dar contorul general, cel de la poartă, barem acela funcționează?

— Oho, și să vezi, unchiule Andi, ce mai lucrează! Se nvîrte de parcă ar avea în el un motor cu reacție!...

— Bine, adică nu-i chiar bine, am să controlez și eu, la fața locului, care-i situația! Și ce spun locatarii, Biba dragă, ai stat de vorbă cu dînsii?...

Bălăița a zîmbit șagalnic, după care mi-a declarat:

— Toată după-amiaza, El Fugitivo!... Nici nu știi ce m-am distrat! De mult n-am mai întîlnit niște oameni atît de simpatici... Deși, fie vorba între noi, mi se pare că unii din ei încurcă rău de tot lucrurile! Nu-i deloc frumos ce se-ntîmplă în casa voastră, aici, pe Calea Moșilor!... Ca să nu uit, mi-am notat, cuvînt cu cuvînt, tot ce mi-au spus... Ia citește ce scrie în carnețelul meu, dar citește cu glas tare, s-audă și ceilalți!...

Surprins de cele comunicate de bălăiță, i-am luat car-netul din mînă și-am început să declam în gura mare:

— Madam Ștefîrță, vecina lui madam Asanaga, a spus că aparatul de înregistrat consumul de curent, al locatarului de lîngă dînsa, se referea la madam Asanaga, nu mai

înregistrează normal din 1972, când l-a reparat fratele acesteia, mecanic la un autoservice, unde lucrea- ză ca dispecer la spălarea mașinilor...

— Ce ți-am spus eu? a intervenit atunci tanti Ra- lița.

— Te rog să nu mă întrerupi, că-i de groază ce ci- tesc aici! i-am spus mătușă-mi.

După care am continuat, tot în gura mare, s-audă toți:

— ...Cu mine n-aveți probleme, mi-a spus calorife-ristul de la parter, tovarășul Popicu, eu plătesc în sis- tem pașal, c-așa m-am înțeles cu nea Iliescu... Docto- rul Briciu, de la etaj, mi-a zis că felcerul care stă lîn- gă dînsul, și care lucrează ca soră medicală la circa sanitară, și-a instalat radiatorul electric în frigider, ca să nu-l prindă lumea... Fratele medical, pe care l-am în-trebat, după ce-am stat de vorbă cu doctorul, mi-a spus așa: „Doctorul ăsta de vaci, de la fabrica de lapte, are o mulțime de aparate electrotehnice în casă, printre care și unul de muls oile, că de- aia-i veterinar!... „Familia Tocilă, vecină cu bătrînul Gîrboveanu, mi-a atras aten- ția că pensionara de lîngă ei își încălzește baia cu un termocuplu de fierț cafeaua la ibric...”

N-am citit mai departe. Eram înspăimîntat. Trăiam de-atîția ani în casa asta și nu-mi cunoșteam vecinii.

— Hombre! l-am auzit la un moment dat pe Ba- bacu, nu-i așa că oamenii pe care i-a întrebat Bibuța și-au rîs de ea?... Că nu se

poate să fie totul chiar așa, după cum i-au spus ei... Asemenea lucruri nu există, nu-i cu putință! Este?...

— Sigur că este, dragă Babacule! am încercat eu să-i întăresc bănuielile. Chiar în seara asta am să stau și eu de vorbă cu dînșii... Biba scumpă, ce-i cu tine, de ce-ți vine să plîngi?... Tu n-ai nici o vină! Eu sînt în culpă... Nu trebuia să trimit o fetiță ca tine, drăgălașă și politicoasă, să-i interogheze pe vecinii mei... Mai mult ca sigur, și sînt convins că-i așa, dînșii s-au considerat jigniți, văzînd că le-am cerut prin tine o serie de declarații pe care ar fi trebuit să le consemnez singur... Nu te amărî!... Hai, liniștește-te!... Uite, plec acuma la ei, să aflu care-i adevărul în privința contoarelor pasante!...

Din păcate, adevărul era mult mai sinistru. Ba chiar catastrofal. Susțineau cu toții ceea ce-i declaraseră Bi- bei. În plus, bătrînul Gîrboveanu avea și-o ipoteză personală, în legătură cu diferența dintre consumul înregistra- trat de contoarele, atîtea cîte funcționau, și cel marcat de contorul central, de la poartă.

— Maestre, ascultă la mine, că-s om bătrîn și mă pricep la chestiile astea! perora Gîrboveanu. Știi pe unde se duce curentul nostru? Ai să rîzi! Prin teiul de lîngă gard... Am văzut cu ochii mei cum îi scînteiază crăcile pe timp de noapte, mai ales atunci cînd plouă... Dacă s-au apucat ăi de la

instalații să-l folosească drept stîlp pentru bransament!... Păi, se poate așa ceva?...

Împreună cu tanti Ralița am procedat la o verificare a afirmațiilor lui Gîrboveanu.

N-am constatat nimic. Teiul nu electrocuta. Deloc. În schimb, contorul central se rotea cu-o asemenea viteză, încît ne-a fost clar că este defect.

— Las' pe mine, Al, băiețelule! mi-a spus mătușă-mea, că și-acasă tot eu îmi repar siguranțele de la tablou!...

Și-a reparat imediat defecțiunea. Atît de bine, încît am rămas fără lumină. Și nu numai noi, dar și două case alăturate. În disperare de cauză, am telefonat la deranjamente, să vină cineva pentru restabilirea curentului. Cînd au sosit cei de la IDEB, mai întîi ne-au amendat, fiindcă umblasem la contorul lor, fără nici o autorizație. Apoi ne-au asigurat că nu prin tei se scurge curentul, deoarece burlanul de la colțul casei curenta mai abitir ca o electrocentrală. Și iar ne-au amendat.

Bătrînul Gîrboveanu, nefiind de acord cu meșterii, și vrînd să le demonstreze grava eroare pe viu, se căță- rase pe burlan și... căzuse. Cu burlanul casei cu tot.

După care fusese ridicat de urgență, nu de specia- liștii IDEB-ului, ci de cei de la „Salvare”.

Pe la miezul nopții, stînd de vorbă cu membrii echi-pei noastre, adică sfătuindu-mă cu tanti Ralița, Penke și ostrogoții, am hotărît în colectiv ca, a doua zi, cît mai de dimineață,

să mă duc la casieria centrului IDEB-ului, care se ocupa de încasarea facturilor, pentru a cere ajutor la calcularea cotelor de plată.

A doua zi, de la casieria centrului IDEB m-au îndreptat către ICAB, deoarece documentele pe care mi le încredințase nenea Iliescu, și cu care mă chinuisem atâtea zile în șir, se refereau la plata consumului de apă. Atunci am fugit la spital.

Vecinul nostru, care de peste trei decenii se ocupa cu notele de plată a luminii, pretindea că se simte zdra-văn și sănătos, și chiar vroia să se apuce de repartizarea cotelor de plată, avînd toate hîrțile asupra dînsu- lui.

Pentru cei 84 de ani ai săi, era o adevărată performanță. Totuși, fiind destul de intrigat, l-am întrebat indignat:

— Cum așa, măi nea Iliescule, întocmești notele fără să ai înregistrările contoarelor pasante?

— Păi ce crezi că le-am luat vreodată în considerație?... Îmi cunosc vecinii, și cunosc și casa asta în care locuiesc de aproape cincizeci de ani... Dragul meu, asta-i o casă bătrînă și veche, plină de mistere! Dar la anul tot se demolează. Cînd o să ne mutăm la bloc nou, n-o să mai avem probleme cu calcularea cotelor de lumină. Poate or să mă numească pe mine cu administrația blocului. Și încă vreo zece ani, tot eu am să am grijă de facturi și de note.

Cînd am ajuns acasă și le-am povestit alor mei cele întîmplate, în loc să mă compătimească și să mă îmbie la un ceai fierbinte, au pornit cu toții să rîdă în hohote.

— Avea dreptate bătrînul matale, unchiule Andi! mi-a declarat Babane cu rîsul în nas. Casă a misterelor! Bun titlu pentru un roman polițist... Dacă-l scrii cît mai degrabă, precis ai să devii celebru!

Nu era deloc rea ideea nepotului de la Valea cu Ursi. Nu numai titlul era bun (***Casa misterelor***), ci bune erau și personajele care o locuiau, adevărate personaje pentru un roman de moravuri și năravuri.

Episodul 15

TRAFIC INTENS

Încă nu-mi revenisem de pe urma fantasticei aventuri, cu plata notei de lumină, că m-am și pomenit chemat la telefon de văru-meu Anatolie.

— Cînd îmi trimiți copiii, măiestrică? se interesa dîn-sul, îngrijorat pesemne de faptul că ostrogoții întîrziaseră atît de mult la București. Ce faceți acolo? Nu s-a întors încă Penke, să aibă grijă de tine și să scapi de nepoți?... Ei? Care-i situația?...

— Splendidă! i-am răspuns eu. Biba, Babane și Babacu mi-au fost de mare ajutor... Astăzi ne refacem forțele, că sîntem istoviți de cîte treburi am avut de îndeplinit împreună. Însă mîine ne ducem cu toții la Gara de Nord, să-i urcăm în tren pe nepoței, și să ți-i expediem întregi și nevătămați... Fii liniștit, că mîine, pe seară, precis o să-i ai acasă...

— Dar nu veniți și voi?... mă-ntrebă Anatolie. Par- că așa ne-nțeleseserăm, nu? ...Să ne faceți o vizită, să mai stați o țîră la aer...

— Am veni, măi vere, dar trebuie să mă apuc de scris la roman... Am pierdut o săptămînă întreagă cu niște treburi gospodărești, și-am irosit o grămadă de timp... Lasă, nu-ți fă griji, că venim cu-o altă ocazie!...

Dis-de-dimineată, cam pe la 6,35, coboram dintr-un taxi în fața Gării de Nord.

Întrucît tanti Ralița ținuse neapărat să-i petreacă și dînsa pe îngerași, urmînd să sosească de-acasă în Tra-bantul personal, fix la orele 6,45, ceea ce nu s-a prea întîmplat, am purces s-o așteptăm.

Nepoțeei priveau îngrijorați în direcția din care trebuia să apară mătușă-mea, eu mă uitam la ceas, temîndu-mă să nu pierdem trenul de 7,02, iar Penke, nevastă-mea, mai pățită cu asemenea prilejuri, pornise să răsfoiască un ***Mers al trenurilor*** (ultima ediție), pentru a afla ce alte garnituri mai plecau în direcția Piteștiului.

— Unchiule Andi, nu cumva o fi uitat tanti Ralița de plecarea noastră? mă-ntrebă mîhnit Babane.

— Aș, de unde! Mătușa noastră generală nu uită niciodată nimic... Însă este posibil, chiar foarte, să nu se fi trezit la ora propusă! Dar mai sînt o sumedenie de trenuri, care să vă ducă acasă, nu vă faceți probleme... Acuși trebuie s-apară!

Și-așa a fost. După cum prevăzusem. Pentru că mătușă-mea și-a făcut apariția, pe la zece.

Trabantul dînzei gonea ca la curse, scoțînd flăcări și fum, mai ales fum, pe la toba de eșapament, urmărit îndeaproape de-o mașină alb-albastră, o „Dacia” 1300, cu girofar.

Cînd a oprit lîngă noi, care ne așezasem pe treptele peronului din piața gării, istoviți de-atîta așteptare, a frînat în spatele Trabantului și mașina cealaltă. Era de la Miliție.

— Actele dumneavoastră, vă rog! a somat-o pe mătușă-mea, care continua să zăbovească la volan, miliția-nul de la circulație, coborînd din „Dacia” lui, 1300.

Bineînțeles, intrigați de cele ce se întîmplau, ne-am dus în grup, către Trabantul care abia se mai vedea, de-atîta fum cît emana. Se umpluse toată piața gării de gaze de eșapament, iar lumea tușea să-și spargă pieptul.

Pîna s-o deslușim pe tanti Ralița, care dispăruse total, cu mașină cu tot, în norul de fum albăstriu, dînsa își și rezolvase

chestiunea pe care o avea de discutat cu organele de la circulația rutieră. Adică plătea, scoțînd bancnotele, una după alta, amenzile aplicate de cei însărcinați cu paza vieții pietonilor.

Numai datorită faptului că i se ceruse oprirea motorului, precum și retragerea temporară a mașinii din circulație, din pricina defecțiunilor multiple și serioase, am izbutit să aflăm despre ce era vorba.

— Deci ați înțeles bine, tovarășă dragă, mașina ră-mîne aici, pînă telefonați la un autoservice să vină s-o remorcheze... 200 de lei ați plătit, drept amendă, pentru c-ați depășit viteza legală în localitate urbană, 150 pentru neregklarea aprinderii, iar 50 pentru parcare în zonă interzisă...

Tanti Ralița, supărată foc, s-a mai domolit în clipa cînd a observat prezența noastră. Atunci s-a răstit și dînsa la milițian:

— Care parcare în zonă interzisă?... Locul unde mă așteaptă nepoții este zonă interzisă?... Cum să-i conduc altfel la tren?...

Milițianul a început să zîmbească subțire. Bine că era un om dotat cu un remarcabil simț al umorului. Altmin-teri nu i-ar mai fi răspuns astfel mătușă-mi:

— Dacă m-aș lua după dumneavoastră, ar trebui să vă permit intrarea în gară, cu mașina asta poluantă, pînă și pe peronul de urcare în vagoane... Nu vă supărați, dar unde-i lege, nu-i tocmeală... Acuma, fiindcă tot ați plătit, vă puteți conduce nepoții la tren... Dacă-l mai prindeți, bineînțeles!... Vă

doresc numai bine și sănătate, precum și grabnică punere în stare de funcționare normală a Trabantului!... Bună ziua!

Le cererea mătușă-mi, care era tare cătrănită, a trebuit să ne deplasăm la restaurantul gării, iar nicidecum la acceleratul de Pitești. Din pricina stării nervoase, i se declanșase o foame anormală.

Însă astfel, în timp ce prânzeam, pentru că se și făcuse de douăsprezece, am avut ocazia să aflăm ce se petrecuse cu tanti Ralița, chiar din gura dînsei:

— Când m-am trezit, pe la nouă și ceva, deoarece nu-mi sunase deșteptătorul pe care uitasem să-l întorc, am renunțat și la ceaiul meu de dimineață, și la duș, la toate și la tot, și m-am repezit imediat cu mașina înapoi... a-nceput să ne povestească mătușă-mea. Am cam depășit viteza legală permisă în oraș, asta-i drept, dar ce să fac, mi-era teamă să nu pierd plecarea îngrășilor... De fîstîcită ce eram, am circulat și pe Calea Victoriei, în sensul interzis, și-am plătit și-acolo 75 de lei... Ca să vedeți cât mă costă!... Când am ajuns la Băneasa...

— Dar ce căutai acolo?... — am întrebat-o eu.

— Păi ce să caut altceva, dacă nu benzină? s-a mi-rat tanti Ralița. Deci, după ce mi-am făcut plinul la rezervor, cu gaz lampant, deoarece era o îngrămădeală nemaivăzută la pompele cu benzină, am gonit spre gară, cu

optzeci pe oră, lăsînd în urmă o coadă de fum, de pu- teai să juri că-s cometă...

— Cred și eu! am ținut s-o informez pe mătușă-mea. Dacă folosești gaz, în loc de benzină, cum să nu scoți fum?... O fi gazul mai ieftin, dar și... costă... Ai văzut ce-amendă ai încasat?...

— Ce nu face o mătușă bătrînă pentru tinerii ei ne-poți! s-a autoîncurajat tanti Ralița. Nu-i nimica, tot nu mai am un sfanț... Ai să plătești matale prînzul de-aici...

Chiar în clipa aceea mi-a stat bucata de friptură în beregată.

Crezusem că sîntem invitații lui tanti Ralița. Mai ales cînd o auzisem comandînd șase ciorbe de curcan, ciulamale de miel și friptură pe varză... La plata notei, ospătarul mi-a încasat 177 de lei. În orice caz, mult mai puțin decît plătise tanti Ralița.

— Ei, ce-i facem acu'? s-a interesat mătușă-mea. Nu-i conducem pe îngerași la peron?...

— Ba da! i-am comunicat eu, dar nu chiar acum, deoarece următorul tren are plecarea la 14,32...

— Perfect! s-a bucurat tanti Ralița. Atunci coman-dăm și niște prăjituri pentru copii... Eu am să iau nu- mai o cafeluță... Avem destul timp... Cît e ceasul?...

— 14,04! i-am spus eu, după ce m-am uitat la ceasul de mînă.

Însă „Omega” mea personală era probabil în urmă, ceea ce i se întîmpla dealtfel destul

de des, deoarece peste puțin timp am auzit anunțându-se la difuzorul de-afară:

— „Peste cinci minute urmează să plece, de pe peronul 7, acceleratul 62, în direcția Pitești-Craiova-Timi-șoara-Curtici-Viena-Paris!”...

— Tanti Ralișo! a exclamat speriată nevastă-mea, ăsta-i trenul copiilor!...

Mătușă-mea, care abia începuse să se înfrupte din prăjiturile aduse pentru ostrogoți, o liniști mestecînd calm:

— Vezi-ți de treabă, Penke dragă, că n-or pleca îngerașii noștri taman la Paris!... Unde-i Valea cu Urși, și unde-i Parisul?...

Dîndu-mi seama că mătușa noastră generală nu fusese atentă la anunțul care se transmisese, preluai inițiativa, mobilizînd mesenii:

— Fraților, gata, pe cai și să fugim la peronul 7, c-altminteri pierdem și trenul ăsta!... Dați-i bătaie!...

Copiii își luară pe umeri rucsacurile, eu înhățai sacoșele cu hrana rece pentru drum, iar Penke o înhăță pe tanti Ralișo, care nu se prea îndura să-și abandoneze bucata de tortă. Din păcate, în momentul cînd dădeam să ieșim pe ușa restaurantului, ne pomenirăm cu ospătarul alergînd după noi și strigînd în gura mare:

— Allooo! Unde fugiți?... N-aveți de gînd să plă- tiți prăjiturile?...

Ca să nu întrerup cursa în care ne și angajasem, i-am lăsat o sută de lei, după care i-am strigat din mers:

— Meștere, fă socoteala, și-ai să-mi dai restul după plecarea acceleratului!...

Ostrogoții, fiind și mai tineri, porniră să sprinteze în goana mare, grăbindu-se către garnitura ce și începuse să se deplaseze încet. Se mai puteau urca în ea, deși nu era deloc recomandabil.

Ca să-i încurajez, am început să-i îndemn hăulind:

— Sus în vagoane, haideți cu toții!... Nu vă lăsați!

Tanti Ralița și Penke, alergând, cu sufletul la gură, începură și ele să strige. Însă, din pricina gîfîitului care le tăia respirația, nu se pricepea nimic din ceea ce voiau să spună.

Abia cînd am fost instalați în compartiment, după ce reușisem să ne urcăm în tren, din mers, în ultimele clipe, abia atunci m-am gîndit să le întreb:

— Ce-ați vrut să-mi comunicați, măi fetelor?

Nevastă-mea, încercînd să-și potolească bătăile inimii, zîmbi subțire, apoi izbucni într-un hohot de rîs nemaipomenit.

— Ce-i de rîs, copilă bună? am insistat eu nițel supărat.

— Păi cum să nu rîzi, măiestrică, cum să nu rîzi, dacă ne-am urcat și noi în tren, deși numai copiii tre- buiau s-o facă!...

Atunci mi-am dat și eu seama de încurcătura ce se produsese.

— Nu-i nimic, coborâm la prima stație, pare-mi-se la Titu, și-o să luăm primul tren spre București!...

Întrucît treceam în momentul acela prin fața unei gări secundare, mi-am aruncat ochii pe tabela indicatoa-re, pe care se afla scrisă denumirea stației, și-am sila- bisit cu glas tare:

— Pe — riș!

— Nu ți-am spus eu că ăsta-i trenul de Paris! mă-nfruntă voioasă Ralița.

— Din păcate-i și mai rău, pentru că Perișul nu-i Paris, și se află pe linia București-Ploiești, iar nicide- cum pe cea care duce la Pitești! i-am comunicat mătu- șă-mi vestea cea bună. Am rupt-o-n fericire!... Din grabă, ne-am suit în alt tren!... Dar nu-i o problemă, coborâm la Ploiești, și ne-ntoarcem cu rapidul de după- amiază.

Mătușă-mea purcese și dînsa să hohotească de rîs.

Deoarece nu-nțelegeam motivele veseliei care o cuprinsese, am întrebat-o lejer indispus:

— Ce-ai găsit de rîs în chestia asta?... Satul arde și baba se piaptănă!... La urma urmei, din cauza matala am greșit peronul și trenul...

Mătușă-mi îi rămase rîsul în gît. Mă privi chiondorîș, ceva mai lung decît îi stătea în obicei, apoi mă luă la trei păzește:

— Ia ascultă, măi acesta, care mai zici că-mi ești și nepot, așa se vorbește cu-o persoană în vîrstă?... De la cine ai învățat

asemenea maniere?... Și cum de-ți permiți să mă faci babă față de îngerașii ăștia nevinovați?...

Biba, care de felul ei este o ființă nespus de gingașă și politicoasă, vru s-o lămurească pe tanti Ralița:

— Dar El Fugitivo n-a căutat să te jignească, zău așa!... A spus și dînsul o zicală populară, și-a nimerit-o ca Ieremia cu oiștea-n gard... Asta-i altă zicală...

Babacu sări și el în apărarea mea:

— De fapt, dragă tanti Ralițo, de ce rîdeai cu-atîta poftă

— Păi știi tu, măi nichiperceo, ce ciorbă de burtă se gătește la Ploiești, la restaurantul gării?... Iacă de ce rî-deam!... Pentru că mă bucuram... De cum a ieșit și s-a potrivit pățania asta haioasă... Și-așa m-a apucat o foame de milioane, pesemne din pricina alergării după tren!

Molipsitoare făptură și tanti Ralița asta!

Fiindcă, la restaurantul gării din Ploiești, nu numai dînsa s-a ospătat cu ciorbă de burtă, ci toată echipa noastră de turiști cu ghinion. Iar ostrogoții, lacomi nevoie mare, mai ceruseră și niște cîrnăciori oltenești la gră-tar.

Cînd ne-am urcat în rapidul de București, care sosi-se de la Predeal, cu-o mică întîrziere, iarăși ne-am pus pe-o partidă de rîs ca-n filme. Tot din motive de grabă, și tot sub îndrumarea mătușă-mi, trenul în care ne sui-

sem nu era cel cuvenit, ci un personal care ne-a dus la... Tîrgoviște.

În sfîrșit, de la Tîrgoviște, am izbutit să luăm un accelerat de București. După ce, bineînțeles, tanti Ralița i-a mai tras la restaurantul gării niște plăcinte cu brîn- ză, ceva de nebunia lumii, nu altceva.

Cînd am coborît în Gara de Nord, am aflat stupefiați, dar spre bucuria nepoțeilor, că nu mai exista nici un tren care să plece în direcția Piteștilor. Și-așa era tîr- ziu, trecut de 23,35. Acasă, la mine, în Calea Moșilor, am ajuns prin bunăvoința unui taximetrist, pe care abia am

reușit să-l convingem să ne încarce pe toți. Eram șase persoane, cu mult prea mult peste normele admise. Dar i-am demonstrat că ostrogoții, la un loc, cîntăreau mai puțin decît personalitatea mea.

În vreme ce ne pregăteam de culcare, după ce avuse-sem grijă să telefonez la Valea cu Urși, pentru a-i anunța despre întîrzierea copiilor, Babane m-a îmbrățișat, urîndu-mi „noapte bună!”, și mi-a spus la ureche, ca să rămînă între noi, bărbații:

— Măi fratele meu, trafic intens la Gara asta a voastră, de Nord, din București... Mîine, cînd o să ple-căm, va trebui să aranjăm neapărat, în așa fel, încît s-o lăsăm pe tanti Ralița în pat... Dacă nu izbutim, o să fim noi în pom, dacă nu la Brașov, Cluj, Iași sau Satu-Mare!... Că mătușa noastră generală, după cum am observat, cunoaște mai toate restaurantele din gările țării. Și nu

mai ajungem, cît îi hăul, acasă la mămica și tăticu...

I-am spus, tot încetișor, în șoaptă, ca să-l liniștesc:

— Nu-i nici o problemă cu tanti Ralița! I-am pus în ceaiul pe care l-a băut adineauri cinci tablete de ex-traveral... Așa că, mai devreme de ora prînzului, nu va fi chip să se trezească din somn!

Ostrogotul a făcut ochi mari, apoi m-a bătut pe umăr:

— Bine ar fi fost să fie așa, dacă tanti Ralița nu și-ar fi schimbat cana de ceai cu-a matală... Zicea c-al dînzei este din cale-afară de amar!... După cum se desfășoară lucrurile, cred c-o să plecăm la gară singuri... Noapte bună, unchiule Andi, pentru că, precis, ai să le dormi de-ai să le bușești. Iar cînd ai să te trezești, noi o să fim de mult la Valea cu Urși!...

Episodul 16

PBOBLEME DE „BRANȘĂ”

Sinistră idee mai avusesem atunci cînd intenționa-sem s-o scot din circuitul normal pe tanti Ralița, punîndu-i extraveral în ceai.

În afară de faptul că-l băusem eu, nu se realizase însă nici prevestirea pe care-o

făcuse Babane, și anume c-am să mă trezesc odată cu sosirea lor la casa părintească.

Mai întâi și-nainte de toate, mă sculasem abia a doua zi, în cursul dimineții. Iar în al doilea rînd, ducîndu-mă în bucătărie să-mi primesc cuvenita gustare, i-am găsit acolo pe tustrei ostrogoții. Împreună cu nevastă-mea și tanti Ralița se ospătau cu ochiuri prăjite, cu sandvișuri unse cu unt și magiun de prune, plus niște ridichi de toată frumusețea, pe care le înfulecau crăntănindu-le laolaltă cu brînză telemea.

Bravo lor! Dar de ce nu plecaseră acasă, de vreme ce-i telefonasem vărului Anatolie, anunțîndu-l c-or să-i sosească odraslele? Mister! Motiv pentru care i-am luat pe toți la rost:

— Ce-i cu voi, fraților?... Mîncăți fără să vă gîndiți și la sărmanul vostru Conan Doi, de-l lăsați să doarmă pînă la ora asta!... Ce se-ntîmplă?... Iar copiii ce fac aici, în timp ce Anatolie și Felicia, probabil, se-ntreabă dacă n-or fi pățit ceva pe drum?...

Deși Penke schițase o încercare de-a-mi lămuri situația, tanti Ralița îi luă vorba din gură și-mi spuse:

— Măi băiete-cucuiete, altă dată să te-nveți minte și să nu te mai îndemne sfîntul să-mi torni somnifere în ceai!... Știai zicala din popor: „Cine sapă groapa altuia, cade singur în ea”?... Dacă nu, ai avut ocazia s-o afli acum, și încă pe pielea ta... Ce-i drept, nici mie nu mi-a fost prea bine cu ceaiul pe care ți-l preparaseși pentru

tine. Pesemne era cine știe ce băutură medicinală, din plante, care mi-a răpit somnul... Poți să-mi spui ce ierburi folosiseși?...

Ca să-i fac și eu o plăcere, i-am comunicat rețeta:

— Nimic special, dragă tanti Ralițo!... Doar cîteva degete de țintaură, iarba fiarelor și coada șoricelului, foarte bune, toate, pentru ficat!

— Dar eu n-am suferit în viața mea de acest organ! a declarat surprinsă mătușă-mea.

— Păi de-aia n-ai dormit, pentru că ți-au întăritat fierea!... Dar nu mi-ați spus ce-i cu copiii...

Babacu, încă mestecînd îmbucătura din gură, îmi răspunse el în locul lui tanti Ralița. Ceea ce nu era deloc frumos. Mai întîi, din motive de bună creștere, fiindcă nu se vorbește cu gura plină, iar în al doilea rînd, pentru că nu-i politicos să iei cuvîntul înaintea persoanelor mai în vîrstă.

— Hombre, știi de ce n-am plecat?... Pentru că ți-a sosit „Bombița” de la Neptun...

— Și ce-i cu asta? m-am mirat eu, bucurîndu-mă în același timp că-mi recăpătasem mașinuța.

— Este ceva! m-a informat Babane, deoarece o să plecăm cu tălică la Valea cu Urși... După ce te-ai culcat, ne-a telefonat tăticu și ne-a spus să ne duci cît mai degrabă acasă, deoarece te așteaptă un prieten de-al ma-tale, unul Alecu Pipoi, care zice că este și

dînsul scriitor, și care se află la mare ananghie...

— Alecuțu?... Dar ce-o fi pățit? am exclamat eu intrigat.

— Nu știm nimic, însă tăticu a zis că l-a cunoscut la „Craiul Munților”, motelul de lîngă cantonul nostru, care se află doar la vreo cîțiva kilometri de noi, și astfel a aflat că sînteți buni prieteni... Iar nenea ăsta l-a rugat pe tăticu să te cheme de mare urgență... Fiindcă avem acuma și „Bombița”, pe care a adus-o încă de-astă noapte un pilot de curse de la autoservice, aş zice să plecăm imediat spre casă...

— Ce vorbești, măi frate? l-am luat la trei păzește pe nepotu-meu, începînd să mă exprim ștremgărește, întocmai ca el. Cum să plec? Chiar așa, nemîncat, nepregătît?...

Bălăița de Biba, privindu-mă pe sub sprîncene și zîbindu-mi galeș, îmi spuse cu glasul ei de fetiță mare gospodină:

— Dar cum ai putut să-ți închipui, dragă unchiule Andi, că n-am avut grijă, împreună cu tanti Penke, să-ți preparăm ceva de-ale gurii, să ai ce gusta pe drum?... Așa ne cunoști?... După ce-ai să-ți bei ceaiul, fără nimic altceva, ca să nu-ntîrziem, eu am să fiu lîngă ma-tale, și-n timp ce-ai să ne conduci cu „Bombița” spre casă, am să-ți dau din mers să-mbuci cîte-un sandviș, cîte-o bucătică de brînză de vaci... Coșulețul cu mîncărica du-mitale e gata și te-așteaptă-n „Fiețel”... Ce zici, nu-i ca-zul să plecăm numaidecît?...

Deși nu prea-mi puneam mari nădejdi în „coșulețul cu merinde” pregătit de Penke, scumpa mea nevestică, mereu preocupată de dieta la care mă condamnaseră medicii, am renunțat totuși la micul dejun mai mult de grija bunului meu prieten, Alecuțu Pipoi.

Peste o jumătate de ceas eram pe autostrada Bucu-rești-Pitești.

„Bombița” rula încântător, motorul funcționând suspect de corect.

Întrucît, după cum mă și așteptasem, am sosit la cantonul forestier Valea cu Urși mai mult decît flămînd, de îndată ce i-am debarcat pe ostrogoți și i-am predat părinților lor personali, am rugat-o pe Felicia, soția vărului Anatolie, să-mi ofere ceva de-ale mîncării.

În timp ce ne ospătam cu toții, deoarece eram aștep-tați cu masa întinsă, a sosit de la motelul „Craiul Munților” și scriitorul Pipoi, colegul și tovarășul meu de breaslă. Însă arăta atît de descompus la față, atît de cătrănit și amărît, încît mi-a pierit pe dată pofta de mîn- care. Bine că, spre norocul meu, tocmai isprăvisem cu masa.

— Ce-ai pățit, Alecuțule? l-am întrebat îngrijorat pe disperatul factor literar. Ceva grav?...

— Foarte! mi-a răspuns el prescurtat, dar și extrem de mîhnit. Însă, n-aș vrea să vă deranjez de la masă, povestindu-vă suferințele mele!...

— Vai de mine, se poate? s-a arătat oarecum jig-nită vară-mea Felicia. Ați mâncat? Nu vreți să gustați ceva cu noi?...

Alecuțu Pipoi, bun observator, băgînd de seamă că se cam isprăviseră bucatele de pe masă, a acceptat totuși, în ciuda durerii sale secrete. Dar durerea, la dînsul, acționa absolut invers decît la alte persoane. Pentru c-a dovedit o asemenea poftă de mîncare, încît a mai fost nevoie să i se prepare și-o tigaie de jumări. Pe puțin din cinci ouă. Cînd a terminat și el, curățînd farfuria, de-ai fi zis că n-o să mai fie cazul s-o spele gospodina casei, arăta la fel de cătrănit ca și la început, însă mult mai roșu și aprins la chip.

Ostrogoții așteptau cu ochi mari s-audă relatarea scriitorului Alecu Pipoi. Nu numai pentru faptul că era prie-tenul meu, ci pentru că presimțeau necesitatea unei acți-uni detectivistice din partea mea. Altminteri, n-ar mai fi solicitat Alecuțu, și încă atît de imperios, prezența investigatorului Conan Doi, adică a subsemnatului.

— Ei, acum poți să-i dai drumu'? l-am iscodit eu pe Alecu.

Pipoi, ștergîndu-se meticolos la gură cu șervețelul de hîrtie creponată, din cele pentru bucătărie, își aprinse o țigară, și-abia după aceea purcese să-mi povestească.

— Numai un detectiv de șoc, așa cum se zice că ești tu, măi Conane, ar fi în stare să dezlege enigma care mi-a distrus liniștea sufletească... Știi ce mi s-a-nîmplat?...

— Dacă n-ai să-mi spui odată, bineînțeles că nu! i-am răspuns nițel enervat.

— E ceva de groază... Mi-a dispărut manuscrisul ultimului meu roman, pe care abia apucasem să-l termin... Culmea este însă alta, că nu știu dacă nu l-am uitat cumva în tren, când am sosit la Curtea-de-Argeș, sau, și asta-i posibil, dacă nu l-oi fi uitat acasă!... Ce zici de necazul care s-a abătut asupra mea?... De-abia l-am rugat pe inginerul Jimbla, vărul tău, să te cheme aici... Pentru că, neapărat, trebuie să mi-l găsești!...

— Acasă ai telefonat, să afli dacă nu-i acolo? mi-am început eu interogatoriul.

— Nu! a recunoscut spășit Pipoi.

— De ce? m-am mirat eu de nepăsarea colegului meu de breaslă.

— Pentru că n-am telefon!...

Amintindu-mi că Alecu Pipoi era vestit în cercurile noastre scriitoricești pentru înaltul său grad de „gură cască”, l-am mai chestionat o dată:

— Măi Alecule, dar să-mi spui cinstit, oare nu-ți trece prin cap că romanul ți-a fost furat de cineva?...

— Ba da, mă paște și bănuiala asta!

— Și cine ar fi fost interesat să ți-l sustragă?...

— Oh! Toți amatorii de literatură bună... Un roman ca al meu nu se întâlnește pe toate drumurile... Cu-atît mai mult, cu cît aici, la motelul „Craiul Munților”, unde am venit să mă odihnesc, după ce am scris ultima pa-

gină, circulă o întreagă faună de indivizi suspecti...

Gata! Eram edificat. În afară de faptul că prietenul meu Pipoi mai bătea și câmpii, acum își închipuia că o bandă de hoți se interesa de marea sa carte. Deși, după câte îl cunoșteam eu de distrat, era foarte posibil nici să nu-și fi adus manuscrisul cu el.

Totuși, ca să-mi fac pe deplin meseria, se impunea de urgență o anchetă la motelul cu pricina.

— Bine, măi Alecule, mâine dimineată te vizitez la motel...

Anatolie, căruia i se făcuse o milă nespusă de prietenul meu, scriitorul, l-a invitat pe loc să rămână peste noapte la canton, și-a doua zi să plecăm la „Craiul Munților”, direct de-aici.

Deoarece venise de la motel pe jos, utilizînd drumul de „scurtătură”, care trecea de-a dreptul peste dealurile înconjurătoare, operație care-l istovise destul de zdravăn, Alecuțu a acceptat încîntat. Însă încîntarea pe care au manifestat-o Biba, Babane și Babacu întrecea cu mult pe cea a prietenului meu. Pentru că i-am și auzit chicotind pe înfundate. Intrigat, l-am întrebat pe Babane:

— Ce-i aici de rîs, măi frate?

— Dar cine rîde, unchiule Andi?... Ne bucurăm și noi, copiii, fiindcă vom avea prilejul, pentru întâia oară în viața noastră, să asistăm și, poate, chiar să participăm, la o acțiune detectivistică. Cu-atît mai mult, cu cît sîntem încredințați că ai să-i găsești manuscrisul lui nenea Alecu...

— Ce știți voi despre nenea Alecu al vostru? am dat-o eu pe glumă, fericit că ostrogoții îl simpatizau pe amărîtul meu prieten. Mai țineți minte cîntecul acela: „Nea Alecu, nea Alecu, tunde oaia și berbecu’!”?...

— Cum să nu, Hombre! a sărit Babacu, zîmbăreț nevoie mare. Dacă vrei, ți-l interpretăm, și încă pe trei voci.

Cîtă vreme copiii ne-au cîntat în cor, de vreo cîteva ori, cunoscuta melodie, plus alte cîteva piese de rezistență, vară-mea Felicia a avut tot timpul să pună masa pentru cină.

Prietenul Pipoi, căruia nu-i dispăruse pofta de mîn-care, în pofida imensei suferințe care-l mistuia, s-a-n-fruptat, iarăși, pe rupte, din bunătățile aduse de mama ostrogoților.

Dis-de-dimineată, m-am pomenit trezit din somnul cel mai dulce de glăsciorul lui Babacu:

— Hombre, hai mai repede la ceai, că nea Alecu te-așteaptă tare amărît... A și ras două porții de ochiuri la capac, cu cașcaval și ceapă tocată... Cred că de inimă rea, de-aia plînge și mănîncă, mănîncă și plînge...

Cînd am pătruns în bucătărie, „nea Alecu” trecuse la ochiuri pe costiță prăjită. Probabil din pricina asta nu l-am mai găsit plîngînd. Dealtfel, ceea ce i se pă-ruse lui Babacu a fi plîns, cred că era mai mult văică- reala obișnuită a bunului meu prieten în legătură cu dispariția romanului său.

După ce mi-am sorbit ceaiul de plante medicinale (din care or fi fost, asta nu mai

știu, deoarece avea un gust păcătos, infernal de urât mirositor, plus că mai era și amar), mi-am mobilizat nepoții și pe scriitorul aflat la ananghie:

— Dacă vreți să găsim manuscrisul pierit atît de e-nigmatic, aş zice că-i cazul să terminați odată cu mîncatul! Unde-o încăpea oare atîta haleală în voi?... Hai- deți, nu mai zăboviți, e timpul să plecăm... Vă aștept în „Bombiță”... Mă duc să văd dacă-i pornește motorul!

Spre surpriza generală, aprinderea s-a produs aproape imediat, mai ales după ce m-au împins ostrogoții și Alecu Pipoi.

Nici nu parcursesem cinci sute de metri, prin ograda cantonului, că l-am și auzit pe Babane strigînd:

— Cît să te mai împingem, unchiule Andi, că sîn- tem negri ca niște coșari?... Scoate „Bombița” matale un fum, de-ai zice că-i locomotivă! De ce mai este ne- voie să muncim ca niște robi, din moment ce-i funcționează motorul?... Nu l-ai auzit cînd a pornit?...

— Nu! i-am răspuns eu încîntat. Am reglat atît de bine aprinderea și avansul, încît motorul nu se aude deloc... Nici cînd stă, nici cînd umblă!... Asta-i mașină tip turism, nu basculantă de cărat balastu, care urlă mai abitir ca un buldozer!... Haideți, suiți-vă-n „Bombiță”!...

Cînd i-am zărit cum arată la față, plini de funin- gine și murdari de ulei, mi-a părut rău că nu-i trimi- sesem să se spele.

Dar Babacu m-a liniștit numaidecît:

— O să ne spălăm la piscina motelului, măi Hombre!... Deși, fie vorba între noi, nici „Bombiței” nu i-ar strica o scaldă ca la mama acasă...

Alecu Pipoi, hăbăuc rău, fiindu-i mintea numai la romanul pe care-l pierduse, a intervenit și el:

— Păi n-o putem băga și pe „Bombiță” în bazin?... Sau n-au să ne dea voie, deoarece-i mai îngălată decît noi...

Jignit de aprecierile făcute la adresa mașinii, m-am încrîncenat să conduc cît mai atent, refuzînd să mai stau de vorbă cu nerecunoscătorii mei pasageri.

La motel, după ce-am parcat „Bombița”, ne-am instalat pe terasa de lîngă piscină. Pînă aveau să se scalde copiii, căroră nu li se îngăduise să intre în bazin, mai înainte de-a-și face un duș de curățenie, împreună cu Alecuțu am comandat niște răcoritoare, mai mult pen- tru a ne trece timpul.

Biba însă avusese grijă să-mi atragă atenția:

— El Fugitivo, nu-ncepe ancheta, pînă nu ieșim din bazinul de înot! Să fie clar, pentru că sîntem și noi curioși să-l vedem pe detectivul Conan Doi în acțiune...

Pe cînd sorbeam din paharele cu pepsi, „avînt și energie”, după cum suna reclama celebrei băuturi, însă o energie călduță,

deoarece încă nu le sosise gheață la bufet, am pornit să examinez ambianța.

Lume, ca la bîlci. Tot felul de oameni, de toate vîrs-tele. Turiști ocazionali, tineret sosit la piscină, pensio- nari în concediu de odihnă, veniți de la oraș să-și îmbroscăteze bătrînețile cu ozon, căci și ei au dreptul la o vacanță de refacere a puterilor, bărbați și femei care-și petreceau aici, la cîțiva kilometri de Curtea-de-Argeș, orele libere.

Mulți dintre ei, îndeosebi cei care nu se dădeau în vînt după înot, ședeau la măsuțele braseriei de pe te- rasă, consumînd gustări și gustărele, întocmai ca și Alecuțul meu, care iarăși se dedase la niște crenvurști tăvă- liți în hrean ras.

Trist și îndurerat, scriitorul Pipoi a și lichidat, cît ai zice pește, vreo patru perechi. Întrucît între timp sosiseră și ostrogoții, i-am poftit și pe ei la un pahar de pepsi. Numai Babacu m-a refuzat cu încăpăținare, cerîn-du-mi să-i fac rost de-un pahar de lapte bătut.

— Meștere! l-am oprit eu pe cel mai apropiat ospătar care s-a îndurat să treacă pe lîngă noi — poți să-i ser- vești nepoțelului meu niște lapte acru?...

— Cum acru? s-a mirat cetățeanul. La noi nu se găsește decît lapte proaspăt, fiindcă avem ferma noastră anexă!

— Iartă-mă, m-am exprimat greșit, am vrut să zic bătut? am încercat să-i explic ospătarului.

— Păi cine să-l mai **bată**, tovarășe?... a exclamat indignat tînărul însărcinat cu

aprovizionarea turiștilor de la mese. Matala credeți c-avem timp de bătaie, cînd trebuie să ne facem planul?

Mi-am dat imediat seama că ospătarul era total stră- in de sortimentele subproduselor lactate. Prea arăta „de la oraș”. Motiv pentru care m-am interesat:

— Meștere, ia spune-mi, dumneata ești ospătar de meserie, sau lucrezi aici doar ocazional?...

— Bineînțeles că ocazional... Sînt sezonier!... Însă am venit la „Craiul Munților” ca să cîștig și eu un bă-nuț... Altminteri, în timpul anului, eu mi-s student... La institutul de agricultură!

După ce-am scăpat de prezența „sezonierului”, Babane și-a dat cu părerea:

— Este nenea ăsta student cum sînt eu pilot de reaktor!... Aiurea, precis e vreun afacerist... Dacă era student la agricultură, nu trebuia să se afle la practică, undeva la vreo fermă, livadă sau vie? Auzi blestemăție, să nu știe ce-i aia lapte bătut!...

În cele din urmă l-am convins pe Babacu să consume un „Cico”. Ceea ce a acceptat după multe stăruințe, el fiind un lacto-vegetarian pasionat, în special în momentele cînd nu i se oferă vreo fripturică la tavă sau la grătar. În orice caz, am fost mulțumit că nu s-a lăsat ispitit de crenvurștii lui Alecuțu Pipoi.

Prietenul meu, în vreme ce dusesem tratativele cu ospătarul, și-apoi cu Babacu, profitase de acest răgaz pentru a întreprinde,

pe cont propriu, o serie de obser- vații de tip detectivistic. Pesemne nu era întâia oară cînd se aventura în asemenea exerciții străine de mese- ria sa. Mi-am dat seama numaidecît, atunci cînd mi-a comunicat, cu glas destul de tare, în auzul copiilor:

— Măi Conane, ce se-ntîmplă pe-aici e ceva de groa-ză! Mai tare ca-n cărțile tale polițiste, de rămîi cu gura căscată, expusă la vînt! Cum să nu-mi dispară manuscrisul romanului, cînd prin preajma noastră mișună o atare faună?... Toți indivizii ăștia mi se par extrem de suspecti... Nici nu știi care-i de-al nostru și care-i străin...

— De unde-ai dedus? l-am chestionat eu, nițel aiu- rit de constatările lui Alecuțu.

— Foarte simplu! Majoritatea bălmăjește perfect limbile străine, de te doare mintea, întrebîndu-te cum de le-or fi învățat... Este?... Ieri l-am întrebat pe-un fel de englez, în franțuzește: „Cît ți-e ceasul, maestre?”. Ei, și-aici e-aici! Ce crezi că mi-a răspuns?...

— Ce să-ți răspundă, dacă nu cît e ora? m-am mi- rat și eu de ipotezele avansate de Alecu Pipoi.

— Da, însă în limba germană!... Și-avea opt diode la tranzistor...

Nu mai înțelegeam nimic. De-aia am insistat:

— Și ce legătură are una cu alta?...

— Cum să n-aibă?... În ce limbă se transmite ora exactă la radio?... Nu în română?

Bietul Alecuțu... Bătea rău de tot câmpii! Probabil că și copiilor li s-a făcut milă de prietenul meu, dîndu-și seama că totul i se trage de la dispariția manuscrisului, deoarece l-am auzit pe Babane:

— Nea Alecule, dar matale știi nemțește?...

— Asta m-am întrebat și eu, cum s-a făcut de-am înțeles ce-a spus englezul?... Pentru că-n materie de germană sînt complet afon... De-aia mi s-a părut tipul nespus de suspect!

Biba, care tăcuse mai tot timpul, se ncumetă și ea să-l chestioneze pe Alecu, punîndu-i o întrebare pe care, dealtfel, o cloceam și eu de mult în gînd:

— Dar tălică de unde ai bănuț că individul era englez?...

— Hai că ești bine, draga mea!... Tipul fuma niște țigări, pe-al căror pachet scria „superlong”... Asta nu-i în engleză?...

Atunci am intervenit și eu:

— Da, însă, din păcate, și pe pachetele noastre de Snagov, pe cele de mari dimensiuni, tot „superlong” poți citi!...

Ostrogoții mă priviră plini de admirație, iar Alecu adînc întristat.

— Va să zică, pe-ăsta trebuie să-l radiem de pe lista hoților posibili? roști prietenul meu dezamăgit.

— Exact! i-am răspuns eu, străfulgerat de-o idee. Pentru că s-ar putea ca romanul să nu-i intereseze defel pe turiștii de-aici... Dacă-s străini, n-au cum să-l ci-tească, iar dacă-s de-ai noștri, cu-atît mai puțin... Ni-

meni nu se-apucă să citească un roman în manuscris!...

Babacu, care abia se atinsese de paharul din faţă, avînd un dispreţ vizibil pentru răcoritoarele calde, de tip „Cico”, lansă şi el o idee:

— Hombre, nu cumva nea Alecu şi-o fi predat romanul la editură?...

În aceeaşi clipă Pipoi îşi trase o palmă pe frunte, atît de răsunătoare, încît ospătarul se prezentă numai- decît să vadă despre ce-i vorba. Cu ochii măriţi, luminat de fericire, prietenul meu arăta ca un alt om, mai ales cînd ne spuse bîiguind:

— Acolo-i romanul, fraţilor! Am uitat că l-am lăsat la secretară, mai înainte de-a sosi la „Craiul Mun-ţilor”! Mare zăpăceală şi-n capul meu, zău aşa!... Şi v-am mai pus şi pe voi pe drumuri!...

Episodul 17

AVENTURI DIURNE ŞI NOCTURNE, ÎN MEDIU UMED ŞI USCAT

Pentru că prietenul meu, scriitorul Alecu Pi- poi, plecase fericit la Bucureşti să-şi preia manuscrisul romanului pe care-l

crezuse furat sau, în cel mai bun caz, pierdut, și pe care-l regăsisese numai datorită anche- tei întreprinse de subsemnatul, dar și ajutorului pre- țios prestat de Babacu, care avusese o inspirație de milioane, mi-am zis c-ar fi cazul să mă bucur și eu de vreo cîteva zile de odihnă. Cu-atît mai mult cu cît îmi plăcuse piscina de la motelul „Craiul Munților”. Mi-a rămas la inimă înotul, încă din copilărie, pe cînd mă consideram campion la stilul „bras” (adică broștește). Plus că mai mă pricepeam să calc și apa în picioare, acolo unde se mai întîmpla să fie vreun vîrtej în un- dele gîrlei Doamnei. Din păcate, numai eu mă conside- ram maestru la înot, deoarece colegii mei de scaldă spuneau că plutesc ca un buștean. Totuși, tare aș fi dorit să mă avînt și eu în apele bazinului. Așa că, pe seară, în vreme ce ședeam cu toții la cină, l-am întrebat pe văru- meu, Anatolie:

— Toli dragă, n-ai putea să-mi împrumuți și mie costumul tău de baie?...

— Cu multă plăcere, măi Andi, scumpule, dar ce să faci cu el? s-a interesat șeful tribului Jimbla.

— Păi m-aș duce și eu, mîine, cu copiii, la piscina motelului, să mă vîr nițel în apă!...

Babane, zîbind strengărește pe sub mustața pe care n-o avea, mi-a redus simțitor din entuziasm:

— Unchiule Andi, măi fratele meu, cum o să te-n-capă pe tălică slipul lui tăticu?... Matale tragi bine că- tre suta de ocale, iar

dînsul abia de-atinge şaizeci... Şi-apoi, mai este o problemă!...

— Care problemă! îmi exprimai eu curiozitatea, niţel indispus.

— Piscina de la motel este prea mică pentru dimensiunile dumitale, care mai vrei să şi înoţi voiniceşte... Unde, măi frate?...

— La noul lac de agrement, de la Valea cu Peşti! interveni nepoţica mea dulce, bălăiţa de Biba. Nici noi n-am fost acolo!... Mergem împreună, El Fugitivo... Există la Valea cu Peşti şi-un chioşc pentru închiriat costume de baie, aşa mi-a spus o colegă de-a mea, unde precis trebuie să aibă şi din cele supraelastice, care să se poată întinde pe trupul dumitale de atlet supradez-voltat!...

Excelentă propunerea fetei! Mult mai încurajatoare decît obiecţiile ridicate de frate-său. Iar Babacu, încîn- tat nevoie mare de perspectiva unei zile de adevărată vacanţă estivală, mi-a adăugat încă o veste bună:

— Hombre, nici nu ştii ce noroc a dat peste capul matale!... La Valea cu Peşti nu-i niciodată lume prea multă... Balta-i mare, şi-o să ai loc destul...

Ce-i drept, nu mi-a plăcut chestia cu „locul destul”, dar am acceptat imediat propunerea Bibei.

— Gata, copii, s-a făcut! Mîine dimineată plecăm la Valea cu Peşti!... Cu „Bombiţa”!...

Întrucît tocmai în clipa aceea se transmitea la tele-vizor starea vremii, pentru următoarele douăzeci şi patru de ore, anunţîndu-se un timp improbabil de excep-

ție, cu cer variabil și temperaturi instabile, ne-am bucurat în colectiv de plăcerile pe care ni le făgăduia ziua de mâine. În special Anatolie și Felicia, părinții ostrogoșilor, păreau a fi în al nouălea cer. Pentru că scăpau de grija copiilor!

Bineînțeles, ne-am trezit dis-de-dimineată, înainte de răsăritul soarelui. Frigurile aventurii și-ale călătoriei ce ne așteptau nu ne mai îngăduiseră să lenevim în pat. Și nu numai atât, ci și grija că iar n-o să-mi pornească motorul „Fiat”-ului.

Din fericire, pe la 7,30 a făcut o aprindere ca-n filme. După ce mă împinsese prin curtea cantonului, ceea ce nu se întâmpla pentru prima oară, întregul efectiv al tribului Jimbla. Adică Anatolie cu Felicia, plus Biba, Babane și Babacu.

Peste vreo oră și ceva, deoarece Valea cu Pești nu era chiar lângă Valea cu Urși, ajunsesem cu bine la strandul noului lac de agrement. De ce i-or fi zis nou, asta nu-mi prea era clar, deoarece balta arăta mare și întinsă, răspîndită pe-o suprafață uriașă, pârînd, de la prima vedere, de origine naturală, și nicidecum creată de mîna omului. Dar nu mai conta amăgitoarea denumire ce-mi fusese comunicată de Biba, ci frumusețea nespusă a locurilor.

Strandul era amenajat într-un stil modern, prevăzut cu cabine, bufet, terasă pentru servirea amatorilor de gustări și băuturi, și, mai ales, cu bărci. Ca să nu mai vorbesc de

micul chioșc care închiria costume de baie, aparataj pentru vânătoare submarină și căști de cauciuc, care să-ți apere părul de apă.

Ostrogoții s-au dus numaidecât în cabine să se schimbe, iar eu am mai zăbovit ceva, târguindu-mă cu responsabilul gheretei, pentru a-mi face rost de-un costum pe măsură. Când mi-a arătat slipul găsit, mi-a spus plin de zîmbete și afabilitate:

— Tovarășe cetățean turist, așa ceva nici la mare nu se găsește!... Supraelastic, impermeabil, neșifonabil și, îndeosebi, indeșirabil!... O sută de lei!...

— Cum adică o sută de lei? am exclamat eu sur- prins. Atîta-i taxa de închiriere?...

— Aș! De unde! Ce, sîntem speculanți? Asta-i garanția, iar taxa-i numai cinci lei, plus ce vă mai lasă inima...

În momentul acela se proțăpise lîngă mine și Ba- bane, care tocmai ieșise din cabină în slip, și-l luă la rost pe gestionar:

— De ce să-l lase inima? Adică vrei să zici că un-chiul Andi, detectivul Conan Doi, cum i se mai spune, este suferind de cord?...

Cetățeanul îngălbeni nițel la față, apoi îmi înmîină costumul de baie adăugînd:

— Detectiv, ai?... Păi ăștia n-au inimă!... I-am vă- zut eu la televizor, și-i știu cîte parale le face pielea! Garanția o primiți îndărăt la predarea costumului... Să-l purtați sănătos, și s-auzim numai de bine!...

Babane, încîntat de intervenția lui antibişniț, mă in-vită cu el, ca să pornim

împreună în căutarea Bibei și-a lui Babacu, dar și-a unei cabine mai încăpătoare.

După ce mi-am îmbrăcat slipul supraelastic, mi-am dat seama că era din cale afară de supra... Dacă nu-l priponeam cu cureaua de la pantaloni, riscam să ră-mîn fără el. Adică despuiat.

În orice caz, pe la 11 (și ceva) ne încălzeam cu toții la soare. Însă sub o barcă a „Salvalacului” (destinată echipelor de salvare a înotătorilor), pentru că pornise să bureze a ploaie.

Totuși, după un timp oarecare, destul de prelung, din păcate, ne prăjeam de-a binelea la razele astrului strălucitor. Un soare cu dinți, ce abia se ivise dintre norii care prevesteau un uragan de pomină. Ostrogoții, rebegiți pe nisipul umed, dar și rece, dîrdîiau din ce în ce mai frecvent. Eu, în schimb, priveam suspicios. Cînd la cerul învolburat pe care norii alergau ca o ci-readă de bivoli negri și furioși, cînd la un individ cu ochelari negri, uriași și mersul șui, de șontorog somnambul, care cutreiera prin cabinele ștrandului ca la el acasă.

În clipa aceea le-am mărturisit copiilor gîndurile mele, întrebîndu-i în șoaptă:

— Pe cine-o fi intenționînd să „ușureze” nenea ăla? Bănuți ce-o fi cu el?...

Babane, care-mi urmărise direcția privirii, se uită și el ceva mai lung la bizarul individ, apoi îmi transmise:

— Precis trebuie să fie vreun hoț!... Dar matale, în calitate de detectiv experimentat,

ai obligația să iei toate măsurile de rigoare... Cu atît mai mult cu cît nu sîntem singurii clienți ai ștrandului!

Nepotu-meu avea deplină dreptate. Cîțiva băiețandri, în slipuri și cu tranzistoarele spînzurate de gît, discu- tau aprins cu bufetiera terasei. În clipa cînd unul din tranzistoare a pornit să răcnească disperat: „Ce cauți tu în viața mea”, am realizat imediat schema suspectu- lui. Le pusese gînd rău agregatelor de muzică turistică. Era, mai mult ca sigur, un specialist în furtul de „obiec- te uitate”, și care opera cu predilecție pe la ștranduri și bufete.

— Hombre, ia fii atent! m-a avertizat Babacu, tră-gîndu-mă de cureaua costumului de baie.

Deși slipul dădea semne s-o ia la vale, am fost nu-maidecît mai atent. Și m-am văzut răsplătit.

Deoarece am observat cum profesionistul nostru, brusc, s-a repezit la o barcă de agrement și-a început să vîslească vertiginos în direcția celuilalt mal.

— Rămîneți aici, copii, că eu mă reped pe urmele banditului! le-am spus ostrogoților.

În ciuda faptului că tocmai se transmitea melodia mea preferată și anume **Cavaleria ușoară**, de Franz von Suppé, și nu **Barca pe valuri**, m-am avîntat în undele suficient de poluate ale lacului. Cu vitejie, am pornit să înot în toate stilurile cunoscute și necunoscute pe urmele fugarului.

Mai prin apă, mai pe sub, l-am ajuns taman cînd cobora din barcă, exact pe plaja de vizavi a ștrandului.

Interesat de manevrele individului, nu m-am arătat la față ci am rămas pe loc, în lac, păstrîndu-mi deasupra nivelului apei doar ochii, ca un fel de periscop, pentru a-l putea supraveghea pe bandit, întrucît acesta, în clipa de față, luase la rînd și cabinele de-aici, cotrobăin-du-le una după alta.

Cînd tîlharul și-a isprăvit inspecția, m-am considerat norocos. Deoarece rămăsesem la pîndă în apă. Pentru că, peste nici două secunde, așa, din senin, cerul a pornit să tune și să fulgere de se zgîlțîia pămîntul. Iar ploaia s-a prăvălit imediat asupra lacului, plajei și cabinelor. Turna cu găleata. Și singurul care se afla la adăpost eram eu, fiind cufundat în undele lacului.

Cui pe cui se scoate, sună o vorbă din popor, cu care prilej am constatat că și apa procedează de-așijderea. Hoțul, alungat probabil de rafalele torențiale, s-a repezit din nou la barcă, s-a urcat în ea și-a zbughit-o într-o direcție necunoscută... Necunoscută mie, care nu-l mai puteam vedea, fiind cufundat iarăși sub nivelul lacului, pentru a nu fi observat de individ.

Numai așa îmi explic cum de mi-a trecut cu barca peste cap, fără să mă ia în seamă, însă zdrelindu-mi apreciabil scăfîrlia. N-am zis nici pîs, deși mă durea cumplit. În afară de faptul că-s învățat să-ndur, mi-era însă și gura plină cu apă. Apă din lac. Foarte

asemănătoare, ca gust, cu aceea de Căciulata, care putea ouă clocite. Dar aceasta, de-aici, și nițel cam unsuroasă.

După ce barca banditului a dispărut la orizont, am socotit că-i timpul să mă-ntorc la portul meu de origine, unde mă-șteptau ostrogoții. Însă, când eram gata să ies din apă, am constatat că nu mai posedam costumul de baie. Fiind, pesemne, prea supraelastic, mă părăsise de-a binelea. Nu-l mai aveam pe mine! Și nici cureaua de la pantaloni!

Ce să le spun nepoților?

— N-ai de gând să ieși odată din lac, unchiule An-di? m-a strigat Babane nedumerit.

— Nu! i-am răspuns eu încurcat. Trebuie să por-nesc iarăși în căutarea suspectului...

Pe la orele șapte și ceva, poate chiar opt, într-un splendid amurg, ocoleam pentru a cincea oară lacul de agrement. Așa agrement, fie la dușmani! De fapt, în pofida ovațiilor ostrogoților, care se adăpostiseră de ploaia ce pornise din nou, de astă dată și cu nițică grindină, sub copertina bufetului de pe terasă, mă hotărâsem să trag de timp. Pînă avea să se-nsereze ca lumea, să nu mă vadă copiii ieșind despuiat din lac. Când s-a înnoptat mai zdravăn, iar nepoții se refugiaseră în cabine, poate și-n incinta bufetului, că nu-i mai zăream nică-ieri, abia atunci am avut curajul să mă furișez în ghe-reta unde-mi lăsasem hainele. În care, însă, n-am mai putut intra.

Odată cu costumul de baie, îmi pierdusem și cheița de la ușa cabinei, pe care-o aveam petrecută pe curea. Totuși, cu eforturi inumane, am izbutit să pătrund parțial înăuntru, vîrîndu-mă în cabină prin ferestruica de aerisire.

Însă numai pe jumătate. Pentru ca, în clipa cînd eram gata să realizez performanța de-a-mi da drumul în interior, o mîină misterioasă m-a înhățat de piciorul drept.

— Stai, că trag! m-a somat posesorul mîinii.

Individul, care mă amenința cu împușcarea, mi s-a părut cam slab de minte. Unde să fug, dacă rămăsesem priponit în ferestruică?

— Mai bine ajută-mă, împingîndu-mă și de celălalt picior, să intru în cabină! l-am rugat pe enigmaticul necunoscut.

— Bine! s-a declarat acesta de acord. S-a făcut, dar ține-te țeapăn, să nu pățești ceva!...

Și, fără să mai țină seama de greutatea subsemna-tului, care nu-i de ici de colo, mi-a dat un brînci de toată frumusețea. Doar așa am reușit să ajung în cabină. Cu capul în jos, unde mi l-am pocnit zdravăn de podea. Însă totu-i bine, cînd se termină cu bine!... Peste cîteva momente eram gata îmbrăcat. Iar ușa mi-a des-chis-o chiar misteriosul om din beznă. Cu-o cheie specială.

Cînd l-am văzut la față, eram lămurit. Cel care-mi descuiase și mă țintuia cu lumina unei lanterne chioa-re, nu era altcineva decît

banditul cu barca, cel pe care-l urmărisem. Și-acum știam ce-avea să urmeze. Mă va obliga să-mi dezbrac iarăși hainele, pentru a mi le fura de-a binelea.

Spre uimirea mea, l-am auzit însă cerîndu-mi:

— Prezentați-mi actele!

— Nu hainele? l-am întrebat eu nedumerit.

— Ce să fac cu ele? Eu mi-s paznicul permanent al lacului de agreement și nu garderobier!

Extraordinar! De-aia umbla bietul om pe la toate cabinele, ca să ia aminte la obiectele uitate, sau la cine știe ce alte probleme.

— Poftim buletinul! i-am zis eu înmînîndu-i actul meu de identitate. Și mai am o rugămintă, n-ai putea să-mi spui cumva dacă nu i-ai zărit pe-aici pe nepoțtii mei?

După ce mi-a citit datele, paznicul m-a privit zîm-băreț:

— Va să zică matale ești „unchiul Andi, zis și detectivul”? C-așa mi-au spus copiii aceia drăguți, pe care i-a adăpostit gestionarul, la el în chioșc... Hai să mergem la dînșii, că-s tare amăriți!... Le era teamă să nu te fi înecat...

Revederea cu ostrogoții a fost ca-n basme. Mă-mbră-țișau cu ochii podidiți de lacrimi, mă sărutau și zîm-beau fericiți că fusesem găsit.

Apoi, ne-am despărțit de paznic și de gestionar în cei mai buni termeni, plătindu-i acestuia din urmă și mîncarea pe care-o

servise lui Biba, Babacu și Babane. Că flămînziseră sărmaneii de cîtă vreme așteptaseră. Cînd mi-a cerut costumul de baie, l-am tras de-o par- te și i-am spus adevărul:

— Nu-l mai am!... L-am pierdut în lac!...

— Nu face nimica, tovarășe detectiv! Că doar l-ati plătit o dată, atunci cînd mi-ați lăsat garanția... Tot vro- iam să scap de el, fiindcă nimănuia nu i se potrivea! Acum toată lumea-i mulțumită... Drum bun și să fiți sănătoși...

Cum să nu fim sănătoși, de vreme ce-am fost nevoiți să pompăm la cauciucuri mai mult de-o oră? „Bombița”, nu se știe din ce pricină, făcuse două pene de groază...

Noroc că umblu în mașină cu, cel puțin, două anvelope de rezervă. Dar, mai totdeauna, dezumflate!...

Episodul 18

REGINA BALULUI

Deoarece tot jinduisem după vreo cîteva zile de odihnă, iacă, aveam norocul nemaipomenit de a-mi ve-dea visul cu ochii. Pentru că mi-a fost dat să mă odih- nesc patru zile, nu una, și încă la pat...

După ce ne-am întors la canton, de la Valea cu Pești, familia Jimbla s-a speriat atît de cumplit, încît numaidecît a chemat un doctor de la Curtea de Argeș. Din pricina înotului prelungit în apele reci ale lacului, atîtea ceasuri de-a rîndul (o adevărată performanță sportivă), răcisem zdravăn. Dîrdîiam și-mi clănțăneau din- ții în gură, cu-o asemenea iuțeală, de nu mai erau în stare, bieții de ei, să-nțeleagă nimic din spusele mele debitate în ritm de mitralieră.

Pînă la sosirea medicului solicitat, apelînd la cunoștințele lor în materie de îngrijire a sănătății, neamurile mele n-au găsit altceva mai bun de făcut decît să mă vîre într-o baie fierbinte. Dar atît de fierbinte, încît, cînd am ieșit din cadă, arătam ca un rac fiert și se lua cinci piei de pe mine.

Doctorul, după ce m-a ciocănit și ascultat la plă- mîni, le-a spus vărului Anatolie și Feliciei:

— N-are nimic grav... În ciuda temperaturii extrem de crescute, peste 40 de grade, n-avem altceva de făcut decît să-l îndopăm cu piramidon și aspirină...

— Cum așa, nene doctore? mi-a sărit în ajutor Biba, care-i și tare miloasă din fire, numai cu tablete de piramidon și aspirină?... Pe burta goală?... Fără un pic de borșuleț ardelenesc, cu smîntînică și ouă bătute, fără sarmăluțele pregătite de mămica?...

— Ba eu aș vrea și niște fripturică la tavă, cu car- tofi! am bîiguit eu, dînd să cobor din pat.

Medicul a zîmbit ştrengăreşte, după care a decis:

— Dacă are o asemenea poftă de mîncare, înseamnă că-n foarte puţină vreme se face bine... Deocamdată, însă, cel puţin două zile, nu-i daţi nimic să mănînce... Să zacă la pat, pînă-i trece febra, şi, poate, îi va trece şi pofta asta de vorbă!... Delirează, nu ştie ce spune!

Peste noapte, cînd toţi ai casei dormeau, m-am fu- rişat în bucătărie, cam clătînîndu-mă pe picioare, şi-am ras vreo zece sarmale. Aşa cum erau, reci şi fără pîi- ne. Şi, dis-de-dimineată, cînd m-am trezit, nu mai aveam nici febră şi nici nu mai dîrdîiam. Ci, doar niţel tremuram de foame. Foame pe care mi-a potolit-o vară-mea Feli- cia, ospătîndu-mă cu un ceai de plante medicinale. Fără nimic altceva.

În schimb, am fost bucuros să mă văd înconjurat de dragostea şi atenţia ostrogoţilor. Care nu m-au mai pă-răsit o clipă. Că, dacă m-ar fi lăsat singur, precis îmi făceam eu rost de niscaiva merinde. Dar copiii, duioşi şi îngrijoraţi din pricina sănătăţii mele, au stat mereu lîngă mine. Şi, ca să nu se plictisească, m-au rugat să le povestesc din păţaniile mele de scriitor şi detectiv de excepţie.

Văzînd că nu-i chip să scap de rugăminţile lor, am hotărît să le istorisesc aventura mea de anul trecut, de la mare, cînd am fost ales

„regina balului”, în pofida faptului că eram bărbat, și încă destul de vîrstnic.

Copiii așteptau atenți, cu gurile căscate. Iar eu le-am depănat povestea așa:

— Îmi venise și mie rîndul să plec în concediu... Planificatorul nostru, care se ocupa de stabilirea perioadelor pentru odihnă și recreație, îmi rezervase, încă din primăvară, două săptămîni de vis. Între 20 decem- brie și 2 ianuarie...

— Păi cum, măi frate! — m-a întrerupt indignat Babane — exact în plină iarnă?

— Da, și asta numai pentru că ținea la mine!... Ini- mă de mamă, nu altceva... Mai ales că-i revenea, ca sarcină, să ne stabilească doar data cînd trebuia să ne luăm concediul, nu și stațiunea balneară sau climate- rică unde să-l petrecem!... De găsirea acesteia trebuia să mă ocup eu...

— Și-atunci te-ai dus la Predeal, nu-i așa? m-a întrebat năpîrstocul de Babacu.

— Just! mi-am continuat eu relatarea. Chiar la Pre-deal aveam intenția să mă duc... Mai ales că prognoza meteo, pentru luna respectivă, prevestea un timp mi-nunat, cu soare și cer variabil (sau invers). Însă la O.N.T. nu mai exista nici un loc pentru munte. Mi s-a oferit, în schimb, litoralul. La Eforie...

Observînd nedumerirea întipărită pe chipul ostrogo-ților, mi-am expus mai departe povestea.

— Am acceptat urgent propunerea biroului de turism. Mai ales cînd mi-au spus că mă pot deplasa și cu mașina personală, trenurile fiind supraaglomerate, și că, în plus, trebuie să-mi fac neapărat și-un set de analize.

— Vă repartizăm la un hotel de lux, cu regim sanatorial. Chiar dacă nu suferiți de nimic, specialiștii de-acolo au să vă găsească oricum ceva!... m-a asigurat individul de la birou.

M-am bucurat nespus, auzind că-i posibil să-mi fac și-un tratament balnear. Cu-atît mai mult cu cît nu încercasem niciodată. De suferit, ce-i drept, nu sufeream de nimic, dar ce știe omul?

La 20 decembrie, în zori, am demarat în trombă cu „Bombița”.

Timpul era splendid!... Ceață deasă și groasă, albă. Ca un lapte bătut (proaspăt). Mai dificil a fost pînă am ieșit din oraș, însă după aceea n-am mai avut probleme... Decît c-am parcurs vreo 70 de kilometri în altă direcție. Însă am avut norocul c-am nimerit la Călărași, unde exista o stațiune PECO, că „Bombița” mea nu mai avea benzină nici în rezervor, nici în canistra de rezervă pe care o uitasem acasă. Întrucît la PECO n-aveau decît benzină de CO 75 și motorină, am preferat să-mi fac plinul cu benzină inferioară, în ciuda faptului că „Bombița” este capabilă să meargă cu orice, chiar și cu trăscau de 42 (grade alcoolice).

Așa se explică de ce-am întîrziat pe drum, pînă să ajung la bac. Bacul, cel care trebuia

să mă treacă Du-nărea, a întârziat însă și el, că nu-i tren cu ore fixe, și m-am pomenit la Ostrov pe înserate.

Dealtfel, asta-i una din marile mele plăceri, să călătoresc noaptea. Mai ales într-un vagon de dormit. Deoarece „Bombița” nu era dotată cu paturi, ca la expresuri și accelerate, mi-am continuat drumul, orbecăind prin beznă. Și totuși, în pofida greutăților, am izbutit s-ajung la Eforie...

— Bravo, Hombre! m-a felicitat Babacu, știam eu că matale ești un pilot de cursă lungă nemaipomenit... Chiar în aceeași noapte?...

— Nu chiar... Ci peste două zile, însă la vremea prânzului, pentru că, mai înainte de Eforie, nimerisem tocmai la Tulcea, unde n-aveau sanatorii... Doar știi cum se circula noaptea, și câte riscuri există de-a încurca direcția drumului...

— Tot e bine c-ai ajuns la ora prânzului! a considerat oportun să aprecieze bălăița de Biba. Cred că erai atît de flămînd, încît numai o masă caldă și bogată putea fi cel mai potrivit lucru!... Este?...

— Ce bine ar fi fost să fie așa! Dar la cazare nu mi-au dat imediat repartiția, deoarece nu se știa dacă mai vine sau nu un grup de turiști străini... Însă, spre bucuria mea, în jur de miezul nopții, am fost instalat într-un apartament. De lux. Cu încă trei persoane...

De obosit ce eram, am dormit ca un buștean. Cu excepția momentelor, doar vreo

cîteva, cînd a trebuit să mă trezesc și să fluier din răputeri...

— Și la cine fluierai, unchiule Andi? s-a interesat intrigat Babacu. Vă călcaseră hoții și dădeai țignale de alarmă?...

— Mai bine ne-ar fi călcat hoții, măi Babacule.... Însă eu fluieram pentru a curma sforăielile tovarășilor mei de cameră. Că doi din ei sforăiau pe gros, iar unul pe subțire, însă atît de puternic, încît ai fi zis că-i tren!

— Totuși, spui că pînă la urmă ai dormit buștean, nu? m-a luat și Babane la rost. Ori buștean, ori surce- le, precizează-ne odată!... Și-apoi ce s-a mai întîm- plat?...

— Păi să vă povestesc!

Și mi-am continuat istorisirea:

— A doua zi m-am prezentat la doctor pentru vizi- ta medicală. Întrucît i-am înmînat analizele, specialis- tul mi-a prescris, după o sumară examinare, cînd mi s-a uitat mai mult în ochi, care precis nu-i plăcuseră, băi de sulf, masaje, curenți diadinamici, aerosoli și dietă severă. De slăbire.

După care a adăugat:

— Și-ai să faci și niște masaje, dacă vrei să mori sănătos tun!

Mobilizat de chestia cu „sănătos tun”, m-am dus imediat la maseur. Ca din pușcă! Încă din prima dimineată de tratament balnear.

Maseurul, fost halterist la „A. S. Gruiu”, unde-și demonstra publicului spectator mușchii săi de atlet anor-mal, s-a dovedit un adevărat artist în meserie. Mai întîi mi-a

transformat ceafa în piftie, după care mi-a dej- ghinat toate măduarele, frământându-le ca pe coca de pâine.

Cînd l-am întrebat dacă se poate slăbi prin masaj, cetățeanul mi-a zîmbit fioros și mi-a răspuns:

— Da! Uneori este posibil!... L-am „lucrat” pe unul de la operă și-am slăbit eu trei ocale, în mai puțin de-o săptămînă!...

Cu băieșita de la tratamentele hidroterapice m-am înțeles perfect. Nu-i oferisem nici ei vreo „atenție”. Însă dînsa mi-a oferit o cadă cu apă aproximativ rece. Dar binefăcătoare. Cu sulf.

Mai tîrziu, peste vreo oră, deoarece uitase de mine, temperatura apei din baie mai crescuse nițel. Datorită căldurii mele personale. Pe care o emanasem dîrdîind din ce în ce mai țeapăn. Apoi am trecut la procedurile diadinamice.

Sora medicală, care, de fapt, ar fi trebuit să se che- me „frate”, întrucît era bărbat, observînd totala mea lip- să de inimă, m-a îmbrîncit cu amabilitate în scaunul electric al agregatului și m-a vîrît în priză. Fără să mai verifice tensiunea curentului debitat de aparat.

Așa că, peste vreo cinci minute, îmi țîșneau scînteii din păr, unghii și buricul degetelor. Dacă aș fi ținut un bec în mînă, cred c-ar fi ars întocmai ca-ntr-o lampă de plafon!

La aerosoli, unde opera soția celui de la diadinami- ce, căreia bărbatul ei personal îi

șopocăise ceva la ure-chea din dreapta, lucrurile s-au petrecut aidoma. Fără pic de suflet și atenție față de persoana mea.

Pentru că, după ce-am ieșit din cabina cu vapori de sulf, mi se umflase nasul ca o trompă de elefant și-mi curgea fără oprire.

— Ce oameni! s-a mirat Babacu, ascultînd emoțio- nat pățaniile mele. Și ce-ar fi vrut de la tălică băieșița, fratele medical și nevastă-sa?... Să fii politicoș cu ei?... Păi nu le-ai dat bună ziua, cînd ai încăput pe mîinile lor?...

— Ba le-am dat... Însă, păcătoșii se nărăviseră să li se dea bună ziua cu plic...

Trecînd peste aceste rare aspecte insalubre din activitatea personalului sanitar, le-am povestit mai departe ostrogoților:

— Necazul cel mai neplăcut a fost faptul că, din prici-na procedurilor fizioterapice, hidroterapice și diadinami-ce, am întîrziat în ziua aceea la masă. Cînd m-am dus la cantină, n-am mai găsit nimic. Noroc că i s-a făcut milă de mine unei ospătărițe, și mi-a servit, din ceea ce mai rămăsese pe fundul cazanului, o porție infimă de legume

dietetice, adică hipocalorice, hiposodice (fără sare) și hipoglucidice. După ce-am mîncat furajele de mai sus, m-am ridicat de la masă mult mai flămînd decît mă așezasem...

A doua zi, la cererea mea, pentru că nu mă mai putusem coborî din pat, am fost consultat de medicul stabilimentului chiar la „domiciliu”.

— Ce-ai, maestre, ce te doare? m-a întrebat vechiul meu cunoscut. Nu te simți bine?...

— Ba mă simt perfect, tovarășe doctor, i-am spus eu, însă nu mă pot mișca mai defel... De când m-a masat halterofilul dumneavoastră, mi-au amorțit picioarele, brațele și gâtul... Sînt complet anchilozat... Ce-i de făcut?...

— Nimic! m-a liniștit eminentul cadru medical. Trebuie să ai răbdare... Că, uneori, trece și de la sine... Asta-i reacția băilor de sulf, poate și-a masajului, dar nu se știe precis!... În general, efectul tratamentului nostru durează cam trei luni... Da, dar după aceea, ai să te simți ca un prunc nou-născut...

Priceput om. Știa meserie! Chiar după a treia zi de zăcere am coborît din pat. Pe parchet. Unde căzusem ca o plăcintă. Deoarece nu folosisem cîrja pe care mi-o trimisese doctorul.

Cînd m-a văzut, însă, sosind cu ea la cantină, doctorul s-a bucurat atît de mult, încît m-a invitat la balul mascat, serbare oferită de sanatoriul nostru cu prilejul terminării seriei de tratament.

— Pînă în noaptea balului va fi nevoie totuși să faci multă mișcare, și încă pe jos, nu cu mașina, deoarece numai astfel mai există unele șanse să scapi de artrita declanșată de băile de sulf!... mi-a comunicat părintește medicul.

Dînd ascultare recomandațiilor sale, toată săptămîna m-am plimbat prin parcul

sanatoriului. Cînd într-un picior, cînd în celălalt. Stîngul s-a vindecat primul, în schimb betegindu-se mai zdravăn dreptul.

Dar mișcările în aer liber mi-au făcut bine, mai ales că timpul se și deteriorase apreciabil, două zile ningînd cumplit, pentru ca, după aceea, ninsoarea să se transforme în vifornită.

Bineînțeles, răgazul pe care-l aveam pînă la bal l-am folosit pentru a mă pregăti de serbare. Din moment ce mi se spusese că-i mascat, chibzuisem îndelung la modul în care să mă costumez.

Și, iacă, a sosit și seara mult așteptată. Cînd aveam să-mi fac apariția mea senzațională.

Și chiar senzațională a și fost! În clipa apariției mele, care pășeam falnic în sala unde se desfășura balul mascat, impresia pe care am stîrnit-o m-a uns pe inimă.

Privea lumea la mine ca la a opta minune a universului. Și-avea și de ce, pentru că mă deghizasem în nereidă...

— Hombre, ce-i aia nereidă? s-a interesat numaidecît năpîrstocul de nepotu-meu.

— Ai să afli și tu, Babacule dragă, cînd ai să umbli la școală... Nereida era un soi de zîină marină, care-l însoțea pe Neptun în călătoriile sale pe mare...

— Păi Neptun nu-i o stațiune lîngă Eforie? s-a mirat Babane.

— Exact! i-am confirmat eu constatarea, de-aceea au botezat-o astfel, ca să sugereze

faptul că marea avea și ea un protector, pe însuși zeul Neptun...

— Bine, și cum arătai, El Fugitivo, pe post de nereidă? s-a interesat Biba, care, fiind fetiță, dorea să afle cum rezolvasem problemele cu moda.

— De nerecunoscut! i-am spus eu. Eram, pur și simplu, năucitor... Cu două cearceafuri de pat pe mine, din dotația camerei hotelului, în mână cu o furcă pentru fîn, pe post de trident, asta era unealta pe care o purtau nereidele, călărind pe delfini, când îl întovărășeau pe zeul mării Neptun, cu o cască de motonaut pe cap, arătam fermecător... De pretutindeni se-auzeau șoapte: „Ce tanti drăguță!”, „Unde-o fi stat ascunsă pînă acum și dur-dulia asta!”, „Ce bine se ține la vîrsta ei!”

Apoi s-a dezlănțuit balul. Conform zicalei populare: „Dacă-i bal, păi bal să fie!”...

La masa comună, doctorul care se mascase în Ham-let, celebrul personaj al lui Shakespeare, și-și pusese lîngă el, alături de farfurie, un craniu de mucava, a purces să-mi facă o curte nemaipomenită...

— Păi de unde avea atîtea scîndurî, pentru **gard**? m-a chestionat uimit Babacu.

— Taci din gură! l-a întrerupt Biba, că nu te pri-cepi la cheștiile astea! A face **curte** înseamnă să spui o sumedenie de lucruri drăguțe unei fete, să-i faci complimente...

— Dar unchiul Andi nu era fată, precis!... nu s-a lăsat năpîrstocul de Babacu.

— Sigur că nu, dar era costumat în nereidă, n-ai auzit? l-a lămurit nepoțica mea. Lasă-l pe unchiul Andi să ne povestească mai departe, și nu-l mai supăra...

Mi-am continuat relatarea, satisfăcut de atenția pe care o manifestau ostrogoții:

— Din felul în care se ocupa de mine, se vedea cât de colo că doctorul era nițel cam sărit... .. Sărit ca vîrstă, am vrut să spun, adică ceva mai în etate... Și, ca să-i demonstrez că nu-i cuviincios, pentru un bătrînel de vîrsta lui, să se agațe de toate fetele întîlnite în cale, l-am luat numaidecît la dans. Tocmai pornise să cînte orchestra, o formație de freneteci, de zbănțuiți, care ataca numai **rockuri** și **twisturi**.

Cînd l-am pus pe doctor să mă-nvîrtească, să mă dea peste cap, așa cum cer unele figuri de **rock-and-roll**, moșnegelul s-a muiat de tot. Însă eu, deși eram șonto- rog 50%, am inventat pe loc atîtea mișcări noi, încît lumea s-a oprit din joc și-a început să mă aplaude în ritmul muzicii.

La sfîrșitul ședinței de dans, care ținuse, pe puțin, vreo oră și jumătate, am fost propus, și ales, în unanimitate, „regina balului”...

Tîrziu de tot, către miezul nopții, balul urmînd să fie încheiat prin uriașa horă a **Periniței**, orchestra a atacat cunoscuta melodie.

Doctorul, care-și mai revenise nițel în puteri, și-a scos din buzunar o batistă, nu

tocmai curată, și m-a tras cu ea în centrul horei, după cum este obiceiul. Apoi a vrut să mă pupe. Bineînțeles, nu m-am lăsat. Și nici nu i-ar fi reușit figura, deoarece casca de motociclist îmi căzuse peste față.

Asistența a cerut, însă, ovaționându-ne în gura mare, să mă sărute hodorogul, pentru ca așa-i regula jocului. După ce-am fost nevoit să-mi dau jos casca, întreg balul a rămas cu gura căscată. Abia atunci își dăduseră seama, și medicul și petrecăreții, că sub masca nereidei se-ascundea un bărbat. Și nici tînăr măcar.

Doctorul, recunoscînd în mine pe pacientul care-l necăjise de-atîtea ori, a dat să se repeadă la mine.

— Ca să te pupe din nou, Hombre? m-a întrebat Babacu, cel mereu fără de astîmpăr.

— Nu, ferească sfîntu'! Ci ca să mă trimită de urgență la pat, pentru a nu-i da de gol eroarea de prognostic medical... Striga și răcnea mereu: „Nu ți-am spus că trei luni ai să fii anchilozat? Cine te-a pus să joci dansuri dintr-astea, ultra-moderne? Vrei să mă nenorocești?...”

Bine c-aveam tridentul asupra mea, adică furca de fîn, și l-am ținut la distanță.

A doua zi, în zori, pe-o vreme splendidă, de crăpau și pietrele din pricina gerului, demaram în trombă spre casă.

Văzusem marea doar în ilustratele pe care le expediasem prietenilor. Și încă numai prin

bunăvoința vecinilor mei de cameră, care mi le cumpăraseră de la Constanța.

Motorul „Bombiței” torcea normal, iar inima-mi torcea întristată.

— Dar n-aveai nici un motiv, unchiule Andi! s-a arătat nedumerită Biba. Mai ales că fusesseși ales și „regina balului”!...

— Păi, aici e-aici! După demascare, îmi retrăseseră titlul. Numai o femeie se putea bucura de-această onoare... Iar eu, din păcate, nu eram!...

— Și-apoi ce-a mai fost? s-a interesat Babacu, mereu curios s-asculte continuarea pățaniilor mele.

Ca să nu-i plictisesc, am scurtat la maximum povestirea și le-am rezumat finalul.

— Nimic deosebit! Am ajuns acasă și-am zăcut... Nu mult, ci doar vreo șase zile... Mă dureau picioarele, mâinile, brațele, toate mădularele. Din pricina băilor. De care, de fapt, nici n-avusesem nevoie! Noroc că Penke, nevastă-mea și mătușa voastră, care-i o asistentă medicală amatoare de excepție, m-a pus pe picioare. Încet, dar sigur. Mai cu ceaiuri medicinale, mai cu alifii, mai cu regim dietetic. Și, pînă la urmă, m-am făcut bine... Dar cum...

— Cum? m-au întrebat atunci ostrogoții, într-un singur glas.

— Tare anevoie, măi copii! Greu de tot... Pentru că, odată nițel înzdrăvenit, a trebuit să merg, zi de zi, la centrul de reumatologie, de la noi, din București. Care era dotat și el cu tot soiul de aparate, băi și curenți

diadinamici... Iar maseurii de-acolo, ce să vă mai spun, aveau o mîină, adică niște mîini, că mă masau mai mulți, fiind tineri absolvenți ai unei școli sanitare, și simțeau nevoia să se antreneze pe pielea cuiva, niște mîini de fier forjat, de oțel inoxidabil... De fapt, am fost silit să urmez aceleași tratamente ca și la Eforie, cu diferența că aici nu se dădeau baluri mascate...

Biba, nepoțica mea cea bălaie, a oftat mîhnită și-a exclamat înduioșată:

— Păcat, unchiule Andi, tare păcat!... Pentru că, avînd experiența de la Eforie, cu figurile matale de **rock-and-roll**, precis te-alegeau iarăși „regina balului”!... Dar nu dispera, dragă El Fugitivo, poate or să-ți apară din nou durerile de oase, și-atunci au să te trimită la o stațiune mai acătării, bunăoară la Herculane sau la Felix, unde sînt baluri mai în fiecă săptămînă!... De pomină!... Cu jocuri populare...

Episodul 19

ÎNTREBĂRI DE IMPORTANȚĂ VITALĂ

Deoarece medicul, care mă condamnase să zac la pat, la următoarea sa vizită îmi mai prelungise șederea în casă, considerînd că

nu-s pe deplin vindecat, ostrogo- ții se bucurară nespus de mult. Nu pentru că eram bol- nav în continuare, ci fiindcă aveau prilejul să asculte alte aventuri din viața mea de detectiv de excepție.

Nici nu-mi isprăvisem gustarea de dimineață, despre care mai bine n-aș mai pomeni, întrucât se compusese numai dintr-o fiertură de plante medicinale, dar și-ace- lea greu de identificat, și niște brinză de „veci”, exce-lentă, ce-i drept, că mă și trezii cu Biba, Babane și Ba-bacu la mine în odaie.

— Bună dimineața, unchiule Andi! îmi ură, plin de speranțe, Babane. Ce ai de gând să ne povestești astăzi?...

— Hombre, eu aș vrea ceva cu **cow-boys** și indieni! Își exprimă dorința Babacu.

— Lăsați-l în pace pe unchiu' Andi, măi băieți, interveni Biba, în vreme ce-mi punea în față o ceșcuță cu niște semințe gelatinoase, întîi să-și consume medicamentul prescris de nenea doctoru', și-apoi o să ne spună tot ce-i va trece prin cap, că de-aia-i scriitor...

Intrigat de conținutul ceștii, care se bălăbănea ca o ciulama întunecată, o întrebai pe scumpa mea nepoțică:

— Ce mi-ai adus aici?...

— Sămînță de in!

— Dar ce, eu mi-s canar, sticlete sau altă pasăre de colivie? îmi demonstrai nedumerirea. Așa-și închipuie medicul ăsta, al vostru, c-o să mă tămăduiască de ră- ceală, dîndu-mi să-nghit zeamă de semințe de in?

Numai vecinul meu de cartier, nea Nucu, obișnuia să ia ase-menea grăunțe, dar pentru alte metehne și beteșuguri... Nici nu știți câte a suferit, și el, din pricina semințelor ăstora!

— Păi ce putea să pățească, măi frate? se interesă urgent Babane. Ia povestește-ne și nouă!... Că, pînă la vremea prînzului, ai tot timpul...

— Care prînz, măi Babane, că mie mi-e foame și-acum! am încercat să-l lămuresc pe cel mai dezvoltat din-tre urmașii tribului Jimbla. Cu ceaiuri din furaje și brînză degresată nu mă satur!... Dar, mă rog, asta-i viața, dacă m-am îmbolnăvit scaldîndu-mă în lacul vostru, trebuie să suport toate consecințele... Întocmai ca și nea Nucu.

— Uite ce-i, dragă unchiule Andi, dacă ai să tot tragi de timp, nu mai apuci nici masa de seară! m-a luat la rost, prietenește, bineînțeles, năpîrstocul de Babacu. Treci la subiect...

Dîndu-mi seama de nerăbdarea nepoțeilor, am considerat că-i cazul să le expun întîmplarea cu nea Nucu și semințele de in. Care poartă și ea, în sine, un oare- care tîlc.

— Nea Nucu ăsta, despre care v-am pomenit, este un vecin de-al meu, din cartierul Căii Moșilor... Nu locu-iește pe-aceeași stradă cu mine, însă stă foarte aproape, și mă vizitează destul de des, mai ales că-i un tablagiu de mare forță...

Cred să fie ieșit de mulțisor la pensie, deoarece, deși arată destul de verde și vînjos,

este totuși un bărbat trecut bine de șaptezeci de ani...

Într-o seară, în toamna anului trecut, m-am pomenit cu dînsul la mine acasă. Era amărît și tare cătrănit, aproape negru la chip, de cîtă supărare îi măcina sufletul.

— Hai noroc! m-a salutat bătrînul, dar pe un ton care mai curînd sugera că pe lumea asta nu există așa ceva.

— Ce-ai pățit, nea Nucule? l-am întrebat îngrijorat de starea lui de încordare, care nu prevestea nimic bun.

— Belea mare pe capul meu, maestre, mare belea! mi-a răspuns el și mai încruntat. Află, vecine, că-s tare demolat, și fizic, și mintal... Creierul îmi este bîntuit de-o sumedenie de întrebări chinuitoare. Și, după cum glăsuiește și străvechiul adagio latino-sanitar, „**mentosana in corpore sana**”, adică, pe limba noastră românească, o minte zdravănă într-un trup sănătos și țeapăn, la mine totul funcționează alandala, pe dos, vraiște!...

Biba, care-i o școlăriță frunțașă, m-a întrerupt imediat:

— Ascultă, El Fugitivo, ceva nu-i în regulă! De unde știau romanii de mentosan?...

— Ai perfectă dreptate! Bineînțeles că nu cunoșteau tabletele de mentosan... Însă nea Nucu avea mania de-a folosi aiurea o mulțime de cuvinte străine, fie latine sau franțuzești, fără să le pronunțe cum trebuie și fără să le știe înțelesul.

De pildă, în cele spuse de el, trebuie precizat că nu se zice **adagio**, care-i un termen din muzică, ci **adagiu**, care înseamnă maximă sau aforism, iar latinii spuneau, corect, „***mens sana in corpore sano***”... Dar ce să-i faci, avea și el ambiția de-a părea om cult.

După aceea și-a continuat expunerea:

— De-aia am venit la matale, ca să te rog să-mi dai o mână de ajutor. Fiind scriitor, trebuie să te pricepi la ticluirea unei epistole...

— Bine, să zicem că m-as pricepe, dar cui vrei să scrii? l-am chestionat curios.

— Tovarășului Plafar!

— Poate vrei să spui întreprinderii „Plafar”! am ținut eu să-l corectez.

— Egzact! Aia care se ocupă de vânzarea plantelor, medicinale... De la plafarul ăsta mi se trag toate ponoasele. Dar, mai bine, citește-mi prospectul de scrisoare, și pe-urmă ai să-ți dai și singur seama despre ce-i vorba... Și, fără să mai aștepte încuviințarea mea, și-a scos din buzunarul surtucului o bucată de hîrtie cocoloșită pe care mi-a dat-o s-o studiez.

Mi s-a părut atît de interesantă și, mai ales, caraghioasă, încît am păstrat-o. Ca pe-un document vrednic de utilizat într-o povestire literară. Pentru a le demonstra ostrogoților mei pînă unde poate duce fudulia și făloșenia unui om care se pretinde „învățat”, am ținut neapărat să le înfățișez

chiar „prospectul” lui nea Nucu, pe care, din întâmplare, îl aveam printre hîrțiile mele.

Și i-am cerut lui Babacu:

— Fii drăguț, măi zgîmboi, și dă-mi servieta!

Din fericire, am găsit destul de repede ciorna elaborată de nea Nucu. După care le-am citit-o copiilor.

„Stimate tovarășe Plafar, cunoscut promotor al plantelor farmaceutice, precum și prieten apropiat al cetățeniilor cu beteșuguri maladive, mai jos iscălitul, Nucu P. Izmăcreață, domiciliat în Buc, strada Plantelor (precis nemedicinale, prezența mea pe această arteră secundară fiind doar o ironie a soartei și a destinului, ambele atît de crude și nedrepte), nr. 227, bolnav supradezvoltat, cu multiple insuficiențe (hepatice la ficat, renale, splenomegalomaniace, optico-auditive, laringo-rîo-faringosepte), sînt un consumator de mare frecvență al minunatelor dumneavoastră subproduse.

De ce? Pentru că, datorită fatalității, sînt un cîntă-reț de excepție. Exploatîndu-mă mai la toate nunțile și botezurile din cartier, pînă la uzura totală a corzilor vocale (98%), m-am procopsit cu-o sumedenie de mala-dii digestivo-stomacale.

Pricina? Tot aceleași festivități.

Și-o să vedeți de ce. Pentru că, la întrunirile colegiale de mai sus se servește numai sarmale. Care, după cum este cunoscut, se assemblează în special din varză, fiind astfel mai economicoase și eficiente pentru gazde, prin balonarea în exces a musafirilor. De aceea am ajuns să sufăr grav de colită, adică, în limbaj popular, vătămarea mațelor.

Medicul de la policlinica de cartier mi-a recomandat să consum masiv „semen lini”, adică, tot popular, să-mîntă de in. Și anume o ceașcă plină, în care grăunțele să fie puse la înmuiat în apă călîie.

Colindînd mai toate unitățile dumneavoastră, că să-mîntă asta nu se prea găsește totdeauna, ca și alte rădăcini și ierburi medicinale, cum ar fi, bunăoară, coada șoricelului și mușetelul, am cumpărat cincisprezece ocale din articolul sus-pomenit.

Din prima zi am înghițit, cu mare chiu și vai, trei doze mari, ca pentru cai, sperînd să obțin o mai mare eficiență și mai grabnică însănătoșire. Binefăcătoarele rezultate s-au arătat imediat, pe bune, deoarece m-am îmbolnăvit de tulburări psihice, adică, popular, mi s-a zdruncinat mintea.

Fenomenul s-a declanșat din clipa cînd am consta-tat, în fiecare punguță de 100 gr., care nu-i de doi bani, fiindcă am

plătit mult mai mult, prezența a minimum o linguriță de praf neidentificabil, dar care scrișnește îngrozitor în dinți.

De aceea vă întreb, în scris, pentru a-mi liniști sufletul și măruntaiele:

1. — praful respectiv trebuie neapărat consumat laolaltă cu sămînța de in, au ba?

2. — dacă da, de ce nu se umflă și el, întocmai ca grăunțele din punguță?

3. — dacă nu, de ce a mai fost adăugat acolo, de vreme ce dozarea lui precisă cere un mare volum de muncă științifică?

4. — dacă nu-i un secret de fabricație, care-i compoziția exactă, din punct de vedere chimic, sau fizic, a prafului în cauză?

5. — dacă este doar praf obișnuit, de origine nisipos- pămîntoasă, atunci nu cauzează la rinichi și ficat, unde mai posed unele pietricele și nisip?

6. — dacă are o destinație tămăduitoare, nu-l puteți livra și separat, pentru a fi consumat și-n doze mai mari?

Întrucît se anunță, deocamdată, cel puțin șapte nunți și cinci botezuri în cartierul nostru, la care prezența mea este imperativ necesară, voi încerca să utilizez, pînă la primirea expresă a răspunsului dumneavoastră, sămîn-ța de in dăruită de-o cumătră de-a mea, de la Pucheni, unde planta respectivă se

cultivă pe mari suprafețe, pentru fabricarea uleiurilor de vopsele.

Și iarăși îmi bubuie mintea de alte întrebări.

Dar dacă-i vorba de-un alt soi de in, de vreme ce se transformă în vopsea? Una la mînă. Și, doi la mînă, va avea oare vreun efect, nefiind îmbogățit cu misterio- sul praf aflat la dispoziția dumneavoastră?

Aștept un răspuns urgent și competent. Altminteri, va trebui să mă profilez pe brînza de vaci. E foarte bună și asta. Dar numai în cazuri disperate.

Al dumneavoastră etern suferind.

***Nucu P. Izmăcreață,
pensionar și cîntăreț liber profesionist."***

La terminarea scrisorii elaborate de vecinul meu, copiii rîdeau în hohote, ținîndu-se cu mîinile de burtă.

— Vai de capul lui, unchiule Andi! chicotea Biba cu poftă. Cred că oamenii de la „Plafar” n-ar fi înțeles mai nimic din păsăreasca prietenului matale... Unde-o fi învățat românește?...

— Ce cuvinte aiurite!... Asta-i limba bucureștenilor? Își exprima Babane uimirea și nemulțumirea.

Iar Babacu, mai mititel și mai puțin avizat în materie de lingvistică, mă întrebă și el:

— Ascultă, Hombre, și mie îmi dă mămica faringo-sept, niște tablete de tusă. Înseamnă că-s și eu bolnav ca nenea Izmăcreață?

— Vezi-ți de treabă, măi zgîmboi! îl liniștesc eu. Prin „laringo-río-faringosept”, vecinul meu vroia să spu-nă cu totul altceva, probabil „oto-rino-laringopatii”, adică bolile de nas, gît și urechi...

— Ești formidabil, unchiule Andi! exclamă Biba, zîmbindu-mi plină de încîntare. Parcă ai fi doctor, așa de bine le cunoști pe toate...

— Ba deloc, dragă Biba, și nici nu-i recomandabil să-ți vîri nasul unde nu-ți fierbe ciorba!... Fiecare cu me-seria lui. Doctorii cu medicina, scriitorii cu romanele, iar copiii, așa cum sînteți voi, cu învățătura. C-altminteri, ați văzut ce iese, o grămadă de prostii, întocmai ca acelea îndelung pritocite de nea Nucu...

— Da, cred că ai dreptate! m-a aprobat nepoțica mea scumpă. Și cum l-ai ajutat pe vecinul matale?

— L-am pus să-și dea prin ciur întreaga cantitate de sămînță de in... Pentru că praful pe care-l conținea era praf ca toate prafurile, rămas acolo numai din neglijen-ța celor de la „Plafar”...

Numaidecît Babane îmi luă ceașca din față, o examinează atent, și-mi comunică îngrijorat:

— Păi nici sămînța pe care ți-am adus-o nu-i mai brează... Pe fundul ceștii s-a depus un strat de nisip de-aproape un milimetru. Ce-i facem?

— O aruncăm! am declarat eu încântat.

— Și cu „Plafar”-ul? Îl lăsăm să ne îndoape cu nisip? insistă fratele mai mare al treimii îngerilor.

— Nici gînd de-așa ceva! Am să le expediez o scrisoare...

Nu prea convins, Babacu mă privi cîteva clipe, apoi își spuse părerea pe față:

— Unchiule Andi, eu aș zice c-ar fi mult mai nime- rit să le trimiți „prospectul” lui nea Nucu! Or să rîdă și cei de la „Plafar”, dar au să-și dea seama că și dînșii sînt de rîsul lumii! Ce părere ai?

— Mi-ai dat o idee de milioane, măi zgîmboi! Așa am să fac!

Minunat nepot mi-a dăruit și văru-meu Anatolie. Deștept și înțelept, întocmai ca unchiu-său Andi, marele detectiv...

Episodul 20

UN REVELION DE MILIOANE

Dormisem zdravăn în după-amiaza aceea. Tun.

Era și normal, cu-atît mai mult cu cît prînzul pe care mi-l oferiseră ostrogoții mei dulci se compusese numai din doi dovlecei

fierți. Cum să nu dormi, când n-ai nimic în stomac?...

Dealtfel, așa îmi recomandase și medicul. Pentru a-mi recăpăta cât mai degrabă deplinătatea puterilor.

Iar eu, bietul de mine, mă așteptasem din partea ne-poțelilor la o răsplată minimă, niște plăcinte măcar, pentru povestirea plină de învățăminte cu nea Nucu Izmă-creață! Ce oameni! Totuși, nu erau chiar atât de nerecunoscători, deoarece, pe la patru, când tocmai mă trezisem și răsfoiam liniștit niște manuscrise, treimea îngerășilor de la Valea cu Urși se și înființă la mine în cameră.

Pe-o tavă, acoperită cu un șervet brodat, Babacu îmi adusese ceva. Ce anume, asta nu se vedea. Probabil, niscaiva de-ale mîncării, năpîrstocului făcîndu-i-se precis milă de suferințele mele.

Biba și Babane zîmbeau pe sub mustață, privind la manevrele lui Babacu. Acesta tocmai se apucase să pună tăvița pe-un scăunel, ca să-mi fie cât mai la îndemînă.

— Ce-ai acolo, măi zgîmboi? îl întrebai eu curios.

— Ca să-ți dai seama cât te iubim, dragă unchiule Andi, află că ți-am preparat chiar noi, în colectiv, cu mîinile și truda noastră, ceva nemaipomenit! porni să declame Babacu.

Întăritat de reclama pe care-o făcea mezinul treimii, dădui la o parte șervetul.

Dedesubt se afla un castronel. Iar înăuntru, o zeamă vișinie, plăcut aromitoare.

— Gustă, El Fugitivo! mă îndemnă Bibuța, și-ai să constați imediat că ne pricepem și noi în de-ale artei culinare!

— Bineînțeles c-am să gust, pentru că mi-e o foame de-aș mânca și mere coricove! am asigurat-o pe nepoțica mea cea bălaie.

— Ce-s alea mere coricove? se interesă Babane.

— Așa se spune, în Oltenia, la merele pădurețe...

— Atunci ți s-a îndeplinit dorința, măi fratele meu! îmi comunică Babane, abia stăpînindu-și rîsul. În castronel ai o porție de compot din mere pădurețe. Chiar noi le-am cules, în timpul cît te-ai odihnit. Le-am fiert fără zahăr, deoarece n-ai voie, după cum ne-a spus tanti Ra-lița, ca să nu te-ngrași prea mult. Cînd a dat în foc, noi fiind plecați la joacă, bucățelele de mere pe care le tăiasem în felii s-au cam afumat nițel, așa că le-am aruncat la gunoi, iar matale ți-am adus numai zeama... Este formidabilă!... Adevărat medicament, nu altceva... Tot așa ni-l prepară și mămica, atunci cînd ne stricăm la burtică!

Deși nu eram deloc deranjat la... burtică, fiindu-mi totuși foame am purces să gust din licoarea aceea ciudată. După prima linguriță, mi s-a făcut imediat gura pungă. Abia de-am fost în stare s-o înghit și pe-a doua. Dar ca să nu-i dezamăgesc pe ostrogoți, am băut dintr-o dată tot castronelul.

— Ei, cum a fost, unchiule Andi? m-a întrebat Biba.

Am dat eu să-i răspund ceva, însă n-am izbutit să rostesc nici o vorbă. Pur și simplu mi se crîmpoțise gura. Orice aș fi încercat să spun, buzele nu mă ascultau, de strînse ce-mi erau. Cu greu am reușit să șuier nedeslușit, printre dinții strepeziți:

— Bîînîî... vrîîuuu îpîî... vrîîuuu îpîî!

— Ce vrei să zici, El Fugitivo? s-a interesat spe-riată Biba.

— Ipîî... Apîîî! am șuierat eu cu buzele strînse.

— Apă? încercă să ghicească Babane.

— Îxactîî! am precizat eu, depunînd un efort in-uman.

După ce aproape am golit cana de apă pe care mi-o aduseseră copiii, pe puțin vreo doi litri, i-am informat despre calitatea compotului lor:

— Foarte bună zeama asta medicinală, măi copii, dar voi ați gustat din ea?...

— Nu, unchiule Andi! a recunoscut Biba.

Însă Babacu o completă:

— Noi nu, însă i-am dat nițică lui nea Mișu-Falco-netti!...

— Și i-a plăcut javrei? am vrut să aflu cum reacționase potaia copiilor.

— Cred că da! mi-a comunicat Babacu. După ce-a băut o crăticioară întreagă, din clipa aceea n-a mai lătrat deloc... Nici cînd s-a dat la el Motanu-Hoțomanu, cotoiul lui nea Tilică Boieru!

Îngrozit de efectul compotului de mere pădurețe asupra animalului, am sorbit și restul de apă din cană.

Liniștit apoi, dar nu cine știe ce, i-am întrebat pe copii:

— Mai aveți ceva compot dintr-ăsta?...

— Sigur că da! m-a anunțat Biba. Mai poftești, El Fugitivo?

— Sigur că nu! am răcnit eu. Dați-i-l lui Falconetti... Poate scăpăm de ifosele lui nesuferite!.. Mie să-mi aduceți ceva de-ale mîncării, nu asemenea lichide infecte!...

— Dacă ne spui iarăși o nouă întîmplare de-a du-mitale, la masa de seară o să-ți servim niște chiftele dietetice de pomină! încercă să mă îmblînzească Babane.

Fiindu-mi milă de încurcătura în care se angrenaseră ostrogoții, le promisei c-am să le povestesc imediat pățania cu revelionul petrecut împreună cu finul meu Gilică Patraulea al lu' Cotîrță.

Fără să-mi dea prin cap să-i întreb, și asta a fost o mare greșeală, ce-nțelegeau ei prin chiftele dietetice.

Însă, gîndindu-mă la bucatele înfulecate atunci, la revelionul acela de basm, am trecut peste acest amănunt, și-am pornit să le relatez ce mi se întîmplase cu finul Gilică.

— Măi copii neastîmpărați, dacă-mi funcționează ca lumea circuitele responsabile cu ținerea de minte, cred că revelionul acela de pomină, cel mai năstrușnic din viața mea, l-am sărbătorit acum trei ani, laolaltă cu finu-meu Gilică, de la Tîncăbești...

— Dar de ce n-ai întâmpinat Anul nou cu tanti Penke, așa cum ar fi fost mai normal? s-a arătat in-teresar Babane.

— Pentru că, tocmai în acea perioadă a anului, se găsisse să plece, cu „O.N.T.”-ul, într-o excursie în străinătate. Așa deci, fiind singur, mă pregăteam și eu, ca tot omul, să pătrund în noul an cum se cuvine.

Pentru asta aveam nevoie de niște cozonaci, precum și de toate celelalte articole tradiționale: tobă, caltaboș, cîrnați și-așa mai departe... Și, ca să le obțin, am în-cercat să prind la telefon casa de comenzi la domiciliu „Mercur”... După două ceasuri infernale, în care răstimp numărul respectiv sunase în permanență ocupat, deoda-tă, am auzit că-mi răspunde cineva. Însă destul de neclar...

— Alooo! am răcnit eu la individul din receptor, încîntat că, totuși, îmi dăduse atenție. Aș dori trei cozonaci cu nucă, un tort de ciocolată naturală și trei kile de carne, dacă se poate de porc, tot natural...

Receptorul începu atunci să pîrîie din ce în ce mai suspect, ca și cum aș fi cerut trompă de elefant. La un moment dat se putu desluși un glas vioi și zglobiu:

— Nu contează, nășicule, poa’ să fie și treizeci, că e de unde!...

Surprins de generozitatea dispecerului, dar și de fa-miliarismul acestuia, mă interesai intrigat:

— „Mercur” la telefon?...

— Vai de mine, nășicule, să-mi zici mie așa?... Mi-ai uitat numele? Aicișilea-i

Patraulea... Patraulea a lu' Co-tîrță.. Gilică!... Gilică, finu' lu' tălică! De la Tîncă- bești... Acuma-s în concediu medical, pentru tăierea porcului!... De-aia te-am chemat, nășicule, ca să te poftim și pe matale, să-ți dăm, vorba aia, ploconul finilor, carne și șorici, tobă, caltaboș și cîrnațuri... Că și tălică ai să ne poștești la București, să petrecem vreo cîteva zile, cînd ai să ne duci la circ, la cinemauri cu comedii, să ne mai distrăm și noi o țîrșică... De-un ceas, de cînd mă tot silesc să vorbesc cu matale, fără ca telefonul ăsta nenorocit să meargă ca lumea... Mare-ncurcătură de mațe, nașule, și cu triftorele ăstea... Pîna mai adinenea, vorbirăm trei deodată în pîlnie... Unul peste altul... De-aia mi-oi fi zis Mercur, pen'că m-ai cufundat cu cine știe cine altcineva... Dar, la noi în sat, nu-i nimeni cu poroclul ăsta, zău așa...

— E-n regulă, fine Gilică, s-a făcut! m-am grăbit eu să-i accept invitația, cuprins de-un entuziasm întru totul inexplicabil.

— Ba era foarte explicabil, interveni pe nepusă masă Babane, de vreme ce făceai rost de bucatele necesare pentru revelion, fără să te mai ploconești înaintea telefonului...

— Mă rog, s-ar putea să fie și asta o explicație! Însă finul Gilică vorbea mereu la aparat, de parcă-l apucaseră toate pandaliile... I se făcuse o poftă de vorbă dementială... Nesățioasă, întrecînd orice măsură...

Îi turuia gura ca o meliță, de parcă ar fi avut o mitralieră în cavitatea bucală. Îl aud și-acum spunîndu-mi:

— Nașule, nenorocire mare, nașule, animala-i cît boul, și n-o putem doborî singuri... Ne-ajută și matale, te-ajutăm și noi! C-au rămas în sat numai muierile, iar bărbații-s mai toți la oraș, unde lucrează și dorm la paza contractuală!... Mîine te-așteptăm, nășicule, pe la cinci, în zori!

Ostrogoții păreau încîntați de desfășurarea povestirii.

Numai Biba părea să aibă ceva pe suflet. Și mi-a și mărturisit ce anume o frămînta:

— Păi de ce se mai văita și plîngea finul matale, și ce-avea cu sătenii care dormeau în timpul lucrului, de vreme ce singur ți-a spus că și-a luat concediu medical, special, pentru a-și tăia porcul?...

— Ei, dragă Bibuțo, mai există și oameni dintr-ăș-tia... Fără pic de conștiință. Însă, pînă veți crește mai mari, sînt convins că năravurile astea au să dispară cu totul...

— N-ar fi rău, unchiule Andi, fiindcă noi, cînd vom fi oameni mari, în toată firea, n-o să mai îngăduim așa ceva! Și ce-a fost mai departe?...

— Nimic deosebit. Deocamdată... Mai întîi am încercat să-mi aduc aminte cine-i Gilică Patraulea a' lu' Co-tîrță... Și, din păcate, mi-am amintit. Asta, în pofida faptului că nu-l mai văzusem de vreo zece anișori, din clipa nefericită cînd mă pusese diavolul (Dumnezeu ne-întreținînd relații cu mine, eu

fiind cam ateu convins, iar el neexistînd) să-l cunun cu fata gazdei mele de la Tîncăbești, unde-mi scriam, pe vremea aceea, primul roman.

După strîngerea darului de nuntă (că pe acolo așa se organizează asemenea petreceri de familie), dar la care contribuisem substanțial, în schimbul unei pijamale (cumpărată tot de mine) și care-mi fusese oferită de fini, împreună cu-o găină, bine friptă la cuptor, de rămăse- seră din ea numai oasele și scrumul, ambii înșurăței dispăruseră definitiv de pe orbită.

Mai tîrziu, aveam să aflu că finul Patraulea se calificase mecanic de întreținere la un S.M.T., iar de agricultură se ocupa numai în timpul liber, cînd accepta să ajute studenții și elevii la culesul porumbului.

Bucuros de revenirea finilor la sentimente ceva mai umane, i-am telefonat mătușă-mi Ralița. S-alerge la piață, pentru a face rost de niște varză murată, în ve- derea preparării unor sarmale de spaimă.

Fiind mare meșteră întru „confecționarea” derivate- lor porcine (tobă, caltaboș și cîrnați) am invitat-o și la Tîncăbești, să mă însoțească la pomana scroafei. Bineînțeles, a acceptat imediat. Ce nu face omul, pentru un pic de aer curat, plus niscaiva măruntaie?

Pe la trei și jumătate (din noapte) ne-am îmbarcat în „Bombiță”.

La zece trecute fix (vorba lui Caragiale), mai tîrîș, mai grăpiș, am ajuns cu bine la...

Băneasa! După o serie de pene (de motor) îngrozitoare.

Bine că, la poarta oraşului, se afla un autoservice de excepţie. În câteva ore mi-au schimbat platinele, bujiile, cărbunii de la dinam şi pompa de apă, celelalte organe ale maşinii mai funcţionînd (încă).

Numai aşa îmi explic cum de-am putut rula pînă la marginea Tîncăbeştilor. Însă, de la hotarul satului, n-am mai izbutit să ne deplasăm decît tractaţi; de un camion al C.A.P.-ului, de şapte tone, mînat de cumătrul Bicu Patraulea. Şi care, spre norocul nostru, tocmai se-ndrepta către gospodăria lui frate-său, transportîndu-i un balot de paie. Pentru pîrlirea porcului!

În ograda finilor, veselie mare. Ceaunul de mămăligă fierbea în bătătură, răspîndind, pe o rază de-un kilometru, nişte aburi de trăscău năucitori.

Finu Gilică, beat de bucurie, ridicat pe picioarele-i proprii de nevastă-sa (voioasă şi dînsa, nevoie mare) mă anunţă glumeţ, cu limba împleticită:

— Nenorocire mare, naşule! Gătarăm vinu' şi-o dădurăm pe tescovină! Ce-i facem acu'?...

— Tăiem porcu' aia facem! se răţoi la dînsul tanti Raliţa. Unde-s oamenii de ajutor?...

— Dar tălică şi năşicu' nu sînteţi oameni? se miră finu Gilică. Punem osul cu toţii, coană mare, că moare scroafa! După ce că-i bătrînă şi bate la peste patru ani, ne puse sfîntu' de-i

dădurăm și două ocale de vin fiert, să i se mai frăgezească osînza...

Mobilizați de informațiile transmise de finul Gilică Patraulea, ne-am repezit la cocină, să tragem afară „fosila”. Namila, minimum 250 de kile, n-a opus nici o rezistență. Dar nici n-am reușit s-o urnim din loc.

În disperare de cauză, am pornit „Bombița”, recent reparată de cumătru Bicu, și-am parcat-o lângă Frosa (numele de botez al scroafei), pe care am legat-o cu-o funie de rufe de bara din spate.

Deși am demarat suficient de atent, cocina, fiind mai mică decât Frosa, s-a dejghinat numaidecât, prăbușindu-se peste „animală”. De asemenea, mi s-a dejghinat și bara de protecție, „Bombița” rămânând fără. În- să orice rău e spre bine! Căci am folosit-o ca pîrghie, pentru a putea ridica în picioare monumentul naturii. În vederea sacrificării.

Cînd Frosa a simțit gîdiliciul cuțitului, s-a trezit imediat. Mai ales că finu Gilică îi căutase gîtul prin partea dorsală, fiind... „emoționat”!

Tanti Ralița, dîndu-și seama de primejdia care ne păștea, a strigat la mine:

— Sui pe scroafă, nepoate, c-altminteri o ia la goa- nă și fuge!

Excelentă idee!

Peste cîteva clipe, Frosa alerga prin ogradă cu mi- ne în cîrcă. După cîteva tururi, se năpusti de-a drep- tul în direcția gardului.

Ca și cum nici n-ar fi fost, trecu prin el în plină trombă. După care mă purtă, cu patruzeci pe oră, spre lacul din fundul grădinii. Fiind înghețat bocnă, Frosa se avîntă înnebunită peste apele încremenite.

Pe la mijlocul bălții, gheața cedă, pîrîind sinistru, iar Frosa pieri în adîncuri, pe mine zvîrlindu-mă la vreo zece metri de-acolo, însă deasupra. Tras la mal cu ajutorul funiei pe care mi-o aruncaseră finii îngroziți, mi-am revenit după primul pahar de trăscau fierț. În viața mea nu băusem așa ceva, însă mi-l turnaseră cu forța pe gît, ca nu cumva să mor de „oftigă”, cum își dăduse cu părerea Gilică. După celelalte pahare, administrate în același fel, n-am mai știut ce-a urmat.

Cînd m-am trezit din „leșin”, ca să nu-i zic altfel, finul Patraulea m-a rugat respectuos să șterg putina, cît mai urgent, cu tanti Ralița cu tot, și să nu mă mai vadă la față în bătătura lui. Nici pe mine, și nici pe hodoroaga de cotoroanță, care avusese ideea cu încălecarea Frosei.

Bine c-a intervenit fina Firica și l-a mai domolit nițel, comunicîndu-i cu glas cleios, fiind și dînsa amețită de evenimente și trăscau:

— Las-o mai moale, mă Gilică bre, că n-o fi foc! Și-așa fiara aia, de Frosa, nu făcea prea multe parale... Iar nășicu' nu-i omu' ăla, care să se uite la bani!... De revelion o să ne poftească la dînsu', să mai petrecem și noi, și-o să ne socotim pînă la ultimul leuț!

Revelionul l-am sărbătorit împreună. Cu toții. Cu tanti Ralița, dar și cu finu Gilică și nevastă-sa Firica.

Aveam pe masă și sarmale, așijderea și tobă, calta- boș și cîrnați. De la „Intercontinental”.

Spre ziuă, finul Gilică, inimă de mamă, după ce-mi băuse toate alcoolurile din casă, inclusiv colonia neves- ti-mi și frecția mea pentru păr, mi-o lăsase pe Frosa la numai trei mii. De lei.

Probabil, însă, pusese la socoteală și serviciul de ma-să pe care mi-l spărsese, atunci cînd căzuse peste el, laolaltă cu pendula de perete.

Se apucase s-o examineze, în vederea unei evaluări, vroind să mi-o scadă din prețul scroafei. Norocul meu c-a pornit să bată agregatul, sunînd de trei noaptea, iar finul Gilică s-a speriat și-a dat să se țină de el.

În orice caz, a fost un revelion de milioane.

Pe cînd îmi exprimam părerea despre această întîm-plare de neuitat, Babacu și-a spus și el opinia sa personală:

— O fi fost de milioane, măi unchiule Andi, dar te-ar fi costat mult mai ieftin, dacă ai fi stăruit să capeți la telefon casa aia de comenzi la domiciliu... Nu mai cheltuiai cu „Bombița” la autoservice, nu mai alergai cu Fro-sa pe baltă, dar nici nu-ți mai lua finul Gilică pendula în brațe, s-o facă praf împreună cu vesela...

Ca să vedeți ce-i trecea prin cap ostrogotului. Precis nepoțelul ăsta, al meu, o să ajungă un mare economist!

Dacă nu cumva scriitor.

Episodul 21

CURA DE SLĂBIRE 100%

Cînd am isprăvit de înfulecat fantasticele chiftele dietetice făgăduite de ostrogoti, am constatat că sînt mai flămînd decît înainte de masă, dar și total reînsănătoșit.

Totuși, mînat de curiozitatea mea mereu nesăturată, am ținut să aflu de la nepoți din ce „confectionaseră” chiftelele. Drept care am întreat-o pe Biba:

— Ascultă, măi copilă bună, ce materiale au intrat în componența acestor foste chiftele, mai mult decît imponderabile?...

— Nu-i așa c-au fost formidabile? s-a interesat bă-lăița mea de nepoată, mai înainte de a-mi furniza răspunsul.

— Hai să nu mai discutăm problema sub acest aspect! i-am propus eu. Prefer să mă abțin în privința calității lor...

— Și crezi că-i frumos și educativ să procedezi așa, măi fratele meu, să n-ai

curajul de-a spune omului, verde în față, dacă a făcut ceva bun sau rău?... m-a luat la rost Babane, privind la mine nițel uimit.

— Dacă-i așa, atunci las la o parte sfiala care mă caracterizează mai totdeauna, și-am să vă spun adevărul... Dar, mai întâi și-ntâi, să-mi dezvăluiți secretul lor de fabricație!... După aceea, am să vă comunic și părerea mea...

— Dragă unchiule Andi, a purces să grăiască Biba, ușor rușinată, deoarece, probabil, ea fusese gospodina care se ocupase de profilul dietetic al mesei mele de seară, cred că n-am greșit deloc, atunci când am folosit pentru chifteluțe o serie de materii prime binefăcătoare, cum ar fi, bunăoară, dovleceii fierți, trecuți prin mașina de tocat, împreună cu lobodă albă, țelină, gulii sfeclă furajeră (fiindcă din cealaltă n-am găsit), doi morcovi și patru cartofiori... Însă totul fără sare și piper, conform indicațiilor primite de la nenea doctoru'...

— Dar carne, carne n-ai pus nici un pic? m-am interesat eu îngrozit de rețeta utilizată de Biba.

— Aveam pregătită și nițică pulpă de pui, însă am uitat-o în frigider... Și-i mai bine că s-a-nțimplat așa, deoarece carnea face rău la suferinzi! mi-a răspuns bălăița.

— Ei bine, află că asta-i principala lipsă, care a făcut să iasă chifteluțele voastre c-ntr-un manual de chimie, unde se spune că există anumite combinații indigeste, insipide și incolore...

— Cum adică, măi Hombre, insipide, inodore și nu mai știu cum ai zis? și-a manifestat curiozitatea și nă-pîrstocul de Babacu.

— Când ai să mergi și tu la școală, ai să afli că **ino- dor** înseamnă fără miros, **incolor** fără culoare, și **insi- pid** fără gust! i-am explicat eu mezinului treimii de îngerași.

— Și trebuie să-nțelegem că nu ți-au plăcut chifteluțele dietetice, preparate cu-atîta oboseală de noi toți? se arată indignat Babacu. Mă mir!... Pentru că și nea Mișu Falconetti le-a gustat, și-atît i-au plăcut, încît abia l-am putut alunga de lîngă tava în care-și băgase botul, de răvășise chifteluțele ca pe niște otrepe... Bine c-am izbutit de le-am aranjat la loc, ca să ți le servim matale! Și mai faci și pe nemulțumitul... Asta-i cul- mea! Zău că nu te-nțeleg, unchiule Andi!

— Măi copii, n-aș vrea să-mi interpretați greșit spusele! am încercat eu să mă scuz în fața ostrogoților. Pentru un om condamnat la o dietă severă, așa cum am fost eu pînă acum, mîncarea ideală trebuie să fie neapărat inodoră, insipidă și incoloră... Deci, ați nimerit-o, cum nu se poate mai bine! Cvar aș mai gusta cîteva chifteluțe, dacă ar mai fi pe undeva, cumva...

— Păi mai sînt, El Fugitivo! m-a anunțat încîntată Biba.

— Foarte bine! Atunci, dați-i-le lui nea Mișu al vostru, că și potăile trebuie să urmeze, din cînd în cînd, un regim vegetarian... Renunț în favoarea javrei, gata...

Dealtfel, tocmai vream să vă anunț că deseară plec la București... Sînt bine sănătos, m-am refăcut datorită îngrijirilor voastre, și-am acasă o mulțime de treburi... Cînd mai veniți pe la mine?...

— Deocamdată nu știm, însă o să te anunțăm la timp, pentru că mămica și tăticu sînt cei care trebuie să hotărască! m-a asigurat Babane. Ai telefon, unchiule Andi, avem și noi, așa că nu-i o problemă!...

Nici n-a fost o problemă. Întocmai cum prevăzuse Babane. Pentru că, în ajun de Anul nou, îmi telefonase vă- ru-meu Anatolie și-mi spusese:

— Măi Andi, mi-au povestit copiii despre revelionul pe care l-ai petrecut cu finu-tău de la Tîncăbești... Ce-ai zice să-ncercăm un revelion împreună, la tine, la București?...

— Perfect! Total de-acord! Cînd sosiți?...

— Mîine dimineață, ca să avem timp de pregătiri! Tocmai am tăiat porcul...

— Și mai perfect! am exclamat eu încîntat. Chiar mai mult decît perfect, chiar perfectul compus...

Din păcate, după cum se va vedea, lucrurile au ieșit pe dos, la modul **imperfect!**

— Vin ostrogoții! am vestit-o pe nevastă-mea. Fa- cem revelionul cu ei. Mi-a telefonat Anatolie. De la Valea cu Urși. Sosește întreg tribul Jimbla, văru-meu cu nevastă-sa, plus zgîmboii ăia mici. Biba, Babane și Babacu... Dar îi știi ce copii minunați sînt!... De spai-

ma lumii, nu altceva! Bineînțeles, metaforic vorbind. Și care-și iubesc unchiul într-un chip intensiv, deoarece îi îndoapă cu profiterole, ca pe niște țifoi... Și pentru că-i un detectiv de excepție. Mai ales când le povestește aventurile lui imagine, de adorm pe ei... Ce zici?...

— Îmi pare bine, măiestrică, mă bucur! mi-a răș-puns Penke, omul meu de aur, cu glas de argint. Atunci culcă-te, fiindcă mâine te duci la gară să-i întâmpini. Bine c-avem cu ce să-i primim! Am trmțit niște sar-male, de-or să rămână paf!

— Și-o să mai trîntești și altele, deoarece au tăiat porcul! am informat-o pe nevastă-mea. Precis vin și cu-o bună parte din el...

Cuprins de-un acces de dragoste inexplicabil, pe la 4,46 (dimineța) goneam prin Gara de Nord. Ca un apucat. În căutarea unui bagajist, cum li se spune acum hamalilor. Norocul meu că mai întârzia nițel (110 minute) trenul cu care trebuiau să sosească ostrogoții.

Ca să-mi mai astîmpăr nervii, m-am dus la restaurantul gării. Ospătarul s-a înființat destul de repede, peste aproximativ zece minute. Și m-a întrebat extrem de amabil:

— Ce serviți? Avem friptură de vacă, de porc, ciorbă de burtă, fasole bătută, tort de ciocolată... Vă dau din fiecare câte o porție, sau aveți de gînd să renunțați la o viață sănătoasă?... Spuneți-mi deschis, nu vă jenați!...

Nu m-am jenat, și i-am comandat cu glas timid:

— O cafea slabă, că și-așa sînt suficient de tensio- nat!

— Numai atît? și-a exprimat dezamăgirea ospătarul, după ce-și imaginase că va îndeplini planul numai cu comanda mea. Bine, am să vă servesc o cafea relaxati- vă, adică liniștitoare, pentru că-i mai mult din năut, pe puțin 80%

— Poate vrei să spui **relaxantă**, dragul meu, deoa- rece **laxativ** înseamnă altceva! am încercat eu să-i îmbogățesc cunoștințele.

Cînd mi-a adus poșirca respectivă, pe care, dealtfel, eu i-o cerusem astfel, el neavînd nici o vină pentru gus- tul ei infam, l-am întrebat cît mai politicos cu putință:

— Meștere dragă, de unde-aș putea face rost de-un bagajist?

Deși nu mă mai privea cu ochi buni, de cînd îi comandasem doar o cafea, mi-a răspuns, totuși, suspect de amabil:

— De-acilea, taică părinte, de-acilea, c-avem la gară aproape trei bagajiști, din care unu-i mai totdeauna în concediu medical...

— Fiule! m-am exprimat și eu în stilul său biseri- cesc-ortodox, află că nu-s preot, în ciuda bărbii pe care o port, și asta numai din pricina unei mîncărimi de piele trecătoare, dar dacă vrei să rămînem prieteni, și să-ți plătesc cafeaua ca și cum ar fi naturală, zi-mi repede unde se-ascund?...

— Ptiu! Bată-te să te bată norocul, puteam să jur că-mi ești popă, dacă nu chiar călugăr!

mi s-a adresat individul, cu un respect sensibil redus. Păi, dă-i bătaie, nene, și caută-i și matale pe la bufetele de peron. Dacă nu-s pe-acolo, vezi la expres, nu la tren, ci la restaurant... Sau ia la rînd casele de bagaje. Deși, cel mai nimerit ar fi să pîndești sosirea internaționalelor. Mergi odată, nu mai zăbovi, că-mi vin clienți mai serioși, în stare să și mănînce, să-mi fac și eu planul pe ziua de azi... Sau, știi ce?... Dacă ești băiat deștept, de-și n-aș prea zice, fă-ți rost de-un cărucior de autopurtat bagaje... Cafeaua-i trei lei... și cît te mai lasă inima!

Nu m-a lăsat. Pentru că stau bine cu articolul respectiv.

Fără să-i dau nimic peste preț, în mai puțin de trei-zeci de minute parcursesem vreo patru kilometri. Ca un atlet. Umblînd brambura după bagajisti. Mers activ, de marș forțat. De fapt, așa mi se recomandase și la Institutul de boli de nutriție, dacă țin să slăbesc. Însă în problema asta nu-s chiar atît de fanatic, ci mai mult doctorii de-acolo.

Între timp, am mai participat și la sosirea a cinci garnituri interne și trei internaționale. Prilej cu care am ajutat două bătrîne să-și care cuferele de zestre (cît niște dulapuri). Apoi am depozitat trei prichindei rătăciți la camera mamei și-a copilului, unde mai erau cîțiva copii, însă fără mamele respective. Probabil erau și aceștia niște rătăcitori. După aceea am transportat (în cîrcă) și-un cetățean leșinat, după afirmația sa aproximativ de

neînțeles, deși trăsnea de la o poștă a rachiuri superioare (minimum 60 grade, în nici un caz Celsius).

O activitate fantastică, intensă, de necrezut, dar care m-a ajutat enorm. La slăbit! În urma unor îndelungate tratative, cu un tânăr care sechestraseră un cărucior pentru rapidul de noapte (Cluj, orele 23,44), acesta, extrem de binevoitor, mi-a cedat minivehiculul, în schimbul unei garanții în natură (cinci sticle de bere).

Acceleratul de la Pitești (în care se aflau Jimblenii) a sosit la timp, respectând cele 110 minute de întârziere fără nici o abatere de la orar.

La vederea tribului ostrogoților, m-au podidit lacrimile. De bucurie. Asta la început. Apoi s-au transformat în lacrimi de compătimire.

Văru-meu șchiopăta grav de tot. Nevastă-sa suferea crunt de „rău de tren”. Zgîmboii, în schimb, erau bine sănătoși, dar dormeau de-a-npicioarele, istoviți de prea îndelungata călătorie. 110 minute, în plus, nu-s de ici de colea, și nici ușor de îndurat.

Pe Anatolie l-am condus personal la un taxi. Cu căruciorul de transportat bagaje. Pe nevastă-sa am culcat-o (provizoriu) pe-o bancă. Lîngă geamantanele pe care le coborîsem (tot eu, și singur) din vagon. De la celălalt capăt al acestuia, ușa cea mai apropiată fiind blocată. Iar geamantanele fuseseră în număr impar, de șapte.

Pe copii n-a mai fost nevoie să-i car, deoarece s-au lăsat tîrîți. Cu geamantanele, apoi, a fost și mai lesne. Le-am cărat pe rînd, unul cîte unul. Cu căruciorul, care nu era suficient de încăpător.

După a șaptea cursă, umblam crăcănat. Ca și cum aș fi băut un butoi de trăscau. Dar am efectuat-o și pe-a opta! Cu Felicia, nevasta lui văru-meu, care nu era în stare să umble, deși își revenise complet.

La urcarea bagajelor în taxi, am avut un noroc chior.

Apăruse, ca printr-o minune, un bagajist amabil și tare zîmbăreț. După ce i-a încărcat pe Felicia, pe Ana-tolie și geamantanele, mi-a depozitat nepoțeei într-o al- tă mașină, fiindcă nu-ncăpeau cu toții în prima. Cea din urmă era a lui socru-său, care lucra clandestin cu autoturismul său proprietate personală.

I-am plătit taxa cuvenită, conform anunțului de la intrarea în gară, iar dînsul, la despărțire, mi-a întins o mîină prietenească. Zîmbindu-mi nespus de cald. I-am strîns-o și eu la fel de călduros. După care individul nu mi-a mai zîmbit. Deloc. Ba chiar invers.

Ajuns cu bine acasă, am procedat la transportarea lui Anatolie, a Felicie, nevastă-sa, a ostrogoților, trei la număr, și-a celor șapte geamantane. În care, după părerea mea, trebuia să se afle cel puțin o jumătate de porc, atît erau de grele. De aceea am fost silit să car totul pe rînd, și oameni, și geamantane.

Cînd am isprăvit titanica muncă pe care o depuse- sem, am avut impresia că devenisem pur și simplu imponderabil. Cu toată greutatea mea, de la natură.

Văzînd halul în care arătam, Penke, nevastă-mea, speriată nițel, m-a vîrît imediat în pat. Avea și toate motivele. Deoarece prezentam unele simptome de febră (musculară și cerebrală). Pe cînd îmi așteptam ceaiul de sunătoare făgăduit de Penke, dar care nu mai so- sea, scumpii noștri musafiri se desfătau cu sarmalele prînzului de gală oferit de nevastă-mea.

În schimb eu, optimist și încrezător, visam la viitor. La acea zi minunată, adică peste o săptămînă, cînd ur- ma să-i urc iarăși în tren pe membrii tribului Jimbla. Singura mea nădejde era să se mai reducă din numărul geamantanelor. În cazul cînd, dacă se adevereau presupunerile mele, conțineau o bună parte din porcul tăiat la Valea cu Urși. Că doar nu erau să-l care îndă- răt! Și-apoi, ei fiind cinci, ce-ar fi vrut să mănînce o săptămînă întreagă?...

În orice caz, mai eram încîntat și de faptul că mi se oferea posibilitatea de-a efectua o nouă cură de slă- bire 100%, fără să mai recurg la tratamentele de la Institutul de boli de nutriție.

Ce nevoie mai aveam, cînd există atîtea gări în capitală, și toate lipsite de bagajști?...

Episodul 22

INFLUENȚA APELOR MINERALE ASUPRA NEURONILOR

Se întîmplă ceva foarte ciudat cu neuronii mei, acele, celule cenușii care-mi mobilează creierul. Asta, mai ales, de cînd mi-au sosit ostrogoții de la Valea cu Urși, și nu numai ei, ci și văru-meu Anatolie cu nevas- tă sa.

Mai sînt vreo cîteva zile pînă la revelion, iar toată casa se află cu fundul în sus. Nu mai sînt în stare să scriu un singur rînd. Stau blegit înaintea mașinii de scris, iar mintea nu-mi funcționează deloc, de parcă s-ar fi transformat în piftie. Întocmai ca piftiile de purcel pe care le prepară acum Penke, tanti Ralița și Felicia. Barem acelea de-ar fi comestibile.

Mă paște bănuiala că totul se petrece din pricina creșterii mele în greutate. Deși, date fiind pățaniile de la Gara de Nord, ar fi trebuit să slăbesc corespunzător.

Ce-i drept, după ce ținusem o zi de regim dietetic sever, mă cam dedulcisem la sarmalele din cămară. Fiind întuneric beznă, nu le prea numărasem. Și nu-i exclus să fi hăpăit mai mult decît se cuvenea. De aceea, tanti Ralița mă și prelucrase:

— Măi Al, băiețelule, sau Andi, cum îți zic nepoțeei, eu cred că-i absolut necesar să dai câteva ocale jos!...

Încurajat astfel, m-am pus imediat pe lucru. Nu la mașina de scris, ci la mașina de tocat carne, în bucătărie, unde femeile casei mă solicitaseră să le ajut la fabricat cîrnații pentru revelion.

Adăugînd la această muncă de jos și cele două zile de post negru, în care răstimp nu mi se dăduse la masă de cît ceaiuri medicinale, brînză de „veci” și câteva legume greu de identificat, de tip O.Z.N., preparate într-un chip excepțional de nevastă-mea, în așa fel încît, dacă reușeai să le înghiți, cu chiu cu vai, nu știai precis ce anume era: burete de baie, vată sintetică sau napi furajeri, și pe care nu i-ar fi acceptat nici nea Mișu Falconetti, că-țelul ostrogoților, totuși am izbutit să dau jos vreo 50 de kilograme!

O cantitate fantastică.

Numai că aceste 50 de kilograme le dădusem jos din pod, și nu din greutatea mea. Ele erau reprezentate de cele 200 de sticle goale. Pe care trebuia să le umplu la centrul de ape minerale de pe strada Latină, de lîngă noi. Cu „Borsec”...

Bineînțeles, nu pe toate. Pentru că, după ce le-am cărat acolo, ajutat nițel și de Biba, Babane și Babacu, care transportaseră și ei vreo zece sticle, am fost nevoit să le-aduc îndărăt, deoarece mai trebuiau și spălate.

Tanti Ralița, din bucătărie, unde se ocupa serios de preparatele destinate întâmpinării Anului nou, mi-a strigat mobilizator:

— Pune osu' și fă-le ca oglinda, măi nepoate... Nu te lăsa! Numai apele „milenare” te mai pot ajuta... Am citit undeva, nu mai știu unde, și nici cînd, că au o influență fantastică asupra funcțiunii creierului surmenat! Apele „milenare”...

Aici, cînd am auzit-o repetînd cuvîntul „milenare”, mi-am ieșit din pepeni și-am întrerupt-o:

— Se zice **minerale**, dragă tanti Ralițo!...

— Ba **milenare**, pentru că de mii de ani le bea o lu- me întreagă! nu s-a lăsat dînsa convinsă.

— Și ce legătură au ele cu activitatea mentală? Nu m-am lăsat nici eu.

— Au!... Uite că au! Pentru că balonează, și nu mai poți mîncă! Iar ție asta ți se recomandă... Ori, ce mai calea-valea, o minte pe care n-o apasă un stomac umflat, funcționează mult mai ușor... E la mintea cocoșului, pentru că tot pomenii de minte... Orice prost poate pricepe atîta lucru, nu numai eu sau tu! Dacă bei o sticlă de „Borsec”, de-un litru, te balonezi imediat și dai jos un kil... Dacă bei două, slăbești un kil și jumătate! Pricepi? După regula lui **Evrîka**, ăla care a strigat „Arhimede”, atunci cînd a ieșit din baia comunală, de la aburi!...

Babane, care asculta uluit spusele mătușă-mi, mi-a șoptit la ureche, destul de încet:

— Am impresia că le cam încurcă tanti Ralița! Des-pre chestia asta am învățat și eu ceva la fizică... Arhimede a fost cel care a exclamat, când a ieșit din apă, „Evrika!”, adică, pe limba noastră, „Am descoperit”! Descoperise principiul lui Arhimede, după cum i s-a spus mai târziu. Și care sună așa: „Orice corp scufundat într-un fluid este supus unei presiuni verticale, de jos în sus, egală cu greutatea fluidului deplasat”. Și nici nu văd ce legătură poate fi între lichidul pe care ai să-l bei, după sfatul lui tanti Ralița, și greutatea matală...

Biba și Babacu, după ce ascultaseră extrem de curioși expunerea fratelui lor mai mare, mă traseră în baie, unde, în cadă, vîrîsem toate sticlele, în vederea spălării.

Bălăița mea de nepoată, în timp ce pregătea detergentul necesar, simți nevoia să mă chestioneze:

— Ascultă, El Fugitivo, tanti Ralița te-a îndemnat să cobori din pod toate sticlele astea?...

— Da, măi copilă bună! i-am răspuns eu amărît. Chiar mi-a precizat c-am să slăbesc și mai mult, dacă voi întreprinde operația de unul singur... Asta, după ce-o rugasem să m-ajute nițel!

Pe cînd ne apucasem cu toții să curățăm sticlele de etichete, de resturile de ulei sau de alte substanțe pe care le conținuseră, mi-am amintit de-un alt principiu din fizică expus aiurea de tanti Ralița.

Odată, încercase să-mi explice legea lui Ohm, în chipul următor: „Dacă ești om cu mine, sînt și eu om cu tine!”

— Unde-ai citit tîmpenia asta? răcnisem eu indignat.

— Băiețele, nu-i uman ce se-ntîmplă cu tine! Cum de-ndrăznești să vorbești astfel cu mătușa ta bună? N-am citit nicăieri, dar legea asta, a lui Om, mi-a spus-o, chiar așa, cum ai auzit-o, un mare savant în electronică...

— Cine, tanti Ralițo?

— Electricianul de la cooperativă, care mi-a schimbat siguranța de la fierul de călcat, și care mi-a cerut numai treizeci de lei...

— Ești nemaipomenită! Fiarele de călcat nu-s prevăzute cu **siguranțe**, ci cu **rezistențe**. Savantul matale, marele electronist, este nu numai escroc ci și-un mare imbecil... Pentru că una-i să fii om, și alta Ohm!... A abuzat de bunătatea dumitale, care însă nu știi să deosebești numele de Ohm, care se scrie cu „h”, între „o” și „m”, de numele omului de omenie...

— Ba nici gînd de-așa ceva! Electricianul meu este un băiat de mare viitor. Un adevărat savant. Merge fierul acum, de parcă ar fi radiator, arde orice, pîrlește totul, și nici nu se mai răcește, pînă nu-l bagi într-o găleată cu apă... Și-atuncea, chiar, poate fi folosit la fiert ceaiul!...

Cînd am gătat de spălat sticlele, de rămăsese rămas numai vreo 125, din întreaga cantitate de 200, diferența spăr-gîndu-se cu prilejul operațiilor de manevrare dintr-un loc

în altul, le-am scos apoi în curte, să le punem la uscat.

Cu această ocazie, s-au mai spart opt. Pînă să se zbicească recipientele din curte, am curățit baia de cioburi. Bineînțeles, ajutat substanțial de ostrogoți. Babane în-cărca cioburile într-o găleată de tablă, Babacu mi le transmitea, ca să le car în fundul curții, acolo unde se aflau tomberoanele de gunoi, iar Biba ținea evidența găleților transportate.

La ora cînd isprăvisem totul cu bine, ne-am dus cu sticlele la centrul de pe Latină.

Deoarece se înserase, magazinul închisese de mult. Mai ales că, după-amiaza, arareori se întîmpla să vină gestionarul. Și, din motive de forță majoră, ne-am cărat iarăși acasă cu recipientele. Cu care prilej, s-au mai spart zece.

În cealaltă zi, dis-de-dimineată, am repetat figura. De astă dată numai cu 107 sticle.

Însă, spre surprinderea noastră, am aflat de la cetățenii din vecinătate că magazinul de ape minerale funcționa normal, de la 8 la 12 și de la 16 la 20, dar că aprovizionarea, de la centru, se opera numai miercurea.

— De-aia, măi Hombre, începu să mă lămurească Babacu, e plină prăvălia numai cu lăzi goale!

— Dar nenea care vinde apa, ce face în restul săptămîinii? s-a interesat Biba.

— Păi, ce să facă, aranjează și el lăzile! și-a dat cu părerea Babane.

Nișel demoralizați, ne-am dus din nou acasă. Cărînd cu noi sacoșele cu sticle.

Aș fi avut și eu niște lădițe, ca să ne fie mai lesne, dar fuseseră construite pentru sticlele de bere. Așa ne-am dumirit de ce, cînd am încercat să le vîrîm în lădițe pe-ale noastre, de-un litru, acestea se spărseseră mai mult de jumătate. Fiindcă nu-ncăpeau! Decît în bucăți.

Întrucît a doua zi era miercuri, ziua de aprovizionare a magazinului, ne-am înființat la ușa acestuia încă din zori. Între timp, gestionarul își scosese lăzile goale pe stradă, blocînd întreg trotuarul. Și nu numai trotuarul, ci și ieșirea din magazin.

Bietul om, pentru a circula, era nevoit să escaladeze, de fiecare dată, muntele de lăzi ce se formase. Un adevărat alpinist, nu altceva! Pe la unsprezece și jumătate, Babacu mi-a strigat în ureche, atît de puternic, încît mi-a zumzăit timpanul o bună bucată de vreme:

— Hombre! Hombre! Uite-i că vin!...

Entuziasmată, Biba a pornit și ea să chirăie, aproape cîntînd:

— Vine, vine, uite-l că vine, numai de-ar fi pline!..

Nu erau. Camionul depozitului — gol. Dar sosise pentru a încărca ambalajele centrului. Cel cu marfa pe care-o așteptam, și nu numai noi, ci toți cei vreo șaiszeci de oameni care se adunaseră în stradă, și-a făcut apariția abia la 16,30, adică după-masă.

Întrucît plecasem să prînzim, lăsînd sticlele în grija unui cetăţean amabil, cînd ne-am întors şi noi, odată cu camionul care parcase peste o parte din sacoşele noastre, am răsuflat uşuraţi.

Şi pentru că sosise marfa, dar şi pentru că ne rămăseseră doar vreo zece sticle, restul fiind transformat în cioburi.

Gestionarul, disperat de faptul că trebuia să descarce singur ditamai hurdubaia de camion, care conţinea, pe puţin, vreo două mii de sticle cu apă minerală, a purces să răcnească în gura mare:

— Cine ajută la descărcare, va primi marfa peste rînd!

Mobilizaţi de chemarea bietului om, ne-am angajat,

şi eu, şi nepoţei, dar şi-o mare parte din cetăţeni, la coborîrea lăzilor cu sticle.

Pe la 19,45, cînd gestionarul îşi manifesta intenţia de-a închide magazinul, deoarece se apropia ora de termi-nare a programului de lucru, ne-am căpătat şi noi cuveni-tele „Borsec”-uri.

Cinci sticle!

Restul, cu prilejul operaţiunilor de descărcare, se făcuseră praf şi pulbere.

Acasă, frînţi de oboseală, am gustat fiecare cîte o gură de „Borsec”.

Din păcate, numai eticheta corespundea denumirii de mai sus, deoarece apa minerală pe care o beam, cu nasurile astupate, era de

„Căciulata”, trăsnind îngrozitor a ouă împutite.

— Bună și asta! a declarat în culmea fericirii tanti Ralița. Nici nu știți cît ajută la pietrele de la ficat, sau de la rinichi, că nu-mi mai aduc bine aminte!... Beți-o cu încredere, și numai așa o să scăpați de nenumăratele boli care cauzează aparatului hepatic...

În timp ce mă căzneau să adorm, după ce nu fusesem în stare să mănînc mai nimic, atît din pricina oboselii, cît și-a mirosului de nesuportat, care-mi stăruia în nări, am întreb-o pe Penke, nevastă-mea:

— Ascultă, măi copilă bună, tu ce părere ai?... Crezi c-o să m-ajute cu ceva apa asta minerală?

— Depinde! mi-a răspuns dînsa pe jumătate cucă- ind. Dacă în sticlă se află ce scrie pe etichetă, atunci poate că da, dacă este altceva, atunci poate că nu! E clar?...

Desigur că nu era clar. Nimic. Și de nici un fel. Un lucru mi-a fost însă limpede. Cu ocazia eforturilor de-puse pentru obținerea celor cinci sticle de „Borsec”, dar care conțineau „Căciulată”, îmi dispăruseră total dereglările depistate de mine în sistemul neuronal. Deci, ce mai tura-vura, tot era bună la ceva apa minerală!

Dar mai rămînea o problemă. Mă va ajuta să dau jos? Din greutate, bineînțeles, pentru că din pod nu mai aveam ce. Aici e-aici!

Fiindcă, poimîine, va trebui să întîmpinăm Anul nou. Cu piftii și sarmale, cu fripturile și cîrnați, plus multe alte chestii, la care robotiseră, pe spetite, nevas-tă-mea și biata Felicia, mama ostrogoților.

Oricum, pe tanti Ralița n-am s-o uit la masa sărbătorească. O să-i torn în paharul de vin un pic din apa minerală pe care mă sfătuisese s-o beau eu. Tot se plînge dînsa de niște dureri la șale. Poate că-i va fi de folos. În regiunea aceea se află și rinichii, și oasele sacro-ilia-cului.

Deci, scapă și de pietrele de la rărunchi, dar și de reumatism!

Episodul 23

OMUL CU O MIE DE FEȚE

De cînd au rămas ostrogoții la mine, am parte numai de surprize. Din cele mai neașteptate.

Azi dimineată, pe cînd luam împreună ceaiul, numai eu cu nepoței, Penke fiind plecată la Tîncăbești, aud că sună cineva la ușă. M-am dus să deschid. În prag, bătos și fălos, rumen la față ca un sportiv, stătea proțapit nea Gică Zbanț.

— Hai noroc și voie bună, măi frate Andi! Ce mai faci, ce mai învîrtești, că-s vreo douăzeci de ani, de cînd nu ne-am mai văzut! a exclamat cu glas voios vizitatorul neașteptat.

Așa era. Nu-l mai întîlnisem pe nea Gică de prin 1960. Cînd mi-era vecin de stradă, locuind deasupra bufetului „Izvorul Rece”. Arăta și-acuma la fel de țănoș și trupeș, tot atît de plin de poftă de viață.

— Poftim în casă, nene Zbanț, să-mi cunoști nepo-țeii! l-am invitat eu.

După ce s-a așezat la masă, refuzîndu-mi cana de ceai oferită, pe motiv că apa-i face rău la rinichi, a gustat din pătărelul de rachiu, și-a pornit să-mi cîntă-rească din ochi ostrogoții.

Peste mai puțin de-un sfert de ceas, nepoțeii mei se-ndrăgostiseră zdravăn de nea Gică Zbanț. Deveniseră prieteni la cataramă.

Mai ales din clipa în care vechiul meu prieten ne invitase la grădinița restaurantului „Miorița”, să bem cu toții un pepsî.

Cînd ne-am trezit instalați la o masă, iar ostrogoții porniseră să-și soarbă băutura lor rece și colorată, nea Gică Zbanț m-a îndemnat:

— Ia cu neica o spumă de drojdie! Numai la „Mio-rița” mai găsești un asemenea trăscau de 40... Grade, nu lei!

Fără să fiu prea încîntat de prostiile pe care le de- bita fostul meu vecin, l-am îmbiat să bea ce poftește,

fiind invitatul meu, și să-mi mai spună ce face și cum o duce cu viața.

— Dom'le, nu-i a bună ce se-ntîmplă cu mine!... Aseară era să mor, cînd m-am azvîrlit de la etaj!

— Ai încercat să te sinucizi, nene Zbanț? l-a întrebat îngrozit Babane.

— Chiar așa, dragul meu? am intervenit și eu. Ce, n-aveai altă treabă?...

— Ba am. Și încă prea multă, măi băiete. Cum să mă sinucid?... Dar jucam...

— Și-ai vrut să-ți sperii partenerii, fiindcă pesemne pierdeai?...

— Aiurea! Ce-s tîmpit, să-mi pierz banii la cărți?... Jucam în Agentul secret, un film polițist, care se tur-nează la studiourile noastre de la Buftea, pe post de cascador-adjunct... Trebuia să cad pe-o saltea. Însă recu-ziterii, sau cei care trebuiau să se ocupe de problemă, c-am uitat cum li se spune, pierduseră din vedere sal-teaua. Și n-o mai puseseră deloc... Dar nu-i numai vina lor, pentru că este posibil să fi încurcat eu filmul, și să nu mai fi știut în care joc, deoarece iau parte la o mul-țime de producții... Aoleu, cît e ceasul?...

— Zece și-un sfert! i-a comunicat Babane.

— Dar ce s-a-ntîmplat, nene Zbanț? s-a interesat Babacu tulburat, temîndu-se ca noul său prieten să nu fi pățit ceva, să uite de vreo întîlnire sau de vreo sarcină importantă.

— Nimic! Totul e-n regulă, măi copii! ne-a liniștit nea Gică. Deseară am iarăși spectacol.

Căruța cu paie, sau ceva în genul ăsta, în orice caz o piesă, celebră...

— Poate-i vorba despre **Căruța cu paiețe**, nene Zbanț! s-a încumetat să-l completeze Biba, nu-i așa?...

— Exact și întocmai... Adică, să vedem, ba nu, cam așa ceva! Dar de unde știi de căruță?...

— Păi am văzut-o și noi, anul trecut, când ne-a dus El Fugitivo la teatru! l-a lămurit bălăița mea de nepo- țică.

— Cum, îl cunoașteți și pe actorul ăla, din serialul de la radio?

— Numai de la televiziune, nene, că la radio nu s-a dat... Însă așa-i zic eu unchiului Andi...

— Bravo!... Interesant... Și unde rămăsesem?... Aha, la teatru... Că mîine trebuie să intru în alte două piese... **Alecu Lăpușteanu**, adică, pardon, **Păpușteanu**, și-n **Cadavrul mort**, drama aia a lui Tolstoievski...

Am fost nevoit să intervin, mai mult pentru a nu-i îngădui vechiului meu prieten să rostească în continuare cine știe ce alte bazaconii:

— Zău, că le cam încurci, nea Gică! Probabil te re- feri la **Alexandru Lăpușneanu** și la **Cadavrul viu**...

— De Lev Nicolaevici Tolstoi!... m-a completat cu vioiciune Biba, mare amatoare de literatură...

— Chiar așa? se miră fostul meu vecin. Poate... Dar unde am auzit eu de unul cu „ievschi”, care lucrase ceva tot cu cadavre?...

— Pesemne că-i vorba de Dostoievski... Precis! Chiar are un roman ce se cheamă **Crimă și pedeapsă...**

— Va să zică, știam eu ceva... Unde-i crimă sînt și cadavre! Își recăpătă aplombul nea Gică Zbanț. După aia am niște filmări la televiziune, într-o reclamă pentru Ge-rovital... medicamentul acela miraculos, care împrăștează memoria și-i întinerește pe vîrstnici... La noapte, repet la circ... Ca măturător, deocamdată...

Mirat de prodigioasa activitate „artistică” a lui nea Gică, îl întrebai extrem de curios:

— Parcă lucrei în comerț, nu-i așa

— Da, ei și?...

— Nu știam că ești și actor!

— Păi, nici eu! ne-a declarat nea Gică plin de nevinovăție. Am ieșit cam de mulțisor la pensie și nu pot sta degeaba... Fac figurație... Regizorii zic că sînt un figurant de excepție. „Omul cu-o mie de fețe”, așa m-au botezat... Mai lucrez și eu, ca să mă mișc și să-mi activez creierul. Dar este enorm de lucru. Abia mă descurc... Să vezi ce-am pățit... Așa!... Unde-am rămas?... A! La necazurile meseriei de artist. Luni am jucat în **Paiațe**, nu la Operă, ci-n căruță, mă-nțelegi, pe rol de lord englez... Dar tocmai mă-ntorsesem de la **Agentul discret**... Cînd am intrat în scenă, în loc să declam „Bonjour bun, măi fraților!”, în franțuzește, am răcnit „Sus mîinile, că

trag!" Am avut un succes nebun! Marți, la matineu, în **Locusteanu**, în scena cu chiolhanul boierilor, am înfulecat tot ce era pe masă... Crezusem că joc în piesa **La hanul Ancuței**... Lumea a râs în hohote! Seara, în ace- eași piesă, am repetat figura. Succes monstru, dom'le! Se tăvălea sala de râs, deși era o mare tragedie... Mai ales în clipa când boierii s-au repezit la mine, să-mi ia hartanul de friptură... Lacomî, dom'le! Dar nici eu nu m-am lăsat! M-am pitit sub masă... Ei, după mine, să-mi ia bucățica de la gură... Lumea m-a aplaudat din răspuțeri... Joi, am filmat la Buftea... Într-un serial cu haiduci, sau **cow-boys**, că nu mai știu ce erau, și-am încălecat pe cal sărind de la balcon, de i-am fracturat dobitocului grea-bănu! Nimerisem însă greșit, pe-un alt platou, iar gloa- ba aparține a altei producții. **Pîrjoala**, sau **Pîrjolul**, mă rog, ceva în genul ăsta... Și ce să vezi, cășunaseră pe mine, să le plătesc mîrtoaga!... Sînt prea aglomerat cu rolurile, asta-i realitatea!... La televiziune, am dat foc la un co- teș avicol, deși rolul îmi cerea să-l sting, fiind pompier... În **Oaspeți de seară**, la teatrul de pe bulevard, am apă- rut în costum de baie, crezînd că-i vorba de **Acapulco**, o altă piesă maritimă de mare succes... Lumea a râs de s-a spetit. Colegii, însă, mă bîrfesc cumplit... Numai din invidie! Au răspîndit zvonul că-s sclerozat! Eu? Care distrez lumea ca nimeni altul?... Păi, dacă aș fi sclero- zat, s-ar mai rîde la piesele în care apar eu?...

Invidioși, dom'le, ce nu s-a mai pomenit!... Aia e!... Pentru că mă simt mai tânăr ca ei!

— Dar câți ani ai, nene Zbanț? s-a interesat Biba emoționată de cele auzite, mândră de prietenul meu.

— Păi, mai știu și eu?... bîigui nea Gică. Să tot fie la vreo șaptezeci și cinci... Cam pe ici, pe colo!...

— Atunci, precis trebuie să te lași de figurație! de- cise Babane, îngrijorat pesemne de sănătatea interlocutorului nostru.

— La vîrsta matală, nea Gică, dacă vrei să ai o ocupație cel mai nimerii ar fi să-ți plimbi nepoții prin Ciș-migiu... am intervenit și eu, dîndu-mi seama că ostrogo-ților le era milă de fostul meu vecin.

— Păi, măi Andi, de unde să-i iau? oftă el amant. N-am copii, așa că n-am nici nepoți...

— Ba ne ai pe noi, nene Zbanț! sări Biba de pe scaun, dînd să-l îmbrățișeze pe „omul cu-o mie de fețe”.

— Chiar acuma mergem cu toții la Cișmigiu, nu-i așa? propuse Babacu impresionat de singurătatea mare- lui figurant.

În stația de autobuz, l-am ajutat pe nea Gică să urce primul.

Pînă să ne vină și nouă rîndul, îl văzurăm deodată, spre surprinderea noastră, coborînd vioi și vesel prin ușa din față.

Dînd ochi cu noi, a tresărit bucuros, și-a exclamat în gura mare:

— Ia te uită, ce mai întâlnire! Nu ne-am mai văzut de-o viață de om! Ce mai învărți, ce mai faci, măi Andi? Cine-s zgîmboii ăștia?... Stai, parcă-i cunosc... Nepoțerii tăi... Dar pe cine așteptați aici?...

Noroc că Babane a găsit răspunsul cel mai potrivit, care să nu-l jignească pe „omul cu-o mie de fețe”:

— Pe matale, nene Zbanț! Am venit să te luăm la o plimbare, în Cișmigiu!... O să stăm împreună toată ziua... Nu-i bine, unchiule Andi?...

Ce era să mai zic? Inimi de aur ostrogoții ăștia ai mei!

Episodul 24

ZAVEDEI - „SUTĂ DE LEI”

Astăzi sînt într-un fel de vacanță. Pentru c-am ră- mas singur.

Penke, nevastă-mea, cea cu inimă de aur și gură de argint, mi-a telefonat că mai zăbovește la Tîncăbești, încă vreo patru-cinci zile.

Tanti Ralița, de cînd și-a petrecut revelionul împreună cu noi, numai în valsuri celebre și excese culinare, acum a zace în

casă, pretinzînd c-o sfirtecă niște dureri de șale cumplite, și c-a trecut definitiv și pentru totdeauna de partea lacto-vegetarienilor. Iar scumpii mei ostro-goți, Biba, Babane și Babacu, sînt plecați cu nea Gică Zbanț la parcul Herăstrău, unde-l plimbă cu barca pe vechiul meu prieten. Acesta, după ce fusesem cu dînsul la Cișmigiu, și ne distrasem de minune, pînă seara tîrziu, renunțase brusc la activitatea sa artistică, de „om cu-o mie de fețe”, și era mai în fiecă zi cu nepoței mei. Ori îl duceau ei prin mai toate parcurile Capitalei, ori îi invita el la tot soiul de cofetării, unde Babacu, mare amator de profiterole, dădea iama prin rafturile respectivelor stabilimente.

Fiind, deci, în vacanță, mi-am zis c-ar fi cazul să profit de-o asemenea fericită zi liberă. Mai ales că de la revelion încoace, aveam numai necazuri cu televizorul pe care mi-l „reparase” tanti Ralița.

Și, pe la nouă și jumătate, i-am telefonat lui Zavedei.

De mult umblam după un astfel de meșter. Îl găsisem, în cele clin urmă, la recomandarea unui bun prieten (acuma fost), care-mi dăduse numărul de telefon al acestuia, asigurîndu-mă că-i un adevărat geniu tehnic.

Întrucît încă nu știam cu cine stau de vorbă, și nici nu-l văzusem vreodată la față, dar nici el pe mine, ce-i drept, i-am spus la telefon, luîndu-l pe de departe:

— Aloo! Casa meșterului Zavedei?... Aș dori să vorbesc cu dînsul, bineînțeles dacă-i liber și nu-l deranjez!

— Deocamdată-i liber! mi-a răspuns un glas gros și hîrjîit. Zavedei la aparat... Însă nu „meșterul”, ci „maestrul” Zavedei! Ia ziceți, deranjați-mă!

— M-ar interesa nespus să-mi faceți o vizită! i-am grăit eu cît mai dulce, dîndu-mi seama că, probabil, îl jignisem spunîndu-i numai meșter...

— Cine sînteți?... Că nu intru-n casele oricui, mai ales ale necunoscuților!...

— Al Conan Doi!...

— Scriitorul? l-am auzit exclamînd neîncrezător.

— Exact!

— Maestrul Conan Doi? Nu se poate! Ce bucurie să v-aud vorbind... Credeam că sînteți mort de mult!

— Acela-i Conan Doyle, părintele lui Sherlock Holmes! l-am informat eu nițel indispus.

— Am fost în eroare, maestre, dar v-am citit și pe dumneavoastră, fără să știu că sînteți doi... Scuzați, vă rog!

— Păi Doi sînt, însă cu „D” mare!...

— Mi-am dat seama că sînteți mare, după cît de mult se mănîncă în cărțile matală!... Vin la dumneavoastră cu mare plăcere!

— Vă aștept! i-am comunicat eu, închizînd aparatul.

Apoi, pînă la sosirea meșterului, care părea și-un om de-o aleasă cultură, din

moment ce-mi citise cărțile, am căzut într-o meditație profundă și îndelungată. Tot întrebându-mă, ce legătură poate fi între umorul și mesele mai îmbelșugate, și mărimea unui scriitor de talia mea? Care nu-i de ici de colo.

Pînă să găsesc un răspuns acceptabil, am auzit că-mi sună cineva la ușă. Pesemne sosise marele specialist. Chiar el era. Zavedei.

Cînd l-am văzut, cred c-am rămas stană de piatră. Iar Zavedei așijderea. La vederea personalității mele.

Însă eu aveam motive din cele mai temeinice. Pen- tru că personajul care-mi stătea în față era atît de slab și jigărit, uscățiv și lungan, încît oricînd putea fi confundat cu-o prăjină de rufe sau un arac pentru fasole uriașă, cățărătoare.

Dar ceea ce mi se părea și mai stupefiant era felul în care-și tundea părul și mustața. Pletele-i atîrnau peste guler și umeri, întocmai ca ramurile unei sălcii plîngă-toare, așa cum poartă mulți tineri din zilele noastre. Însă mustața, stufoasă și îmbîrligată, îi acoperea nu numai gura, aproape în întregime, dar și laturile bărbiei, ară- tînd ca o cobiliță, pentru cărat ciuberele.

N-am mai apucat să-l poftesc în casă, deoarece s-a invitat și singur, spunîndu-mi în același timp:

— Vas'că matale ești scriitorul Conan Doi? Mare minune! Chiar că ești cît doi!... De-aia ți-s cărțile atît de haioase! Dar mai înainte de

toate, și-am să-ți zic mai apoi despre ce-i vorba, cred că-i cazul să mă prezint, ca să știi cu cine ai de-a face, deoarece bănuiesc ce te doare!... Maestre, eu sînt tehnician universal, deși mă chea-mă Zavedei!... Sau, mai precis, Zavedei-„sută de lei”, c-așa mi se spune în popor. Repar tot, perfecționez tot, și numai pe-o centă!... E bine?...

Îmi pusese Dumnezeu mîna pe cap. Din toate punc-tele de vedere. De asta aveam nevoie, de-un tip univ-er-sal. Dacă înțelesesem corect, trebuia să se priceapă la orice: televizoare, aparate de radio, mașini de spălat, cu programare și fără, la fiare de călcat electrice, frigidere, tapițerie, mobilă, ventilatoare, croitorie, aeroterme, calorifere. Pîna să dovedesc a-i comunica ce mă supără, individul m-a interogat febril, prietenos la cei mai înalt nivel:

— Maestre, n-ai ceva de pus în gură?... Că ți-am citit romanele și-am înțeles că la matală în casă totdeauna se găsește cîte ceva de-ale mîncării... Nu-i așa?...

Încîntat la culme de părerea cititorilor despre cărțile mele, unul dintre aceștia fiind și Zavedei, după cum rezulta din afirmațiile sale, i-am confirmat bănuielile:

— Am! Tot ce-ți poștește inimioara!...

Apoi i-am prăjit numaidecît șase ouă ochiuri, cu slăninuță afumată și mujdei de usturoi, și-am pus pe masă și-o bucată de telemea din cea superioară, măsline, cîr-nați de casă, cumpărați din piața Amzei, și-o sticloancă de trăscău. De Tîncăbești.

În vreme ce ne prindeam sufletelele, deoarece Zave-dei mă invitase să gust și eu, însă numai nițel, i-am re-latat nemulțumirile mele electro-menajere:

— Totul merge alandala, meștere! Nu te supără faptul că-ți zic „meștere”?...

— Ba da! Însă spune-mi așa, deoarece pentru ta-lentele mele nu se există un alt nume... Cel puțin deocamdată... De fapt, meșter înseamnă și maestru, nu?... Ia zi!

— Bun! Deci, s-o luăm de la început: televizorul nu are imagine, însă cîntă, și numai muzică de la programul II, dar de la radio... Aparatul de radio, în schimb, emite sonorul de la TV, de pe ambele programe, și, ca o culme, pe-amîndouă deodată. Mașina de spălat are motorul blocat, și trebuie s-o manevrez manual... Fierul de călcat electric se încinge tare anevoie, doar dacă-l pun pe aragaz... Și nici acesta nu-i în regulă, fiindcă tre- buie să-l încălzesc cu reșoul electric, însă pus pe dos!...

Zavedei mă ascultase indignat, într-o evidentă stare de nemulțumire sufletească. Motiv pentru care a lichi- dat urgent trăscaul din sticlă, rugîndu-mă să-i fac iarăși plinul.

— Dacă nu beau ceva, m-apucă din nou tusea... Și nu-i bine. Că soacră-mea, care mă iubește ca sarea-n ochi, a vrut să mă vindece de tuse silindu-mă să-nghit două linguri de ulei de ricin, care-i un purgativ nemaipomenit de violent! Acuma mi-e frică și să strănut! Nu-i nimic! Trece și asta. Iar cu televizorul și aparatul de radio, și toate ălelalte, ți le face

Zavedei ca noi-no- uțe, să meargă și fără curent... N-ai la matală o sută? De lei... Să cumpăr niște materiale...

S-a înapoiat cam în jurul prînzului. Arăta ciudat, și-am avut impresia că nu mai vedea bine. Peste un mi- nut mi-am dat seama că era chior... De beat! Și iarăși mi-a cerut să gust ceva, că să-i treacă „oboseala”.

După ce-a ras o cratiță de tocană ardelenească, „confeccionată” din porcul adus de vărul-meu Anatolie Jim- bla, a sorbit o cană de trăscau, fiindu-i mereu teamă de tusa, și s-a apucat de lucru.

Mare meșter. Geniu tehnic, nu altceva! În cîteva minute a schimbat lămpile de la radio, punîndu-le la televizor, apoi a procedat invers, luîndu-le pe cele de la aparatul de televiziune și montîndu-le la radio, pen- tru ca, după aceea, să mute condensatoarele și să le lipească cu pap, întrucît nu avea un letcon la îndemînă.

Privindu-mă drept în ochi, m-a anunțat lugubru:

— Dacă nici acum n-or să meargă, înseamnă că-s defecte din fabricație!

Avea perfectă dreptate. Meșterul tot meșter. Știa el ce spune. Pentru că, într-adevăr, n-au mers. Dar s-a ars întreaga instalație electrică din casă...

Noroc că Zavedei mi-a mai cerut o sută, a plecat și, peste vreun ceas și ceva, cînd s-a ntors și mai criță, a schimbat niște siguranțe la tablou și totul a fost cum nu se poate mai bine.

Lustra din dormitor ardea parțial, iar becul din baie pâlpâia, ca și cum ar fi fost lumînare. Restul, inexpl-cabil, nu! Însă Zavedei nu și-a pierdut cumpătul. Ba dimpotrivă, deoarece mi-a făgăduit:

— Fii liniștit, maestre, că-ți face băiatul un tablou de siguranțe nou, tocmai în beci, la răcoare, să nu mai ai belele pe cap! Deocamdată, să-ți schimb becurile, fiindcă sigur s-au ars cu ocazia montării siguranțelor... Ce să-i faci, încă din uzină sînt slabe... Chiar mă mir c-au ținut pîn-acu'!...

Bineînțeles, i-am mai dat o sută de lei, pentru ca Zavedei să cumpere becurile necesare. Și iarăși a dis-părut. Dar numai pentru un ceas.

După care răstimp s-a întors cu ochii injectați, trăsning de departe a rom, însă extrem de fericit.

— Nici nu-ți dai seama ce noroc a dat peste matale, maestre! Am făcut rost, de la niște prieteni, de vreo cîteva becuri excepționale, de dinainte de război, din-tr-o sticlă ce se sparge tare greu. Cînd le-am amestecat cu celelalte șase, pe care însă le-am luat de la magazin, nu s-au spart decît două... Cinci au fost, trei au rămas! Dar ce marfă!...

În cîteva minute, meșterul Zavedei a schimbat majoritatea becurilor din casă. Acuma ardeau toate și peste tot. Cu excepția celor care se mai spărseseră, atunci cînd le încercase. Încîntat de succesul obținut,

neobositul Zavedei m-a mobilizat plin de ambiție:

— Maestre, acum haidem în baie. Curent avem, be-cul arde și-acolo, să vedem ce-i cu mașina de spălat! Ce marcă este?...

— „Alba-Lux 2”! l-am informat eu.

— Perfect! a exclamat Zavedei. Cea mai slabă din serie. De-aia nu merge... Dar o face băiatu’!

Împreună cu Zavedei am vîrît mașina de spălat în cadă. Deși nu prea înțelegeam de ce anume acolo. Însă genialul tehnician universal m-a lămurit imediat:

— De vreme ce-i vorba despre o mașină de spălat, nu trebuie încercată în baie?... Matala unde te speli, nu în cadă?... E clar?...

Nu-mi era clar deloc. Totuși, cu eforturi reunite, am izbutit și performanța de-a introduce masivul agregat, mult mai lat decît cada, în lăcașul acesteia. Greu. Pentru că nu vroia deloc să-ncapă. Dar cînd l-a apăsat meșterul Zavedei, și încă numai nițel, cu duhul blîndeții, a intrat. Fără butoane. Care se rupseseră în timpul operației.

Apoi a procedat la demontarea motorului. Cînd era gata scos, și-a aruncat o privire asupra lui și-a decretat foarte competent:

— Nu mai face două parale... Uzură 120%! Îl înlocuim...

— Cu ce, meștere, că n-am pe-aici vreunul de rezervă? l-am întrebat eu extrem de necăjit.

— Nu-i o problemă!... Am văzut că se află în casă un ventilator. Ei bine, fiind de-aceeași

putere și avînd aceiași parametri tehnici, e tocmai bun pentru mașina matală de spălat!

După ce l-am montat, agregatul a pornit ca din puș- că. Zbîrnîia, huruia, făcînd să filfie totul în jurul său.

— Pe-asta am dat-o gata! m-a anunțat Zavedei.

— Și-o să pot spăla rufele cu ventilatorul pe care l-ai montat?

— Nu! În nici un caz. Însă ai să le poți usca... Nu simți ce vînt stîrnește? Uragan, nu altceva... Dar, dacă-mi mai dai o sută, poate-ți fac rost de-un motor original, de ocazie, de la fier vechi. Și-atunci, s-ar putea să și spele... Hai să scoatem mașina pe sală... Să punem la punct fierul de călcat.

Cu acesta n-au mai fost nici un fel de necazuri. L-a transformat Zavedei, în doi timpi și trei mișcări, eventual patru, în mașină de călcat cu cărbuni, avînd grijă, totuși, să mă prelucreze:

— Este și mai sănătos, și mai economic. Cu criza asta de energie! Dacă-mi mai arzi un sutic, mîine ți-aduc un sac de mangal, că am pe cineva la Obor. Cam demoralizat, deoarece aş fi preferat varianta electrică, l-am mai întrebat pe universalul meu:

— Și-acuma ce-i facem?...

— Pauză! m-a anunțat el.

— Cum adică? Nu pricep...

— Pauză de masă! Nu vezi că s-a-nserat?...

Sînt și obosit, pe deasupra, după atîta efort.... Ce mîncăm?

Deși nu se-nserase deloc, decît cel mult în mintea meșterului Zavedei, am fost obligat să-l duc în bucătărie.

Acolo i-am preparat niște salată de varză murată, cu ulei și usturoi, i-am turnat o cană de trăscău și, pentru a-i mai reduce din nervi, deoarece dădea semne de tensiune cerebrală, i-am comunicat c-am să-i prăjesc ulti-mele cotlete rămase din porcul lui Anatolie.

— Cîte-s? s-a interesat curios meșterul.

— Trei!

— Bune și-ăstea! Mie mi-ajung, fiindcă mata ții re-gim dietetic, după cum mi-amintesc c-am citit în romanele pe care le-ai scris...

Întrucît Zavedei și-a exprimat dorința să lucreze tot în bucătărie, pentru a mai gusta, din cînd în cînd, cîte ceva, dînsul fiind suferind de subnutriție, pînă la cea-surile opt (seara) mi-a reparat și celelalte agregate din casă.

Cu care prilej mi-a povestit viața lui aventuroasă, cum și unde a învățat toate meseriile pe care le cunoș-tea la perfecție.

Fără să-și piardă timpul, pe cînd povestea și mîncă s-a ocupat și de frigider. Pe care l-a reparat, însă foarte provizoriu, transformîndu-l în cuptor electric. Asta după ce constatase, atunci cînd îmi demontase și aragazul, că mașina mea de gătit era gata rebutată din fabrică.

În clipa cînd ostrogoții sunau la ușă, anunțîndu-mi sosirea lor, meșterul Zavedei terminase tot ce-avea de făcut. Și sticla de trăscau, și cotletele, și restul de uti- laje electro-menajere.

Entuziasmat de faptul că-mi cunoscuse nepoței, despre care și-a făcut numaidecît o părere dintre cele mai măgulitoare, genialul tehnician universal mi-a declarat compătitor, în vreme ce-și lua rămas bun de la mine și de la ostrogoți:

— Maestre, cred că nu-s lacom, dacă-ți cer numai o sută de lei, pentru tot ce ți-am făcut azi!... Însă viu și mîine, că mai avem o mulțime de lucruri de pus la punct. Fiindcă, după părerea mea, care mă pricep, și-ai văzut la ce nivel, neapărat trebuie să-ți cumperi televizor, și radio, și mașină de spălat, și încă din cele cu programare, că ți-o aranjez eu de merge mai mult decît automat... Dacă mai dai o sută, îți fac legătura la un magazin central. Am niște relații la subsol, de te doare mintea!... Ce zici?...

N-am mai zis nimic. Mi-era rușine de rușinea lui, dar și de nepoți. Ostrogoții, cu ochii cît cepele, priveau uimiți. Cînd la mine, cînd la meșterul Zavedei care ple- ca la odihna de noapte. Fiindcă arăta extrem de obosit. Chiar într-atît, încît se clătina ca o prăjină în bătaia vîn-tului, și, în loc să iasă pe ușă, a vrut să facă acest lu- cru folosind fereastra.

Bine c-a intervenit salutar Babane, și l-a condus pînă în curte.

A doua zi, dis-de-dimineată, după ce luasem ceaiul împreună cu copiii, care se jenaseră să mă chestioneze în privința meșterului de-aseară, am încercat să-i telefonez acasă, pentru a stabili programul de lucru. Mi-a răspuns fiul său. Care mi-a comunicat că taică-său e plecat.

— Și când se-ntoarce? am insistat eu.

— Dacă o să fie cuminte și o să învețe bine, peste cinci ani! Cel puțin așa spunea nenea ăla, care l-a luat de-acasă...

Babane, căruia i-am spus ce aflasem, și-a îngăduit

să mă ia peste picior. Dar meritam. Ce credeți că-mi zisese?

— Ai văzut, unchiule Andi, măi fratele meu, ce-n-seamnă un cadru tehnic de nădejde?... Precis l-au trimis la un institut tehnic de specializare.

Am înghițit în sec. Să mi se întâmple tocmai mie una ca asta? Care-s nu numai scriitor de literatură de aventuri, dar și-un detectiv de excepție!...

Totuși, pentru a nu lăsa o impresie proastă ostrogo-ților, le-am motivat, destul de stingherit, acțiunea mea cu meșterul Zavedei:

— Ați văzut, măi copii, cum se documentează scriitorii? Uite-așa, cum am procedat eu... Menținînd o permanentă legătură cu viața, cu ceea ce se-ntîmplă în jurul nostru... Învățînd mereu din greșeli și din succese! Pentru că, de multe ori, și o cunoaștere de felul celeia pe care am

întreprins-o eu, dealtfel destul de dureroasă, duce la dezvăluirea unor metehne ce mai persistă în comportarea anumitor semeni de-ai noștri. Și tot te-alegi cu ceva... Ca să-ți fie învățătură de minte!

Episodul 25

EXCURSIE METEO-ȘTIINȚIFICĂ

Pînă să se înapoieze nevastă-mea de la Tîncă- bești, unde mai avea o mulțime de treburi cu finii Gi- lică Patraulea al lu' Cotîrță și Firica, dar și cu Mogu- leștii, cumetrii noștri din sectorul didactic, mi-am zis că n-ar fi rău să plec, împreună cu ostrogoții, pentru cî- teva zile la munte. Să mai uităm și noi de multiplele necazuri ce se abătuseră asupra casei noastre din Ca- lea Moșilor.

De cînd mă părăsise Zavedei-„sută de lei”, lăsîndu-mi locuința cu dosul în sus, fără baie, fără aragaz, aproape neluminată, deoarece becurile continuau să pîl-pîie și să explodeze mai la fiecare ceas, nu mai aveam pic de liniște.

— Hombre, unde ne-mbăiem astăzi? mă-ntreba a-proape în fiecă zi năpîrstocul de Babacu.

— La „Baia Arcului”, nu-i bine? îl întrebam și eu, nedumerit de problema pe care mereu mi-o ridica os-trogotul.

—Nu! Pentru că la restaurantul „Modern”, care se află lângă baie, nu se servește ceaiul de dimineață... A-colo nu-s decît băuturi tari! Și din nou ne ospătăm cu răbdări prăjite.

Atunci Babane, după o consultare rapidă, numai din ochi, cu sor-sa Biba, își avansă imediat propunerea pe care, pesemne, o clocise de mult în cap:

— Măi frate, ce-ar fi să ne spălăm la „Baia Cen-trală”? Au și aburi, au și bazin cu apă rece, iar pen- tru matala există și masajiști...

— Masajiști? Ce-s ăștia? Masori, vrei să spui?

— Da, dacă ții matala să le zici așa...

— Perfect, mergem la „Baia Centrală”! Cu atît mai mult cu cît în preajmă se află un formidabil local lac- to-vegetarian, unde servesc numai bucate dietetice... Iar după aceea, spălați bine, mîncați bine, ne facem bagajele și plecăm pentru cîteva zile, la munte! E bine?...

— Nu-i bine, ci **foarte** bine! a exclamat Babacu, dînd să mă îmbrățișeze.

— Este cumplit, nemaipomenit, măi El Fugitivo! mi-a aprobat ideea bălăița de Biba. Abia acum îți jus- tifici porecla pe care ți-am dat-o... Pentru că mereu îți vine să fugi undeva!

— Dar, unchiule Andi, ai la tălică acasă ceva rucsacuri, funii și **alpenstockuri?** s-a interesat Babane.

— Pentru ce ne trebuie toate chestiile astea?

— Păi, n-ai zis că plecăm la munte? Cum o să ne cățărăm la Babele, sau la Cruce, fără să fim prevăzuți cu frînghii și alte scule alpine?...

— N-o să ne cățărăm nicăieri, ostrogotule neastîm-părat, ci o să tragem la vreun hotel oarecare, unde să avem totul la îndemînă, și baie și de-ale mîncării, ca să nu mai fiu silit să rătăcesc cu voi prin tot orașul, în căutare de scăldători și merindea zilnică!... C-am înnebunit, nu altceva! Haideti, nu mai zăboviți, să mergem să ne spălăm și să gustăm ceva, că pînă-n seară trebuie să ajungem la Sinaia sau la Predeal!...

La „Baia Centrală”, în timp ce nădușeam în sala cea mare, unde o mulțime de lume își vîra degetele în ochi, din pricina aburului des și fierbinte, la un moment dat m-am auzit strigat:

— Măiestrică, matale ești?...

— Să zicem! am răspuns, fără să văd cine mă recunoscuse. Cine ești, și cum de ți-ai putut da seama că-s eu?... Pentru că-n aburul ăsta nu se poate desluși mai nimic!

— Ei, asta-i bună! Păi ce, matale ești nimic?... De la o poștă am știut, judecînd după volum, că am de-a face cu marele Conan Doi... Și la propriu, și la figurat!

Cînd necunoscutul s-a apropiat de mine, încît era să mă dea jos de pe banca unde nădușeam copios, laolaltă cu băieții,

deoarece pe Biba o cazasem într-o cabină individuală, fiind fetiță, l-am identificat imediat pe cîntă-rețul care, de peste o oră, ne tot umflase capul cu arii din opere celebre, de la **Aida** și pînă la **Maestrii cîntăreți din Nürnberg**. Era prietenul și colegul meu de breaslă, poetul și inginerul Gig Mironescu, zis și Bilețel.

— Ce faci aici, măi frate? l-am luat eu la întrebări.

— Nu vezi? s-a mirat el. Transpir!...

Mi-am dat numaidecît seama că spusesem o prostie. Ce altceva ar fi putut face la o baie de aburi?

— Știi ce, dragă Bilețel, după ce ieșim din infernul ăsta, mergem cu toții la restaurantul lacto-vegetarian, să-ți prezint ostrogoții... E vorba de nepoței mei, de la Valea cu Urși, care-s, de fapt, niște copii scumpi și deștepți, dar căroră le spun **ostrogoți**, pentru că-s tare năzdrăvani...

— Eu credeam că mă inviți să bem o cafea cu lapte, măiestrică!

— Și asta... Ba chiar și niște ouă prăjite, cu slăni- nuță și brînză... Pe-urmă o să vedem noi ce mai facem!

— Nu mai facem nimic, fiindcă la orele 12 trebuie să fiu la Gara de Nord... Plec la munte, într-o scurtă vacanță... Mi-am și rezervat camera, la hotelul alpin „Chiajna”, de la Predeal-Cioplea... Unde-s locuri cîte vrei, din pricina timpului foarte improbabil!

— Atunci, dragă Bilețel, află că mergem împreună. Cu toții, în „Bombița” mea...

— Și crezi că-ncăpem?... Cinci persoane! și-a exprimat temerile Gig Mironescu.

— Totu-i posibil! l-am asigurat eu. Copiii-s mărunți, cu excepția lui Babane, care-i cât un atlet...

— Și-a dumitale, care ești cât doi, și te mai cheamă și Doi! încercă Bilețel să facă un „spirit de glumă”.

— După ce-am să ies de la masaj, am să cîntăresc mult mai puțin!

— Dar după cafeaua cu lapte? a insistat Gig.

— Renunț la ea, am să mă rezum numai la ochiuri! i-am declarat serios, pus de pe acum pe fapte mari. Nici nu știi ce bine-mi pare c-o să fim împreună la Predeal... Numai timpul de-ar fi prielnic!

— Este! a mormăit neconvins poetul. Am la mine prognoza pe luna ianuarie...

Pînă la hotelul „Chiajna” am călătorit excelent.

„Bombița” se comportase minunat, oferindu-mi nu-mai două pene de cauciuc. Dar pe care le rezolvaseră competent și rapid Bilețel cu Babane, umflînd la ele de credeai că-s motopompe. Cînd am sosit în fața hotelului, tocmai se-nserase.

Picasem bine, fiindcă era și ora cinei.

„Chiajna” arăta ca un stabiliment de lux, nou-nouț, avînd opt etaje, din care cel mai atrăgător era parterul, unde se aflau barul și restaurantul. De aceea, după ce ne-am luat în primire apartamentul (etajul șapte, 1083

metri altitudine), am coborât urgent să ne prindem sufletele.

Afară, pornise să ningă cumplit. Urgia urgiilor!

La prima ciorbă de burtă, prietenul meu Bilețel, **alias** Gig Mironescu, în timp ce privea transportat, ca un adevărat poet ce era, la peisajul ce nu se prea vedea, deoarece uriașele ferestre erau înghețate bocnă și acoperite de omătul spulberat de viscol, și-a scos din haină un exemplar din revista **Sănătatea** și mi-a declarat cu glas liniștitor:

— Eram sigur c-o vom nimeri de minune! Ascultă ce scrie meteo-specialistul revistei: „Luna ianuarie va fi mult mai rece decât normal, fiind astfel cea mai rece lună a anului”... Este clar că vom schia ca niște campioni!

— N-aș prea zice, nene Bilețel, s-a băgat în vorbă și Babane, ia auzi ce scrie în **România pitorească**, ulti-mul număr, pe care l-am cumpărat adineaori din hol: „Potrivit prognozei meteorologice, luna ianuarie va fi mai călduroasă decât în mod obișnuit!”

Babacu, atacînd cu încredere și abnegație a doua porție de ciorbă, și-a dat și el cu părerea:

— Nu ne cam văd schiind prin zloată și terci de zăpadă!

— Mai ales că Babacu nici nu știe să schieze! ne-a informat bălăița de Biba. Și-apoi, dacă va continua să-și umfle burticica, băgînd în el atîta zeamă fierbinte, nu va mai fi în stare nici măcar să se dea cu săniuța...

Calm, ca și cînd nici nu i-ar fi auzit pe ostrogoți, poetul a așteptat să lichidăm felul al doilea, niște formidabili cîrnați de casă pe fasole sleită, de milioane.

După care ne-a recitat din revista sa ilustrată:

— „Ceva mai tîrziu, vremea se va încălzi ușor...”

Privindu-mă în ochi, Bilețul mi-a interpretat, în viziunea sa, cum trebuia înțeleasă aprecierea meteorologului:

— Ceva mai tîrziu, înțelegeți?.. Dar cînd și ce fel de încălzire?...

— Ce fel? m-am interesat curios, în timp ce-l rugam pe ospătar să vadă, la bucătărie, dacă nu mai poate face rost de două porții de cîrnați, deoarece, nefiind atent la manevrele nepoțelor mei, aceștia îmi răsaseră porția din farfurie.

— Ascultă! „Temperatura va coborî noaptea pînă la minus zece grade în cîmpia de sud, și pînă la minus 18 în Maramureș”. E bine?...

— Cum o să fie bine, nene Bilețul? a intervenit iarăși Babane. Ce fel de vreme călduroasă-i asta, cu minus 18 grade?...

Ninsoarea de-afară se transforma, încet dar sigur, în viscol, viforniță, chiar nițel uragan. Motiv pentru care mi-am luat gîndul de la schi, cu-atît mai mult cu cît afară era o beznă de groază, și-n viața mea nu schiasem în noaptea.

Deci am propus să rămînem mai departe în restaurant.

— Poate mai comandăm ceva, să nu ne plictisim! am declarat eu. Ce putem face altceva, pe-un timp mizerabil ca ăsta?...

— Știi ce, Hombre?...

— Nu! i-am răspuns eu lui Babacu.

— Ai matale niște idei formidabile, de te doare mintea, nu altceva!

— La ce te referi?

— La propunerea matale, să mai comandăm ceva... Am văzut, la masa dealături, niște coaste de purcel rumenite și grăsuțe, de nebunia lumii...

După ce ni s-au adus și fripturile la care rîmnise nepoțelul cel mai mărunt (ca statură, dar nu și ca lăcomie, motiv pentru care nu-i prevedeam un viitor de aur), Gig Mironescu a dat să mă liniștească din nou:

— Nu-ți fă griji, măiestrică, pentru că, precis, o să ne bucurăm de-o partidă de schi nemaipomenită!... Asta-i vremea pentru primele zile ale lui ianuarie, dar între 6 și 9 ale lunii vom avea, uite ce scrie aci: „minus 15 în sudul țării și minus 26 în nord”...

Renunțînd la coastele de purcel, care între timp fuseseră dezgolate de orice suprastructură, privii și eu în revista pe care o luasem de la Babane. Apoi îi spusei lui Gig:

— Trăim în plină enigmă, dragule. Aici se anunță altceva: „6—9 ianuarie. Temperaturile minime vor fi cuprinse între minus 1 grad, local mai ridicate, în sud, și minus 4 în nord... iar cele maxime între zero și plus zece grade”. Se topește toată zăpada, și-o să schiem pe iarbă!

Bilețul se încruntă, apoi porni să cerceteze mai atent revista pe care începuse s-o cam cocoloșească. Peste un timp, îmi citi cu glas tare, apăsător și amenințător:

— Nu te mai înțeleg deloc... Mereu ești pus pe gîn-duri negre! Ia uite ce scrie aici: „După un timp rela- tiv călduț și frumos, vremea va deveni friguroasă, cu nopți frecvente ce vor fi pe alocuri viscolite...”

— Ce-s alea **nopți frecvente**, nene Bilețul! își manifestă curiozitatea nepoțica mea Biba, o elevă fruntașă în clasă, și care nu accepta asemenea expresii neclare.

— Vreun fenomen meteo, ceva mai bizar! își dădu cu părerea, nu prea convins, Gig Mironescu.

Afară viscolul bîntuia dezlănțuit, de intraseră în vibrație pînă și ferestrele restaurantului.

Disperat, am anunțat că-i timpul să ne ducem la culcare.

Numai Babacu nu-mi părea încîntat, deoarece mă întrebă dezamăgit:

— Cum așa, măi Hombre, fără să comandăm un desert? N-ai văzut ce profiterole au servit vecinii noștri?...

Cu chiu cu vai, după ce și-au consumat profiterolele solicitate, am reușit să-mi ridic ostrogoții de la masă și să ne retragem în apartamentul nostru, iar Bilețul în camera lui.

Cînd am intrat în dormitor, altă dandana. Uitaserăm ferestrele deschise, iar temperatura din interior cobo- rîse sensibil sub minus trei grade. Am dedus asta după

cana cu apă care plesnise; dar și apreciind intensitatea cu care porniseră să-mi dîrdîie ostrogoții.

Am închis imediat ferestrele. Din păcate, cam brusc și violent, deoarece s-a spart un geam de la oberliht. L-am astupat cu husa „Bombiței”. Pe care am fost silit s-o aduc din portbagajul mașinii, însă care era aproape imposibil de găsit, deoarece tot parkingul se afla îngropat sub nămeți. În cele din urmă o depistasem, dar nu eram sigur că-i „Fiețelul” meu...

Cînd am vrut să mă spăl, înainte de culcare, am dat în baie peste tustrei ostrogoții. Mirat, i-am întrebat:

— Ce-i cu voi aici? Nu v-ați terminat pregătirile pentru somn?...

— Ba da, unchiule Andi! mi-a răspuns Biba, încă tremurînd. Dar am vrea să ne culcăm aici, în cadă...

— Dar ce-ați pățit, vreți să mă scoateți din minți? i-am luat la rost, blestemînd clipa cînd îmi trecuse prin cap ideea cu plecarea la munte.

— Liniștește-te, măi frate, a-nceput să mă lămurească Babane. Dacă mai era loc, te invitam și pe matală să dormi aici... Pentru că baia-i cea mai caldă încăpere din apartamentul nostru!

Convingîndu-i pe ostrogoți că temperatura-i o noțiune extrem de relativă, întocmai ca și timpul probabil, că de-aia-i zice probabil, fiindcă nu-i sigur niciodată, am izbutit, în cele din urmă, să-i culc pe copii în

dormi-tor. Nu era să plătesc un ditamai apartamentul, ca să dormim în baie! Nu?...

Dimineața, cînd ne-am trezit cu toții, surprinși de-un zgomot extrem de ciudat, care se auzea la noi în dormi-tor, temperatura ambiantă nu depășea 11 grade. Plus.

Exact ca-n prognoza meteorologică publicată de revista pe care-o cumpărase Babane.

Cînd am aflat temperatura precisă, descifrînd ane-voie indicația de pe cadranul termometrului din odaie, care era și nițel defect, mi-am dat seama numaidecît de unde provenea țacănitul acela bizar, care ne deșteptase din somn. Era clănțănitul dinților noștri.

Totuși, mai exista o enigmă ce-mi preocupa mintea mea de detectiv specializat.

Cum de-aveam în odaie 11 grade plus, de vreme ce husa cu care astupasem oberlihtul spart nu mai era la locul ei, fiind smulsă de furtuna ce bîntuise peste noapte?... Dacă ar fi rămas acolo, căldura din încăpere ar fi fost mult mai mare. Poate chiar și 13 grade! Numai în baie am izbutit să ne mai încălzim nițel, întrucît robinetul de apă caldă debita niște șuvoaie de aburi fier-binți, întocmai ca la o baie finlandeză de tip sauna.

Apoi ne-am îmbrăcat cît mai gros, punîndu-ne peste pijamale toate hainele, bineînțeles pe cele care le aveam la dispoziție.

— Hombre, știi care-ar fi soluția pentru a ne dez- gheța un pic? m-a iscodit năpîrstocul de Babacu, zîm- bind subțire și galeş.

— Sigur că da! i-am răspuns numaidecît. Să proce-dăm la niște exerciții de gimnastică de înviorare!... Nu-i bine?... Nu-i o idee minunată?...

— Sigur că nu! mi-a replicat nemulțumit nepoțelul. Credeam c-o să-ți dea prin cap, măcar atîta lucru, că nu-i o afacere să ne- apucăm de gimnastică îmbrăcați... Eu mă gîndeam la altceva...

— Ia spune-mi și mie, că mor de curiozitate! am încercat să-l necăjesc puțin. Tare-s dornic să știu ce gînduri îți umblă prin minte!

— Dar n-ai să te superi, unchiule Andi?...

— Cîtuși de puțin!

— Atunci, află că mi-am zis în sinea mea: „Numai un ceai fierbinte ne-ar mai opri dințisorii din clănță- nit!” mi-a declarat Babacu, obținînd imediat, dintr-o privire, și aprobarea celorlalți membri ai tribului Jimbla.

— Perfect! Gînd la gînd cu bucurie! am exclamat entuziasmat. Pentru că și eu, măi ostrogoților, după ce am simțit că propunerea mea cu gimnastica nu v-a prea încîntat, tot la un ceai de milioane cugetam!

— Cum adică de milioane? s-a mirat Babacu, parcă bănuind ceva.

— Cu marmeladă și unt, cu niște ochiuri de spai- ma lumii, prăjite pe costiță afumată,

cu telemea și multe alte alimente sănătoase și în stare s-alunge frigul din noi!

Însoțit de uralele ostrogoților, am coborât la parter. De unde aveam de gând să-i telefonez poetului Bilețel, pentru a-l invita și pe dînsul la o gustare întremătoare. Spre surprinderea noastră, Gig Mironescu se și afla în restaurantul hotelului, privind îngrozit la viscolul de-afară.

— Cînd ai coborât aici? m-am interesat eu. De mult?...

— De-aseară! mi-a declarat Bilețel, cuprins de-o stare de calm inexplicabilă. La mine în cameră era atît de cald, încît din pricina zăpucului n-am putut închide un ochi... Deși încercasem să deschid ferestrele! Însă fără nici un succes, deoarece erau înțepenite de ger și de zăpada bătută de vînt... Atunci am pogrît la parter, unde restaurantul era gol, și-am tras un pușor de somn pe canapeaua de lîngă orchestră... care, bineînțeles, n-a-vea program, fiind trecut de miezul nopții. Totuși, de cînd m-am trezit și-aștept să mi se aducă ceaiul coman-dat, nu-ncetez să mă gîndesc la vremea de-afară... Ce fac, măi frate, meteorologii ăștia, care mai și scriu la felurite reviste, și nu seamănă o prognoză cu alta?...

Babane, care, după cum mă asigurase taică-său, vă- ru-meu Anatolie, era un eminent matematician și fizi-cian, participant la mai multe olimpiade de specialitate, a ținut să-și spună și el părerea:

— Dragă nene Bilețel, fac și ei ce pot! Pentru că prognozele astea sînt de mai multe feluri, după cum am băgat eu de seamă... Cel puțin trei la număr...

— Ei, nu mai spune! s-a arătat mirat Gig. Și care-s oare?...

— Prognoze **exacte**, care uneori se nimeresc, și corespund cu realitatea, prognoze **eronate**, cînd totul iese pe dos, și **științifice**, care-s cele mai bune... De-aia li se și spune „timpul probabil”!

Uimit de cunoștințele ostrogotului meu de nepot, am stat și-am cugetat un timp la afirmațiile sale, după care am ajuns la concluzia că, în clipa de față, nu ne rămî- nea altceva mai bun de făcut decît să comandăm și noi ceaiul de dimineață.

În timp ce ne ospătam liniștiți, asistînd la fantasti- cul spectacol al vremii de-afară, care se schimba mai la fiecare zece minute, le-am spus tovarășilor mei de excursie:

— Aș zice că-i timpul să plecăm pe la cășile noastre! Pînă se îndeplinesc previziunile meteo din revistele aflate în posesia voastră, ne-apucă aici sfîrșitul lui ianuarie!... Eu zic să pîndim o clipă de îmbunătățire a vremii, și, de îndată ce se dovedește propice, să ne urcăm în „Bom-biță” și să ne cărăbănim...

Tocmai cînd lichidam ultimele rămășițe ale gustării, viscolul a încetat brusc. Peste cinci minute eram, cu bagajele făcute, la locul de

parcare al turismelor, unde căutam de zor „Bombița” noastră.

După ce-am găsit-o, sub un nămete de zăpadă, și-am scos-o de-acolo cu ajutorul întregului personal de la ho-tel, timpul iarăși s-a schimbat, făcînd loc unei furtuni cu fulgere și trăsnete. Bineînțeles, ne-am adăpostit imediat în mașină. În care am zăbovit doar cîteva minute, cu motorul pornit, pînă ce s-a înseninat cerul. În momentul cînd a apărut și-un soare cu dinți, de toată frumusețea, am demarat în trombă.

— Dă-i bătaie. El Fugitivo! mă tot îndemna bălăița de Biba.

— De ce, copilă bună? am întrebat-o nedumerit.

— Fiindcă am uitat la restaurant revista cu timpul probabil! Sîntem în șase ianuarie, iar prognoza preve- dea pentru azi vreme frumoasă, cu cer albastru și se- nin... Dar nu știu precis dacă era vorba de sudul țării, sau de nord!... Așa că-i mai bine să ne grăbim...

M-am grăbit, apăsînd corespunzător pe accelerația „Bombiței”. Deși în jurul nostru era o adevărată zi de primăvară, fără revista pe care o uitase Biba la restau- rant nu puteam ști ce va urma. Cu atît mai mult cu cît în direcția Comarnicului, încotro mînam cu peste patruzeci de kilometri la oră, orizontul se împodobește cu niște nori negri și grei, ca o turmă de bivoli.

Babacu, picotind ușor, zîmbea și mormăia ceva nedeslușit. L-am întrebat curios:

— Ce tot spui acolo?

— Îmi ziceam și eu: „Oare ajungem la vremea prîn-zului în dreptul bufetului **Paralela 45?**” Nu ții minte ce sarmale am mâncat acolo?...

Episodul 26

NECUNOScutUL DIN BEZNĂ

Nici nu se împlinise săptămîna, de cînd îi expediasem pe ostrogoți la Valea cu Urși, întrucît li se terminase vacanța și aveam și eu nevoie de niscaiva liniște, că am și început să le simt lipsa.

Mi-era dor de prezența lor, și-aș fi vrut să se bucure și Penke, nevastă-mea, care se înapoiase de la Tîncă-bești, de hazul cu care-și povesteau aventurile petrecute cu mine, cu nea Gică Zbanț, sau cu poetul Gig Mironescu-Bilețel, cînd fusesem cu dînsul la munte.

Tocmai mă așezasem la birou și lucram înfierbîntat la roman, cînd, deodată, de parcă ar fi trecut pe deasupra casei un avion cu reacție, soneria de la intrare porni să zbîrnie atît de puternic, încît intrară în vibrație paharul și ceașca de pe masă. În fizică, asta se cheamă „fenomen de rezonanță”...

Fiindcă terminasem de mult cu școala, și încă notat bine, n-am mai dat atenție

amintirilor din fizică, ci m-am repezit numaidecît la uşă, pentru a-i opri pe cei care se străduiau să-mi deterioreze agregatul.

Cînd am deschis, am rămas cu gura căscată. Văru-meu Anatolie Jimbla, inginerul forestier de la Valea cu Urşi, stătea proţăpît în prag, ținînd în braţe un coşcogeamite balotul.

— Ce-i cu tine, ai păţit ceva? l-am întrebat neli- niştit. Şi ce ai în pachetul ăla?... Ai vînat vreo căprioară, şi mi-ai adus şi mie o pulpă, s-o băgăm la cuptor?...

— Dacă mă poşteşti în casă, am să-ţi spun! a rostit cu glas întristat Anatolie.

— Vai de mine, iartă-mă c-am fost atît de nepoliti-cos! Dar m-a impresionat gestul tău... Intră, te rog!

În timp ce văru-meu se-ndrepta către birou, agăţînd, din mers, cu balotul acela uriaş, cîteva ghivece cu flori pe care le-a doborît pe covor, a avut grijă să-mi răspundă la întrebare:

— N-am păţit nimic!... Cel puţin eu... Însă ai să fii şi mai impresionat, cînd ai să afli ce m-a adus la tine... E de rău! Babacu-i bolnav, şi i s-a umflat capul cît un dovleac.... Cred că din pricina dinţilor!

În clipa cînd a ajuns lîngă birou, şi-a aşezat pachetul de-a dreptul peste reşoul electric la care, de obicei, îmi fierb cafelele, şi pe care de-abia îl vîrîsem în priză.

Apoi s-a prăbuşit demoralizat în fotoliul meu, pentru ca, după aceea, nemaştiind ce face, să soarbă din ceaşcă un pic de cafea.

Din care, fie vorba între noi, nu știu ce-o fi înțeles, deoarece nu era decît zaț.

Cînd balotul a pornit să scoată un fum des și negru, de parcă ar fi fost coș de locomotivă, dinlăuntrul aces- tuia a răzbit un țipăt înfiorător:

— Arde, mă frige!... Frige rău de tot!...

Anatolie s-a repezit speriat la uriașul pachet, l-a azvîrlit pe podea și-a început să-l desfacă.

Balotul continua să răcnească, din ce în ce mai in-tens:

— Tăticule, mă doare rău de tot fundulețul!... De ce m-ai aruncat jos?...

Numai în momentul cînd balotul a fost despachetat total, mi-am dat seama că îl reprezenta, de fapt, pe nepoțelul meu Babacu, înfășurat în tot soiul de pături și cuverturi.

Am vrut să-i sărut obrăjorii zgîmboiului, însă mi-a fost imposibil. Deși îl așezasem în fotoliul părăsit de taică-său, unde-și freca mereu fundul pantalonașilor, din care încă se mai prefirau cîteva șuvițe de fum, Babacu mi-era inaccesibil.

Pentru că, și-acum, capul îi era învelit în prosoape, fulare, precum și trei broboade folclorice, din lînă groasă, în patru fire.

Imediat am luat măsurile de urgență care se impu-neau. Mai întîi am stins micul incendiu, care amenința- se să transforme în cenușă și scrum hainele ostrogotu- lui, turnînd peste ele o găleata întreagă de apă. Fără să iau seamă la răcnetele lui Babacu.

Deoarece era mai mult decît clar, că nu-și dădea seama în ce primejdie se află.

Apoi am purces să-i scot la iveală căpățîna, dezbro-bodind-o de prosoape și șaluri, pentru a nu se înăbuși din lipsă de aer.

Cînd i-am examinat îngrozit chipul, mai că era să nu-l recunosc. Ostrogotul arăta exact ca un... ostrogot!

Falca stîngă i se îngrășase cumplit, de parcă ghidu-șul tribului Jimbla ar fi înghițit un pepenuș întreg și nu-l putuse mesteca. Gura i se pocise, iar ochiul drept, din pricina umflăturii, nu se mai vedea deloc.

Atunci am strigat înspăimîntat în direcția bucătăriei, unde se afla nevastă-mea:

— Penke, fată dragă și copilă bună, vino repede încoace, că-i de rău!

În secunda cînd și-a dat seama că mormolocul acela din fotoliu, ud learcă și speriat, era nepoțelul nostru, nevastă-mea a început să plîngă și să-l mîngîie. Fără să-și amintească de faptul că, la bucătărie, se ocupase de fră-mîntarea unor cozonaci.

Plin de făină și resturi de cocă, năpîrstocul semăna acum cu un clovn de la circ.

— Telefonează numaidecît la „Salvare”! a țipat la mine Penke.

— De ce? m-am interesat eu.

— Să-l interneze imediat la spitalul de urgență, să-i facă analizele și să aflăm ce are! mi-a explicat nevas-tă-mea.

— Păi eu știu ce am! l-am auzit grăind pe Babacu, abia însăilîndu-și vorbele. Totul mi se trage de la dinți. Ieri a pornit să mă doară

o măsea de minte... Și, ca să-mi treacă, mi-am frecat gingia cu sare și gaz, după cum m-a învățat nea Tilică Boierii, ciobanul de lângă canto- nul nostru... În loc să-mi facă bine, gazul m-a umflat ca pe-un țifoi!... Așa că nu-i nevoie de spital, tanti Penke și unchiule Andi! Vă rog mult, nu mă duceți acolo!...

— Ș-atunci, ce să facem cu tine? l-am întrebat eu, oarecum liniștit, de vreme ce cunoșteam cauza inflama-ției.

— Să mă spălați de făina asta, să-mi dați niște țoale uscate și...

Babacu, pe neașteptate, nu și-a mai continuat spu- sele. Simțind că nu-i ceva în regulă, l-am încurajat:

— Nu te sfii, măi zgîmboi! Poți să-i spui unchiului Andi tot ce te frământă...

— Păi, Hombre, mă frământă burtica, rău de tot...

— Te doare? l-am iscodit eu iarăși speriat, temîn- du-mă de alte necazuri.

— Nu mă doare, ci mă chinuie o foame de groază!...

După ce l-am îmbăiat pe nepotu-meu, în colectiv, eu, Penke și Anatolie, fără ca umflătura să-i mai scadă cumva, ne-am așezat cu toții la masă, pentru că tot se făcuse de prînz.

În pofida inflamației dentare care-l desfigurase, Babacu avea o poftă de mîncare absolut anormală. Mult mai intensă decît manifestase acum o săptămîină, la hotelul alpin „Chiajna” din munții Predealului.

— Știi ce facem, măi Anatolie? am început eu să-l prelucrez pe văru-meu. Dacă pînă mîine-dimineață nu-i cedează umflătura, mergem cu ostrogotul la policlinică, să-l vadă un stomatolog!...

— Hombre, nu mă nenoroci! a pornit să scîncească el. Nu vreau la policlinică...

— Dar unde vrei? l-am interogată eu, ieșindu-mi din pepeni.

— Acasă! s-a miorlăit năpîrstocul.

— La Valea cu Urși? Abia ai venit la București, și-ai și-nceput să faci mofturi?... Păi, n-aveai de gînd să te arăți la un doctor?...

— Ba da! Dar la tălică acasă! a precizat ostrogotul, mușcînd cu destulă poftă dintr-o pîrjoală supradezvol-tată.

Atunci a intervenit și Anatolie, care știa el ce știa.

— Cam despre asta-i vorba, măi vere dragă! a pornit el să turuie. De-aia am venit la tine, să ne dai o mî-nă de ajutor... Pentru că dentist avem și noi, lîngă can-ton, în sat la Cuca-Măcăii. Am dori să ne-aduci aici un stomatolog-doctor, din cei mai pricepuți, și care lucrează la domiciliul clientului...

— Dar nu prea mai există așa ceva! Și nici nu-i voie! am dat să-l lămuresc pe Anatolie. Mă rog, o să-n-cercăm, să vedem ce se poate aranja! Este posibil să cunoască vreunul dintr-ăștia nea Gică Zbanț, un vechi prieten de-al meu, pe care-l știe, dealtfel, și Babacu...

Nefericită idee!

Pentru că nea Gică ne-a și trimis un dentist. Chiar în seara aceea. După ce-l căutasem la telefon două cea-suri în sir.

Stomatologul la domiciliu s-a prezentat abia cînd se-nnoptase bine. Îmbrăcat în haine de popă. Ca să nu-l recunoască lumea.

Era un bătrîn care nu inspira pic de încredere. Desi arăta a om. În loc să răspîndească în jurul său miro-sul de iodoform caracteristic dentiștilor de la policlinică, trăsnea de la doi metri numai a medicamente străine și alcoolice. „Probabil, pentru a nu se ști că-i stomatolog!” mi-am zis eu în sinea mea.

Deoarece Anatolie, cînd aflate că se aranjase problema, își luase tălpășița și plecase la Valea cu Urși, Babacu a profitat imediat de lipsa lui taică-său, singurul care mai avea ceva autoritate asupra lui.

De fapt, ce se întîmplase? Speriat, mai mult ca sigur, de aspectul ciudat al individului care ne pătrunsese în casă, încă și clătînîndu-se ușor pe picioare, refuzase să-l lase să-i examineze dinții. Atunci, pentru a-i oferi nepoțelului un exemplu personal de curaj și vitejie, l-am invitat pe clandestin să-mi vadă mai întîi mie dantura.

Asistat de Babacu și nevastă-mea, care-i urmăreau îngroziți manevrele, cucernicul stomatolog a pornit să-mi ciocănească fiecare dinte. Cu o cheie de 14, din trusa de unelte a mașinii sale proprietate personală („Ford-Escor-te”).

— Doare? mă tot întreba bătrînul.

— Groaznic! i-am răspuns eu, gemînd ca un cîine bolnav de jigodie.

— Atunci e de rău! a mormăit dentistul mascat. Va trebui să-ți plombez mai toată dantura!...

— Foarte bine, nene doctore, plombează-i-o! a exclamat încîntat ostrogotul de nepotumeu. După ce-l tratezi și-l vindeci pe unchiul Andi, ai să mă iei pe mine la rînd. Dacă nu mă fac bine pînă atunci!...

„Dentistul”, fără să mai tragă de timp, și-a scos din servietă un motoraș electric. Apoi a întins un cablu între bibliotecă și perete, de mi-a dejghinat din balamale ușile dulapului cu cărți. Cînd le-a fixat c-un piron de 22 de centimetri, și s-a asigurat de trăinicia lor, a montat motorașul pe cablu, legîndu-l la vreo doi metri înălțime, cu cravata mea de zile mari.

— Acum sîntem gata! a bodogănit el satisfăcut. Dar să-i facem o probă.

Chiar în clipa cînd a pornit motorul, acesta s-a și oprit brusc. Dar s-au stins și luminile din casă.

Agregatul era proiectat să funcționeze la un alt voltaj, motiv pentru care arseese toate siguranțele de la tablou. Ca să nu întîrziem prea mult, dentistul a pornit să lucreze și pe întuneric. Motorașul nu-i era absolut necesar, deoarece bormașina stomatologului din beznă era un agregat universal, care se putea învîrți și manual.

Așa că, la lumina furnizată de luminările ținute de Babacu și Penke, „popa” mi-a găurit cu scula aceea infernală câțiva dinți sănătoși. Însă s-a scuzat politicos:

— Pe nevăzute este cam greu de lucrat! Ce să-i faci, tot nu mai țineau mult... Maximum zece-cincispre-zece ani! Dar nu-i așa, că nu te-a durut?...

Pentru a preîntîmpina alte necazuri, am schimbat siguranțele la tablou, iar individul, ca o fiară, s-a apucat să-mi extragă o măsea din fundul gurii. În vreme ce urlam, Babacu l-a întrebat pe stomatolog cu lacrimi în glas:

— Ce-i faci lu’ unchiu’ Andi, nene doctore?...

— Ce-am să-ți fac și ție, copile dragă! i-a răspuns cu duhul blîndeții „popa”.

— Atunci fă-i lui, mai departe, că pe mine nu mă mai doare nimic! a declarat ostrogotul de nepotu-meu extrem de generos, uitînd să se mai smiorcăie.

Nelăsîndu-se impresionat de răcnetele mele, bătrînul mi-a administrat imediat o anestezie. Mecanică. Folosind cheia franceză. Tot din trusa mașinii sale proprietate personală. Mi-a tras cu ea o lovitură, după ceafă, de n-am mai simțit nimic.

Cînd am făcut priză cu realitatea, dentistul clandestin îmi arăta pumnul.

— O să mă anesteziați mai omeneste, acum? l-am întrebat eu întrucîtva încîntat.

— Glumești? Nu mai ai nevoie de nici o aneste- zie!... În pumn se aflî gipsul cu care am să-ți iau mă- sura pentru dinții cei noi.

Într-o lună sînt gata. Deocamdată îmi dai însă banii, să cumpăr materialele necesare!...

Mai mult pentru a-l vedea odată plecat, i-am dat cît a cerut. Dar, de ce să mint, de fapt nici nu ştiu cît i-am numărat în mîna lui talentată... Pentru că, din pricina durerilor insuportabile, ochii mi se împăienjeniseră, iar mintea îmi funcţiona alandala, cînd înainte, cînd în marşarier.

A doua zi, dis-de-dimineată, Babacu a plecat acasă, la Valea cu Urşi. Complet vindecăt. Falca i se dezumflase, ca printr-o minune. Iar nevastă-mea, care-l însoţise pînă la părinţi, îmi telefonase că ostrogotul se însănătoşise numai datorită ceaiului de muşetel pe care i-l preparase dînsa, după plecarea dentistului mascat. Năpîrstocul hăpăise cinci chifle cu unt şi miere, două pîrjoale şi-o cană cu moare de varză. Plus o juma de litru de lapte călduţ, ca să-i fie somnul dulce.

În schimb eu, care nu suferisem niciodată cu dinţii, am fost nevoit să zac la pat vreo trei zile. Şi nici n-am mai fost în stare să mănînc ceva.

Cînd s-a întors Penke de la Valea cu Urşi şi m-a găsit într-un hal fără de hal, ştirb şi lihnit de foame, mai întîi s-a bucurat. Chiar mi-a şi spus:

— Vezi, măiestrică? Ai slăbit mult mai rapid decît la Institutul de boli de nutriţie, cînd te-au internat doctorii de-acolo aproape

o lună, și-ai ieșit mai trupeș de- cît intraseși! Bravo!...

— Dacă nu ții să mor de inaniție, caută-l numaidecît pe popa ăla! am ridicat eu tonul. La telefon nu răs- punde. Du-te la el acasă, și vezi ce-a făcut cu noua mea dantură...

După vreo trei ceasuri, nevastă-mea s-a înapoiat profund demoralizată. Cu lacrimi în ochi, m-a informat pe larg:

— Bătrînul a fost internat

— La care spital? Neapărat să-mi afli adresa, eta- jul și camera!...

— Păi, cum să-ți spun, soția lui nu mi-a precizat că-i internat la vreun spital!.. Și m-am jenat să stărui. Era cam necăjită, săraca!

Fericit totuși de întorsătura evenimentelor, m-am suit imediat în „Bombiță”, deși eram bolnav ca un catîr, și-am gonit ca un disperat la policlinica... noastră.

Peste trei zile, cînd aveam o garnitură de dinți noi în gură, am primit o scrisoare de felicitare de la nepo- ței mei de ostrogoți.

Din pricina necazurilor prilejuite de stomatologul care lucra la domiciliu, uitasem că-mplinesc un anumit număr de ani.

Babacu, scumpul de el, chiar ținuse să adauge în finalul misivei:

„ Dragă Hombre, eu sînt bine sănătos, ceea ce-ți doresc și lu’ tălică! La mulți ani! Să știi că, atunci cînd m-a adus tata la București, nu din cauza dinților mi se umflase obrazul, ci totul mi se trăgea de

la o răceală cumplită... Așa mi-a zis nenea doctorul, de la dispensarul nostru sătesc, de la Cuca-Măcăii. Ai grijă de matala și nu mai umbla cu tot soiul de necunoscuți mas-cați. Mai ales când lucrează în beznă... Ascultă la mine, că Babacu știe ce spune!”

Are dreptate văru-meu Anatolie, taică-său, când îl alintă zicându-i Babacu. Pentru că zgîmboiul e tare înțelept, întocmai ca un bătrîn...

Zău așa!

Episodul 27

LA IARBĂ VERDE, CU 32 DE CAI (PUTERE)

Iarna a fost destul de aspră în lunile februarie și martie.

Abia în mai, când tînjeam după un pic de soare și niscaiva căldură, natura s-a milostivit de noi și și-a arătat puterile binefăcătoare.

Și, totodată, s-au arătat la față și ostrogoții mei de nepoți, care sosiseră de la Valea cu Urși, într-o scurtă vizită. Li se făcuse dor de mine și de nevastă-mea.

Întrucît, cu prilejul sărbătorii muncii, se creaseră cîteva zile libere, nelucrătoare, se gîndiseră să vină și ei la București, să-i plimbe unchiul Andi cu „Bombița”. Cu-atît mai mult cu cît le făgăduise, încă de anul trecut, să-i ducă să vadă Snagovul.

Cerînd permisiunea părinților, se urcaseră în tren și, pe la vremea ceaiului de dimineață, îmi sunaseră la ușă. Deoarece soneria nu mai funcționa normal, decît atunci cînd aveam timp s-o repar, cu forțe proprii, după ce tanti Ralița își proptea cu nădejde degetul în butonul ei, de eram nevoit să i-l scot din lăcaș cu patentul din trusa de scule a mașinii, nu i-am auzit deloc.

Însă în clipa cînd ostrogoții, la inițiativa lui Babacu, au pornit să-mi cînte înaintea intrării, abia atunci am dat fuga la ușă și-am deschis, curios să văd cine-s zurbagiii care se distrau pe seama mea.

Dînd ușa la o parte, m-am pomenit asurzit de corul reunit al ostrogoților:

— Viinee, viineee priimăvaraa, floooricele pe cîîmpii, să le adunăm, copii!...

Bucuros de prezența atît de neașteptată a Bibei, precum și-a lui Babane și Babacu, am pornit să cînt și eu.

Însă atît de fals și strident, încît nevastă-mea, draga de Penke, a sosit în grabă de la bucătărie, înspăimîntată de larma de-afară, și ne-a poftit imediat în casă:

— Intrați numaidecît înăuntru, că v-aud vecinii, și mai iese cine știe ce scandal! Ce v-a apucat?...

— Primăvara, tanti Penke, ea-i de vină! a exclamat bălăița de Biba, zîmbind galeș și sărind de gîtul mătu- șă-si s-o îmbrățișeze.

— Dar și unchiul Andi, fratele nostru mai mare și țeapăn, care cîntă ca un contrabas dogit! și-a îngăduit Babane să mă ia peste picior, uitînd că, deși nu prea am ureche muzicală, sînt totuși un mare amator de cîntece populare și pentru copii.

— Dar nu numai primăvara și unchiu' Andi! a intervenit, cu glas hîrîit și mieros, Babacu, mezinul Jimbleni-lor, ci mai este ceva!...

— Ce anume? s-a interesat Penke, în vreme ce ostrogoții pătrundeau în casă, ștergîndu-se grijulii pe pi- cioare.

— Dumneavoastră ați luat gustarea de dimineață? a-ntrebat Babacu, privind iscoditor în direcția sufra- geriei.

— Încă nu! i-am răspuns eu.

— Nici noi! a declarat năpîrstocul. Aia e!... Pentru că și foamea cîntă uneori, cînd ne ghiorăie în mațe... Numai ea ne-a împins să interpretăm atît de fals vesti- tul cîntec al primăverii!

Pricepînd imediat aluzia întreprinsă de Babacu, Penke ne-a și invitat la masă. Cu inima ei de aur, care-i umezise ochii, privea încîntată la ostrogoți, iar cu gla- sul ei de argint i-a întrebat:

— Ce vă pofteste inima, măi zgîmboi?

— Nimica deosebit, dragă tanti Penke... Un ceai oareșcare, cu unt și marmeladă, telemea și cîrnăciori, miere de albine și, dacă

se găsește, niscaiva halva cu cacao, din cea pe care-o urăște unchiu' Andi, deoarece îl opresc doctorii să guste și dînsul din ea! a vorbit în numele colectivului Jimbla mezinul familiei.

După ce ne-am ospătat în lege, cum se cuvine, i-am comunicat nevasti-mi, amintindu-mi de făgăduiala pe care-o făcusem ostrogoților:

— Astăzi, fiindcă-i sărbătoare, iar afară strălucește un soare de milioane, o să plecăm cu toții la Snagov, la iarbă verde... Îi telefonez și lui tanti Ralița, să vină și ea cu noi!

— Minunată idee! a exclamat Penke. Dacă-i merge „Trabant”-ul, e mai mult decît perfect... Pentru că tot nu-ncăpem, hoarda întreagă, în „Fiețelul” nostru! Tu ai să-i încarci pe copii, iar eu am să călătoresc cu dînsa...

— Atunci ne-am înțeles... De mîncat, vom mîncă acolo, pentru că Snagovul e plin de restaurante și bu- fete turistice! Scapi și tu de corvoada gătitului, copilă bună... O să petrecem ca-n basme!

Drumul pînă la Snagov-parc s-a desfășurat în cele mai excelente condiții. Eu în față, cu „Bombița”, iar tanti Ralița după mine. Ca să nu-i înghit fumul emanat de toba de eșapament a „Trabant”-ului.

Ce-i drept, au mai intervenit unele necazuri, însă de mică importanță. Bunăoară, la Săftica, mătușă-mea a fost oprită de

organele de reglementare a circulației rutiere, deoarece coloana de mașini din urma dînzei nu mai avea pic de vizibilitate.

Fumul pe care-l degaja „Trabant”-ul mai punea în pericol și sănătatea cetățenilor pietoni. Era atît de negru și gros, încît fețele multora din ei arătau de parcă și le-ar fi spălat cu păcură. Noroc că i-am reglat eu carburatorul, și, după aceea, fumul n-a mai fost negru. Ci alb.

Cînd am pătruns în parcul de la Snagov, „Bombița” m-a lăsat în pom. Tot eram în plină pădure! I se opri- se motorul deodată, așa din senin.

Priveștiștea fiind de paradis, le-am spus ostrogoților și nevesti-mi să se plimbe prin parc, eu și tanti Ralița ur-mînd să ne ocupăm de punerea la punct a „Bombiței”. Aerul era curat, aromind ușor a benzină, cum se mai întîmplă prin unele popasuri turistice-auto, unde sînt mai multe automobile decît turiști, cerul senin, iarba udă bine, iar apă pretutindeni. Și-n lac, pentru că de-aia-i lac, dar și pe sub arbori, unde băltise din pri- cina ploilor în exces, din luna aprilie.

Așa că, dacă găseau vreo poiană uscată, n-aveau de- cît să se-ntindă la soare, iar dacă nu, existau destule bufete, cu scaune și mese, unde să se odihnească. Bineînțeles, în cazul cînd mai erau locuri.

Tanti Ralița, fiind un mecanic amator de excepție, după părerea și afirmațiile dînzei, abonată și la revista **Autoturism**, m-a asigurat că-n mai puțin de-un sfert de ceas

îmi dă gata mașina. Și n-a greșit deloc. Căci, în- tr-adevăr, chiar mi-a dat-o gata.

După ce-a demontat filtrul de aer, carburatorul, bujiile, „Delco”-ul și pompa de alimentare, „Bomba” era ca și cum n-ar mai fi fost. Fără aceste piese esențiale, nu se mai putea numi mașină. Însă mătușă-mea, punându-mă serios la treabă, le-a transformat pe toate în mărunțiș, adică în șuruburi, piulițe, șaibe și alte elemente componente. Apoi le-am spălat în benzina pe care dînsa a extras-o din rezervor. În care, după aceea, a mai rămas aproximativ jumătate (de litru).

— Și-acum ce urmează, tanti Ralița? am întrebat-o pe mătușă-mea.

— Ne mai odihnim și noi un pic! m-a informat dînsa. Însă într-un mod activ...

Abia cînd am început să căutăm prin iarbă, umblînd de-a bușilea, destul de disperați, jiglerele rătăcite de mătușă-mea, abia atunci am înțeles ce vroia să spună tanti Ralița prin „odihnă activă”!

— Dar unde-s bujiile? m-am interesat eu mai târ- ziu, frînt de oboseală.

— Păi, cum să-ți spun, măi băiețelule, bujiile tale nu mai făceau două parale... Aveau o uzură de peste 80%... Deci, nu mi-a părut rău, atunci cînd le-am pier- dut înaintea jiglerelor... O să le punem pe cele de rezervă.

Mătușă-mea era deosebit de liniștită, cînd îmi comunica cele de mai sus, fiind mult mai preocupată de soar- ta carburatorului, decît

de bujii. Probabil, știa ea ce știa? Dar nu și faptul că nu posedam un set de rezervă.

Pe la prînz, m-a anunțat plină de entuziasm:

— Am găsit unul din jiglere!... Acuma nu mai avem probleme, unde-a fost unul, trebuie să fie și celelalte....

N-au fost! Iar cel găsit de mătușă-mea, era de la o altă mașină. Pesemne aruncat de-un autoturist, dat fi- ind gradul înaintat de oxidare.

După masă, în jur de trei și ceva, în vreme ce lu- mea se hîrjonea printre copaci, cu sandvișuri și bere, eu și cu tanti Ralița ne hîrjoneam prin poiană, sperînd să mai recuperăm ceva din detaliile „Delco”-ului.

Pe-nserat, au apărut și ostrogoții cu nevastă-mea. Lihniți de foame și morți de oboseală. Nu găsiseră nicăieri un loc la o masă, și se hrăniseră numai cu două pungi de pufuleți.

— Hombre, vreau acasă, vreau să mănînc! se mior-lăia Babacu.

— Puțintică răbdare, măi zgîmboiule! l-am liniștit eu. Încă nițel, numai un pic, și gata sîntem cu „Bom-bița”...

De fapt, cînd spuneam cuvintele acestea, îmi și făcusem unele planuri cu „Trabant”-ul mătușă-mi.

Dacă aveau să se potrivească jiglerele și „Delco”-ul de la mașina dînzei, urma să i le demontez, să le pun la motorul „Bombiței” și să pornesc cu-ai mei spre casă.

Iar, după aceea, să mă-ntorc, eventual cu un meca- nic autentic, și s-o iau și pe tanti Ralița, cu „Trabant” cu tot.

— Ce fel de răbdare, unchiule Andi? „Răbdări prăjite”, sau de-adevăratelea? insista năpîrstocul, nu prea convins de geniul tehnic al mătușii noastre generale.

— Depinde! i-am răspuns eu nițel demoralizat, depinde de ce va urma... În orice caz, precis o să ajun- gem pe la cășile noastre!

— Se poate stabili și-o dată? s-a interesat ironic Babane

Nu i-am mai răspuns, deoarece constatasem, chiar în clipa aceea, că „Trabant”-ul mătușă-mi avea capota blocată, și, deci, nu se putea umbla la motor.

În jur de miezul-noptii, când ostrogoții și nevas- tă-mea dormeau în „Bombiță”, comod și nemîncăți, iar eu și cu mătușă-mea pîndeam la marginea șoselei vreun amator să ne remorcheze, unui tractorist i s-a făcut milă de noi. Contra trei sute (lei).

În frunte cu tractorul, o mașină excepțională, eu la volanul „Bombiței” și tanti Ralița la cel al „Trabant”-ului, coloana noastră a ajuns cu bine în Calea Moșilor. Dar după cîte greutăți și aventuri!...

Ce mult contează o zi la iarbă verde!

Deși eram cu toții istoviți și flămânzi, nevastă-mea și cu tanti Ralița ne-au organizat imediat o masă fru- gală, să ne mai prindem nițel sufletelele.

Babacu a adormit primul. Cu sandvișul în mînă. Ceilalți l-au urmat în curînd. Numai eu mai rămăsesem oarecum în picioare, deoarece trebuia să-i car pe fiecare la patul său.

Însă pentru tanti Ralița nu mai avusesem nici un pat liber, și-atunci am fost nevoit s-o cazez în „Trabant”-ul dînzei pe care-l parcase în curte. Tot îi plăcea la nebulie automobilismul!

Și, în afară de asta, nu beneficiase și mătușă-mea de ieșirea noastră la iarbă verde? Iar eu, ce să mai vorbesc... Dacă nu mi umbla tanti Ralița la motorul „Bombiței”, n-aveam de unde să aflu ce-i aia un jigler, un „Delco”, sau o pompă de benzină.

Într-un fel, deci, eram destul de cîștigat. Învățasem o mulțime de lucruri... auto-tehnice. Iar primul, și cel mai important, că-i foarte bine să nu te amesteci în treburile la care nu te pricepi! Așa cum procedează, mai totdeauna, mătușă-mea Ralița, cînd își închipuie că este un mecanic auto de excepție...

Episodul 28

ÎNTÎLNIRE DE GRADUL IV

Dis-de-dimineață, înainte de gustarea dietetică la care aveau să participe și ostrogoții, dacă nu cumva și tanti Ralița, care însă le dormea de le bușea în „Tra-bant”-ul dînsei, Penke, nevastă-mea, m-a invitat cu glasu ei de argint:

— Măiestrică, ia urcă matala nițel pe cântar, să ve-dem și noi ce reprezinți la ora actuală, ca greutate, bineînțeles!... Cine știe, poate și-a priit excursia de ieri.

M-am cântărit cu toată încrederea. Cu atât mai mult, cu cât știam aparatul dereglat. De mîna mea personală.

Pentru că nu mai puteam îndura atîtea controale. Mereu eram supus la tot soiul de verificări, nevastă-mea ținînd să respect cu strictețe indicațiile doctorilor de la Institutul de boli de nutriție, care considerau că-s prea trupeș pentru înălțimea mea.

— Copilă bună! am exclamat eu încîntat, după ce-am descifrat greutatea arătată de agregatul respectiv, vino și vezi și să nu crezi... Am slăbit peste un kil și ceva!...

— Chiar nu-i de crezut! mi-a comunicat Penke, după ce-a controlat acul cântarului. Ceva nu-i în regulă, cred că se petrece vreun fenomen ciudat cu tine...

— Poate! i-am spus eu, fiindcă simt o serie de simptome bizare!

— De pildă? s-a interesat dînsa surprinsă.

— Am, uneori, senzația că devin obiect zburător! E ceva nou, în orice caz... Dar este

posibil să fie și din pricina acestei slăbiri bruște!

— Atunci cheamă copiii la ceai, și-am să-ți servesc, anume pentru tine, o infuzie specială de țintaură... Nici nu știi cât întărește organismele debilitate!...

— N-ar fi fost mai indicate niște ochiuri cu slănină prăjită?

— Fii serios, vrei să pierzi avantajul câștigat, luînd la loc kilul pe care l-ai dat jos?... Fugi după ostrogoți, că eu mă duc s-o trezesc pe tanti Ralița! m-a lămurit Penke, cu sufletul ei de aur.

Alergînd în dormitor, să-i scol pe Biba, Babane și Babacu, am constatat iarăși ciudata senzație că zbor de parcă aș fi fost imponderabil. Ceea ce, la greutatea mea oficială, era ceva de domeniul literaturii științifico-fan-tastice.

Cînd m-am înapoiat în sufragerie, însoțit de treimea ostrogoților, iar Babacu, aproape scîncînd, mă informa că-i este o foame de milioane, am auzit-o pe nevastă-mea strigînd din curte:

— Măiestrică, veniți cu toții încoace!... S-a întîmplat ceva cu tanti Ralița!

În clipa cînd am ajuns lîngă „Trabant”-ul mătușă-mi, a trebuit să conchid că Penke avea toate temeiurile să fie îngrijorată. Tanti Ralița, într-o poziție ciudată, zăcea culcată pe bancheta din spate a autoturismului ei proprietate personală.

În pofida bubuiturilor pe care le-am declanșat, a bățăilor noastre în caroseria de plastic a mașinii, mătușă-mea n-a dat nici un semn de viață. Asta după ce Penke, și pînă la venirea noastră, încercase să hîțîne „Trabant”-ul, pentru a o trezi din somn.

Văzînd că nu-i nici o nădejde s-o aducem la realitate pe tanti Ralița, am zburat ca o rachetă către garaj. Da, n-am greșit, cînd am spus c-am zburat. Căci asta era senzația pe care o aveam. Că zbor. Ciudat!...

Din garaj mi-am adus levierele, cu ajutorul cărora am demontat geamul din spate al „Trabant”-ului, acesta fiind de tip „combi”. Cînd operația a fost încununată de succes, exceptînd cîteva spărturi ale parbrizului, am de-pus eforturi inumane să mă strecur în mașină. Și-am reușit! Adică am reușit s-ajung lîngă tanti Ralița, în- ghesuindu-mă ca o sardea într-o cutie de conserve.

În clipa aceea, însă, m-am liniștit. Mătușă-mea sfo-răia de parcă era un motor de tăiat lemne. Deci, nu era moartă, nu pățise nimic! Chinul cel mare a început atunci cînd am încercat să ieșim amîndoi din „Trabant”, pe fereastra din spate. Nu numai din pricină că eram mulți și groși, ci și pentru că tanti Ralița era încă pe jumătate adormită, motiv pentru care nu dădea deloc semne de colaborare.

Dacă n-ar fi fost ostrogoții și nevastă-mea, care să tragă de picioarele mătușă-mi, iar eu care s-o împing zdravăn de cap, nu știu cum ar mai fi ieșit tanti Ralița din mașină. În orice

caz, după ce-a fost afară, bătrîna și-a revenit brusc și-a pornit să țipe la mine:

— De ce mi-ai scos geamul de la mașină?... Nu ți-a dat prin cap să intri pe portiera din față, ca un om normal. N-aveai cheile în casă?... Că doar voi m-ați încuiat, ca să nu mă prade vreun hoț. Unde-s cheile?

Avea perfectă dreptate bătrîna. Nu mă gîndisem și la această soluție. Dar nici cheile nu mai știam unde le lăsasem. De aceea i-am și răspuns:

— Tanti Ralițo, iartă-mă, însă situația era disperată... Matala nu mișcai deloc, noi credeam că muriseși, sau, în cel mai bun caz, că ți se făcuse rău, și-atunci am recurs la demontarea geamului... Bine că ești în viață, ba și sănătoasă...

— Mă rog, fie și-așa! s-a îmbunătățit tanti Ralița. Dar ați pregătit ceva pentru o gustărică?... Nu bem și noi un ceai, cevașilea?...

Întrucît cheile se rătăciseră, m-au scos și pe mine în același chip. Tot prin geamul din spate. Numai că, mătușă-mea, trăgînd prea tare de piciorul meu drept, m-a lăsat fără cracul pantalonilor.

Noroc că se rupsese de la genunchi în jos, și-am putut ajunge în casă umblînd cu-o jumătate de pantalon scurt, și cu piciorul stîng în pantaloni lungi.

— Nu ne așezăm la masă? s-a arătat indignat Babacu, cînd am fost în sufragerie. Ce-i facem?

— Mai întâi gustăm ceva, și-apoi ne ducem la film! Rulează la cinematograful de peste drum, la „**Miorița**”, un film interesant, cu extraterestri și farfurii zburătoare... **Întîlnire de gradul III**, așa-i zice! am anunțat eu întreaga asistență.

— Atunci e formidabil, măi frate! a exclamat Babane pe care-l știam mare amator de chestiuni științifico-fantastice. Să-i dăm drumu'!

După ce-am terminat cu micul dejun, ne-am transportat **in corpore** la filmul de vizavi. Iar eu, nu știu din ce motive, pur și simplu am zburat. Iarăși!

Poate pentru că mă interesa enorm problema farfuriilor zburătoare.

A doua zi, pe la șapte și jumătate, cînd m-am trezit, încă sub impresia filmului vizionat ieri, am zburat, pardon, m-am dus, că nu mai înțeleg nimic din felul meu de-a merge actual, direct la cîntar. Eram curios să văd ce se petrece cu agregatul respectiv. Mai ales că greu-tatea, pe care mi-o indicase cu-o zi înainte, nu mi se părea reală. Spre stupefacția mea, am constatat o sensibilă și extrem de îngrijorătoare creștere. De ordinul a două kilograme și jumătate! Nu mai pricepeam nimic.

Ieri seară, încă tulburat de extraterestrii de pe ecran, cei din **Întîlnire de gradul III**, nu luasem mai nimic în gură. Mă rezumasem doar la cîteva iaurturi, la puțină costiță afumată prăjită și perpelită pe plită și la o

far- furie de piftie hipocalorică („confecționată” din purcel ținut la regim dietetic).

Cînd le-am comunicat ostrogoților și nevesti-mi descoperirea noii mele greutate, tanti Ralița, care sosise exact în clipa mărturisirii pe care-o făceam, mi-a furnizat singura explicație posibilă, aproximativ științifico-fantastică:

— Măi băiețele, nu-i uman ce se-ntîmplă cu tine! Ceva nu-i în regulă... Precis ai intrat în cîmpul de atenție al vizitatorilor din cosmos... Că oameni or fi și ei, la fel de curioși ca și noi!...

Babane, mai în temă, deoarece îl știam un cititor ahtiat de literatură „science-fiction”, a declarat și el:

— Tanti Ralița are dreptate, măi frate!... În ultima vreme, „O.Z.N.”-urile au cam început să curgă gîrlă pe cer!...

În aceeași secundă am încremenit. De-aceea mi se părea că zbor! Era mai mult decît clar. Extratereștrii mă pregăteau. Și începuseră cu senzația aceasta de imponderabilitate...

Cuprins de-o stare de încîntare neobișnuită, deoarece „vizitatorii” tocmai pe mine își pusese ochii, le-am dezvăluit atunci nevesti-mi, mătușă-mi și ostrogoților gîndurile care mă bîntuiau.

— Unchiule Andi, ai toate șansele să devii un adevărat El Fugitivo, zău așa! a exclamat bălăița de Biba, căreia îi plăcea să mă alinte

cu porecla de mai sus. Te pomenești că au de gînd să te îmbarce pe-o farfurie zburătoare...

— De gabarit depășit, bineînțeles! a presupus și Babane.

— Ești în pom, Hombre! mi-a declarat înduioșat Babacu. Mai întâi în pom, și pe urmă într-un „O.Z.N.”! Ai să fii primul scriitor care va lua legătura cu ăia, din cer... Exact cum am văzut în filmul de ieri...

— Păcat! le-am spus eu comesenilor cu care împărțeam micul dejun. Tocmai acum să mă îmbarce pe-un „O.Z.N.”? Cînd diseară urma să sărbătorim, împreună, venirea voastră la București... și trebuia să mă întrețin, ca de la om la om, cu orătania de la cuptor, pe varză călită, din specia curcanilor domestici, de curte, cu chif- teluțele și sărmăluțele în foi de viță, cu plăcințelele preparate de Penke; cînd aveam de gînd să gust și eu un pic de aligote de Tîncăbești... Ce-i de făcut?... Asistența a căzut pe gînduri. Numai nevastă-mea, însă, mai curajoa- să și mai preocupată de sănătatea mea, a găsit o soluție, pe care-a și comunicat-o în plen:

— Trebuie să le dejucăm planurile... Mai ales, dacă-i chiar așa cum bănuieți voi, căroră vă umblă prin minte numai extraterestri și farfurii zburătoare! În cazul cînd ai să dai jos cele cîteva ocale pe care le-ai căpătat în- tr-un mod atît de inexplicabil, și de care, fie vorba între noi, nu-nțeleg ce nevoie au „vizitatorii” voștri, de vre- me ce pe obiectele zburătoare orice kil în plus contează, atunci n-ai să-i mai interesezi? Este?...

Deși nu prea pricepeam logica spuselor lui Penke am acceptat propunerea ei. Și-am întrebat-o:

— Dar cum să fac, pentru a slăbi mai rapid?...

În locul nevستی-mi, mi-a răspuns tanti Ralița, că- reia totdeauna îi trec prin cap cele mai năzdrăvane idei:

— Te duci, Al, băiețelule, la Baia Centrală... O oră de aburi umezi, sau uscați, asta nu mai importă, află de la mine că face minuni! Iar un masaj prelungit, în dușmănie, și mai și...

— Atunci mă duc de urgență! am exclamat eu. Plec, fug, zbor... Aoleu, iar am zis că zbor! Nu-i bine!...

La părăsirea stabilimentului recomandat de mătu- șă-mea, cîntăream trei kile. În minus. Dar mă și clăti- nam pe picioare. De deshidratat ce eram.

Ca să reglementez corespunzător pierderea apei din organism, am întreprins o scurtă vizită la restaurantul „Capșa”, unde am completat lichidul lipsă cu trei far- furii zburătoare, pardon, farfurii de supă cu găluști. Fără pic de pîine. Că-ngrașă.

A treia zi, după frecventarea intensivă a Băii Cen-trale, ajungînd chiar la două masaje pe zi și trei ședințe de aburi, dar și-a restaurantului din apropiere, pentru a combate deshidratarea, am constatat că, în loc să slăbesc, pun în continuare pe mine.

Salvarea a apărut în ziua următoare, când, în sala de masaje, s-a ivit un individ straniu. 1,90 pe înalt, cel puțin 0,98 pe lat. O matahală de tip mutant, așa cum întâlnești numai în romanele științifico-fantastice.

Privind la chinurile mele, care mă străduiam să stau cât mai îndelung la abur, mi s-a adresat zâmbind bizar:

— Meștere, geaba îți omori pancreasul! Am auzit că bagi în matală numai supe și găluști... Nu-i bine!... Abu- rul și supa nu ajută, și știu ce spun, c-am fost luptător de greco-romane... Și aburul, și supa se fac tot din apă!

Surprins de cunoștințele individului, net superioare celor pe care le posedă pămîntenii, l-am întrebat disperat:

— Atunci, cum să scap de surplus?...

— Numai dacă-ncapi pe mîna mea! Eu mi-s Bill Tar-hon și mă știe tot universul!... În două ședințe te fac om... Devii ca fulgul, zburător!

Cînd l-am auzit și pe Bill Tarhon pomenind de zburat, am devenit extrem de atent. Cu atît mai mult, cu cît zisese ceva și cu universul. Totuși, fără voia mea, îmboldit de forțe exterioare, i-am acceptat propunerea, plin de entuziasm, spunîndu-i:

— **O Key!**... De astăzi începem!

— S-a făcut! Dar fără **chei**, că băiatul n-are ne- voie!...

Ceea ce s-a adevărit. Bill Tarhon mi-a intrat în casă, nu știu pe unde și cum, pe la 16,35. Fără să sune, fără să bată la ușă. Dar

și fără să apeleze la vreo cheie... Întru-cît avusesem grijă să-mi expediez ostrogoții, nevasta și mătușa la cinema, să mai vadă o dată **Întîlnire de gra- dul III**, eram singur. Ca, astfel, Tarhon să aibă toate condițiile necesare pentru a mă „lucra”.

Ședința de masaj a decurs într-un mod dramatic.

Bill, în trening, cu ochelari de soare pe nas, după ce m-a obligat să-mi dezbrac hainele și să rămîn în maiou și chiloți, m-a trîntit pe masa din sufragerie. Atît de dur și brutal, încît am auzit cum a pîrîit ceva. Ori oasele mele, ori lemnul mobilei!

Apoi, boscorodind niște cuvinte într-o limbă nepă-mînteană, m-a uns cu-o alifie specială, de proveniență neidentificabilă, deoarece mi-a pătat numaidecît bunătate de rufărie de corp. Abia după aceea a purces să-mi prelucreze oasele și mușchii.

Mai întîi fiecare mînă și picior, pe care mi le-a fre- cat, torsionat și tocat la bani mărunți, în vreme ce eu urlam ca din gură de șarpe. Au urmat coastele, pe care mi le-a bătut cu pumnii, de-mi bubuia coșul pieptului ca toba mare de la fanfara militară a regimentului 31, artilerie grea.

Faza a doua, sau a treia, că nu-mi mai puteam da seama care era, din pricina junghiurilor și-a chinurilor, respectiv masarea capului, n-a mai fost o problemă. Din fericire. Atîta mi l-a bîțîit, sucit și răsucit, atîta mi-a rotit și pîrîit axul descentrat al gîtului, încît îmi trosnea spondiloza cervicală

ca surcelele în sobă. În schimb, nu mai simțeam nimic, mintea fiindu-mi de mult pulveri-zată. Apreciabil.

După terminarea ședinței însă, eram alt om. De nerecunoscut.

Plin de vînătăi, gemînd înfundat, pășeam șontîc și crăcănat, bazîndu-mă în special pe piciorul drept, stîngul fiindu-mi parțial anchilozat. Brațele, amîndouă, le pu-team considera ceva mai zdravene, întrucît gesticulam cu ele. Însă alandala, fără să le țin sub control.

Capul, ca și-n timpul ședinței, stătea cel mai bine. Adică, de fapt, nu stătea, ci se mișca. Dar numai în sens giratoriu, cu prioritate de dreapta, conform dispozițiilor actuale de reglementare a circulației rutiere. Totuși, mai exista și-o oarecare ameliorare a gîtului. Deoarece nu mai trosnea. Scîrțîia totuși un pic, lejer și-abia sesizabil.

Singurele dificultăți pe care le-aveam erau cu limba. Mi-o mușcasem cu prilejul masajului fălcilor.

Cînd Bill Tarhon m-a tîrît, cu chiu cu vai, pînă la cîntar, unde m-a urcat folosindu-se, ca pîrghie, de coada lopeții pentru zăpadă, care s-a și frînt nițel, aveam trei kile mai puțin.

— Splendrîlf! am exclamat eu în culmea fericirii, depunînd un efort inuman de pronunție. Efștî mărefțî, meștere Billf!...

— Mi-s! a confirmat masorul. Nu-i așa, că-ți vine să zbori?

— N-aș prea zîcefl! i-am răspuns jenat.

Și-n aceeași clipă chiar, m-a pălit un gând care m-a înghețat! Cine-o fi oare Bill Tarhon ăsta, de-mi tot pomeneste de zburat? Nu cumva?...

Dar nu mi-am mai putut continua ipotezele ce mi se învîrtejeau prin minte, deoarece masorul m-a vîrît în baie. Mai mult în stil tîrît, decît împins, pentru că eu unul, cel puțin, încă n-aveam disponibilități de mișcare proprie.

Entuziasmat de rezultatele obținute, și-ntr-un timp atît de scurt, Bill s-a oferit apoi să-mi deretice prin cameră. În vreme ce-aveam să mă oblojesc, dînsul urma să se ocupe de ordinea fostei odăi de tortură.

După ce-am părăsit camera de baie, mai mult ținîn- du-mă de pereți, întrucît picioarele nu-mi prea dădeau ascultare, l-am strigat pe Bill Tarhon să-mi vină în ajutor. Spre mirarea mea, nu mi-a răspuns. Enigmaticul masor, atît de straniu și inuman, pur și simplu dispă- ruse...

Cînd am vrut să mă-mbrac, am fost nevoit să constat că mi dispăruseră și hainele.

Bineînțeles, am telefonat imediat la Baia Centrală.

În momentul cînd puneam receptorul în furcă, au intrat în casă și ostrogoții, nevastă-mea și tanti Ralița.

— Cu cine-ai vorbit? m-a întrebat curioasă mătu- șă-mea.

— Cu șeful masorilor, unul cu nume de rădăcinoasă, Pamfilie Păstîrnac...

— Bravo, îmi pare bine că-ți cultivi relațiile cu masorii... Să-mi zici mersi, că te-am sfătuit să te adresezi lor! m-a felicitat tanti Ralița. Barem ai aranjat ceva cu tovarășul Pătrunjel?...

— Nu! Însă m-a aranjat pe mine un alt masor, dar de origine extraterestră, după câte bănuiesc!...

— Precis fără nume, fără puls și fără sînge, nu-i așa? a exclamat încîntat Babane, marele amator de chestii „ozeniste”.

— Nu știu dacă-i absenta sîngele și pulsul, dar nu- me avea, deoarece susținea că-l cheamă Tarhon... Am impresia, dragii mei, că am realizat o întîlnire de gradul IV, mai tare decît în filmul pe care-l știți.

După ce le-am povestit alor mei ce pățisem cu Bill, dar și cu hainele, tanti Ralița s-a arătat deosebit de mișcată. Chiar a ținut să-mi precizeze părerea dînzei:

— Măi băiete, mesagerul ăsta extraterestru, deși îl chema Tarhon, asta numai pentru a se putea strecura printre noi, ți-a luat lucrurile doar pentru a dovedi șefilor săi nivelul civilizației de pe Terra...

— Așa-i, măi frate! a susținut-o pe mătușă-mea și Babane. Neapărat va trebui să scrii o comunicare științifică... Sînt sigur că va stîrni senzație! Și s-o bați la mașină în mai multe copii. Un exemplar să-l expediezi lui Bacalu, la televiziune, pentru emisiunea sa, iar un altul la secția de astro-fizică, de la Academie...

Nevastă-mea, care se săturase pesemne de aiurelile noastre „ozeniste”, a ținut să-l completeze pe nepotu-meu:

— Cel mai nimerit, însă, ar fi să anunți miliția! Este exclus să n-aibă și ea o secție specială, pentru relațiile cu „vizitatorii” de pe alte planete!... Și unde să-i rețină pentru ample investigații științifice, dar deloc fantastice!

Babacu, după ce ascultase uluit cele relatate de mine, precum și supoziția lui Penke, își îngădui și el să spună o vorbă:

— Dacă Bill Tarhon, sau Pătrunjel, sau cum i-o mai fi zicînd, n-a ras și bucătăria sau cămara, tare aș mai mânca ceva! Mi-e o foame de groază!... De-adevărat pămîntean!

Episodul 29

LA REVEDERE, PE CURÎND, OSTROGOȚII MEI DRAGI!

Chiar aceste cuvinte, din titlul episodului, au fost cele pe care le-am rostit la despărțirea de Biba, Babane și Babacu.

În clipa cînd porneau cu „Trabant”-ul către Valea cu Urși, avînd-o pe tanti Ralița la volan, am strigat încă o dată după ei, cu inima întristată:

— La revedere, pe curînd, ostrogoții mei dragi!...

Dar nepoțeei, care-mi îmbogățiseră apreciabil experiența de viață, făcîndu-mă să trăiesc, laolaltă cu ei, po-cinoagele și boroboatele înfăptuite împreună, și pe care le-ați citit în paginile anterioare, nu mă mai puteau auzi. Nici ei, și nici mătușa noastră generală.

Pentru că bătrîna, automobilistă de excepție, dar nu în exces, demarase în trombă, supraambalîndu-și moto- rul hodoroagei. Iar întreagă Calea Moșilor era acum cufundată într-un huruit infernal, precum și-n nori deși și groși de fum.

După ce-am ajutat-o pe nevastă-mea de Penke să strîngă resturile ceaiului de adio pe care-l servisem în cinstea ostrogoților și-a mătușă-mi, și care se prelungea (de la șapte dimineața) pînă la zece și jumătate, cînd Babacu abia de se-ndurase să-și părăsească farfuria din față, în care nu mai rămăsese nimic, deoarece răsese totul, cu-o poftă inexplicabilă, m-am retras în birou.

Aici, așezat înaintea manuscrisului la care lucram în momentul cînd, acum cîteva zile, îmi sosiseră nepoțeei să mă viziteze cu prilejul sărbătorilor de la începutul lunii mai, am pornit să cuget la pățaniile din ultimele zile, însă și la hotărîrea pripită pe care-o luasem

în diminea- ța asta, cînd propusesem ca ostrogoții să fie transportați la părinții lor personali de năzdrăvana de mătușă-mea.

Fiindcă, ce să ne mai ascundem după degete, era, în-tr-adevăr, o năzdrăvană și-o năzbîtioasă de groaza lu- mii!

Gîndindu-mă la excursia noastră de la Snagov, cînd bătrîna se-apucase să meșterească la „Bombiță”, la experiența mea cu Bill Tarhon, masorul „extraterestru” pe care-l angajasem tot sub influența mătușă-mi, care mă sfătuisese insistent să slăbesc urgent, pentru a nu fi îm-barcat pe-un „O.Z.N.”, m-am pomenit cuprins, încetul cu încetul, de cele mai negre presimțiri.

De-a dreptul îngrijorat, și-aveam cele mai temeinice motive, m-am întrebat dacă procedasem bine, cînd încredințasem copiii pe mîna lui tanti Ralița. Deoarece Penke tocmai îmi aducea cafeaua mea naturală prefe- rată, cu adaos de năut (eventual și alte furaje), am isco-dit-o îngîndurat:

— Măi copilă bună, tu ce zici, o fi decurgînd normal călătoria nepoțelor noștri?...

— Dar de ce nu, măiestrică? mi-a răspuns dînsa fals liniștită. Tanti Ralița conduce destul de bine... Altmin- teri nu i s-ar fi eliberat carnetul de conducător auto, după ce-a căzut de trei ori la examen... Și-n afară de asta, mașina-i revizuită destul de recent; de cînd cu pățania de la Snagov. Ce s-ar putea întîmpla?...

— Orice se poate întîmpla, cînd e vorba de mătu-șica noastră cea sucită și neastîmpărată!... Pe unde-o fi ajuns în clipa asta?... După toate calculele mele, cred că prin apropiere de Titu... Nu?...

Penke n-a mai apucat să-mi comunice și părerea ei, întrucît telefonul a pornit să zbîrnîie insistent, ca și cum m-ar fi sunat provincia. Și chiar provincia era!

— Aloo!... Cine-i acolo?... Aloo! am început să răcnesc în căușul agregatului, fiindcă nu prea deslușeam nimic din pițigăielile celui care-mi vorbea.

— Unchiu' Andi? Matale ești, măi frate?...

Abia atunci am recunoscut glasul lui Babane. Și m-am grăbit să-l întreb:

— Ce-i cu voi?... Eu mi-s... Ați și ajuns acasă?... Și cum?... Sper că n-ați lăsat-o pe tanti Ralița să conducă în așa hal, încît să depășească suta!

— Care sută?... A trecut și de două sute cincizeci! m-a informat Babane cu glas întretăiat (probabil de emoție).

— Kilometri? am exclamat eu uluit.

— Lei, măi fratele meu! mi-a precizat nepotu-meu. La pompa de benzină o sută cincizeci, iar la postul de miliție restul... Și dacă nu se astîmpără, poate ajunge și la cinci sute! Vino imediat aici, s-o scoți pe biata tanti Ralița...

— Unde să viu? l-am întrebat îngrozit de cele au- zite.

— La complexul turistic de la kilometrul 36, de pe autostrada București-Pitești!...

Cînd am ajuns la obiectivul indicat, gonind cu „Bom-bița” ca la curse, de parcă aș fi fost pilot de formula I, întocmai ca Emerson Fittipaldi, lucrurile păreau să fi intrat în normal.

Pentru că ostrogoții, minus mătușă-mea, erau la resta-urantul complexului, unde ședeau la o masă și înfulecau, destul de lacomi, din profiterolele pe care le aveau înaintea lor.

După ce, pînă atunci, fusesem înnebunit de apelul alarmant transmis la telefon de Babane, acum l-am întrebat doar contrariat, văzîndu-l că se ospătează, împreună cu ceilalți membri ai tribului Jimbla, din produsele cofetăriei:

— Unde-i tanti Ralița?... Și ce-ați pățit?... A căzut bătrîna în vreo fîntînă părăsită, de ziceai că trebuie s-o scot?...

— Stai încet și nu te speria, unchiule Andi, că totul s-a aranjat!... Să luăm problemele la rînd... Tanti Ralița se găsește acum în frigider...

— Cum? În frigider?... Păi ce, a murit și-ați de-pus-o acolo? am țipat eu cutremurat.

— Ferească sfîntu'! m-a liniștit imediat bălăița de Biba, privind la mine nedumerită. Să moară mătușa noastră?... Imposibil! Sînt sigură că dînsa o să tră-iască încă mult și bine, cît lumea și pămîntul...

— Stă acolo și bea cafea! a intervenit explicativ Babacu.

— Ce fel de frigider e ăsta? l-am somat pe Babane să-mi răspundă.

— Nu te-agita, măi frate! E vorba de frigiderul restaurantului, dar care nu funcționează de peste doi ani... Cel puțin așa ne-a spus nea Titi Sirop, ospătarul, care zice că te cunoaște de la nu știu ce gară din nordul țării! De-aia a plătit dînsul benzina și amenzile... Zic a-menzile, pentru că-s mai multe, întrucît mătușa noastră s-a luat în bețe cu milițienii de la postul local, și-aceștia i-au tot adăugat, amendă peste amendă... Noroc c-a dus-o nea Titi Sirop în frigider, ca să se mai potolească, și i-a servit și-o oală cu cafea...

Năucit de cele aflate, am cerut un supliment de informații:

— Dar de ce nu și-a plătit singură benzina și amenzile?

— Păi, cum să-ți zic, dacă nu-și uita geanta acasă, ar fi plătit, și nu te-am mai fi chemat aici... Dar n-avea o lețcaie la dînsa! Acuma ești lămurit?

— Chiar foarte bine! a ținut Babacu să-și dea și el cu părerea, lingîndu-se pe buzele pline de frișcă. Pentru c-altminteri, nu mai păpam noi prăjiturile ăstea de pomină!...

După ce i-am achitat lui Titi Sirop, ospătarul pe care-l știam de la restaurantul din Gara de Nord, unde-l cunoscusem în toamna trecută, banii pe care-i avansase în

contul lui tanti Ralița (atît la stația Peco, precum și la postul de miliție), l-am rugat să mă conducă la locul unde o cazase pe mătușă-mea.

Cînd am ajuns acolo, după îndelungi rătăcirii prin subsolurile restaurantului, am constatat că nu era vorba de-un frigider, așa cum îmi spusese Babane, ci de-o cameră frigorifică, uriașă, extrem de încăpătoare, acum dezafectată, și care era utilizată pentru depozitarea ambalajelor.

Temîndu-mă de vreun nou acces de nervi din partea bătrînei, mai întîi am bătut încetîșor la ușa „frigorife-rului”.

— Intră, nu te sfii! am auzit glasul hîrșîit al mătu- șă-mi.

Cînd am pătruns înăuntru, m-a apucat imediat o tusă cumplită, de credeam c-am să-mi sfîrtec plămîinii. În așa hal fumase tanti Ralița, încît nu se mai vedea nimic din pricina fumului de țigară.

— Cum te simți, tanti Ralițo? am luat-o eu pe de departe, încercînd s-o zăresc.

De undeva, din mijlocul norilor de fum, s-a ivit si-lueta mătușă-mi, impozantă și mătăhăloasă.

Și, tot înaintînd spre mine, fără să mă distingă prea bine, mi-a răspuns destul de calm:

— Minunat! Limonadă ăsta al tău, sau citronadă, pepsi-cola, oranjadă, mazagran, că tot îi încurc numele, s-a dovedit un mare om de omenie... Mi-a servit o ca- fea de milioane, și m-a scăpat și din ghearele celor că- rora le

mai datoram niscaiva părluțe! Bine c-ai venit... Unde-s copiii?

— La restaurant! i-am comunicat oarecum liniștit, băgînd de seamă că bătrîna n-avea de gînd să-mi organizeze cine știe ce scandal.

— Perfect! Mergem să mîncăm și noi... Că oameni sîntem, nu fiare de călcat!

La masă, am pornit s-o interoghez pe mătușă-mea, dornic să aflu unele amănunte:

— De ce te-au dus la postul de miliție?... Ai depășit cumva neregulamentar, ai circulat cu viteză prea mare?...

— Aș! Da de unde! Crezi că „Trabant”-ul meu o fi cumva vreun Lamborghini de curse?... Cînd prinde șaptezeci, e bine, altminteri o ține tot pe șaizeci, eventual și ceva în minus... Totul a pornit de la băiatul care servea la pompa de benzină. Cam sărit de pe șine! M-a reclamat la milițianul de sector... Asta după ce-mi fă- cuse plinul la rezervor, iar eu îl anunțasem că n-am bani la mine și c-am să-i plătesc mîine... Așa că, ce mai tura-vura, ești bun de plată!... Este?...

— Este! am recunoscut eu spăsit, dar și-nghițind în sec.

Ostrogoții însă nu s-au împăcat cu declarația mea de asumare a responsabilității, deoarece Biba, zîmbind șăgalnic, a ținut să precizeze:

— De fapt, dragă tanti Ralițo, nu numai unchiul Andi este pricina tuturor necazurilor de-aici, ci și noi!

— Exact, măi frate! a adăugat Babane. Dacă nu plecam din București, precis nu se mai iscau aventurile astea de la kilometrul 36!... Nu era mai bine să fi ră- mas încă vreo săptămînă în capitală?...

— Era!.. l-a aprobat Babacu, în timp ce, după pro-fiterole, se-apucase s-atace, îndrăzneț și țeapăn, o coastă de purcel. Pe deoparte! Însă pe cealaltă parte, nu era... Fiindcă, fără noi, Hombre al nostru nu mai avea cum să facă pe detectivul, și nici de unde să-și culeagă atî- tea subiecte pentru romanele lui!

După ce i-am transmis mătușă-mi toți banii pe care-i aveam la mine, după ce i-am încărcat pe Biba, Babane și Babacu în „Trabant”, le-am urat tuturor, cu glas înduioșat și ochii umeziți de lacrimi:

— Drum bun!... La revedere, pe curînd, ostrogoții mei dragi!...

— Chiar pe foarte curînd, unchiule Andi! mi-a stri- gat Babacu din interiorul hodoaroagei. În vacanța de vară, peste o lună și ceva, venim să te luăm cu noi, într-o expediție nemaipomenită... Mergem cu toții în Deltă, să pescuim și să cunoaștem locuri și oameni noi! Nu-i așa că te bucuri?...

Bineînțeles că mă bucuram!

Pentru că, astfel, cartea de față încă nu are un sfîrșit.

Ne așteaptă alte aventuri extraordinare, de milioane, pe care neapărat va trebui să vi le povestesc. Deci, vă spun tuturor:

— La revedere, pe curînd, cititorii mei dragi!

CUPRINS

<i>Scrisoarea de la Valea cu Urși</i>	5
<i>Mesajul din Calea Moșilor</i>	14
<i>Cine este detectivul Conan Doi?</i>	15
<i>Tanti Ralița, detectiv-adjunct</i>	19
<i>Penke, omul meu de aur, cu glas de argint</i>	24
<i>Cei trei ostrogoți</i>	29
<i>Cele cinci zile ale săptămânii</i>	37
<i>Nea Mișu Falconetti</i>	46
<i>Primul urs pe care l-am împușcat în viața mea</i>	54
<i>Două zile de vacanță, ca-n vis!</i>	62
<i>Flautul fermentat</i>	71
<i>Basmul cu Babacu și „Bombița”</i>	81
<i>Autobuzul fantomă</i>	90
<i>Casa misterelor</i>	103
<i>Trafic intens</i>	115
<i>Probleme de „brânșă”</i>	124
<i>Aventuri diurne și nocturne, în mediu umed și uscat</i>	136
<i>Regina balului</i>	145
<i>Întrebări de importanță vitală</i>	157
<i>Un revelion de milioane</i>	165

<i>Cura de slăbire 100%</i>	<i>175</i>
<i>Influența apelor minerale asupra neuronilor</i>	<i>184</i>
<i><u>Omul cu o mie de fețe</u></i>	<i>191</i>
<i><u>Zavedei-„sută de lei”!</u></i>	<i>197</i>
<i>Excursie meteo-științifică</i>	
<i>207</i>	
<i><u>Necunoscutul din beznă</u></i>	<i>219</i>
<i>La iarbă verde, cu 32 de cai (putere)</i>	
<i>229</i>	
<i>Întâlnire de gradul IV</i>	
<i>236</i>	
<i>La revedere, pe curînd, ostrogoții mei dragi!</i>	<i>247</i>

Lector: GHEORGHE ZARAFU
Tehnoredactor: KLARA GALIUC

Bun de tipar: 25 VIII 1982
Apărut: 1982

Coli de tipar: 16

**Tiparul executat sub comanda 5656
la întreprinderea poligrafică Galați
B-dul George Coșbuc 223 A
Republica Socialistă România**

